

Sandeha Nivarini

By

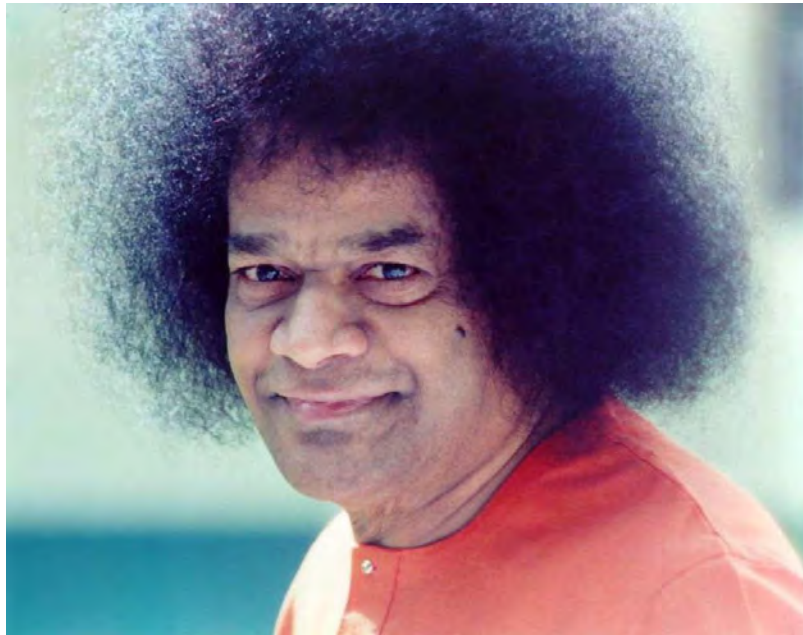
Bhagawan Sri Sathya Sai Baba

פיזור ענני הספק

(סאנדהה ניוואריני)

מאת

שרי סאטיה סאי באבא

מילים אחדות עבור הקורא

בהאגאוואן סרי סאתיה סאי באבא אמר: "אני הוא הסאי באבא משירדי החוזר שנית. אז הייתי עסוק בעיקר בהכנת הארוחה, כעת באתי על מנת להאכיל את כולכם במאכל המחזק והמטהר." הוא הצהיר על כך בשנת 1940 בהיותו בן 14, כשסילק הצידה את ספרי בית הספר שלו ונאם באסיפה הראשונה של מאמיניו.

מאז באבא ניחם, תיקן והבריא, על ידי חמלתו ואהבתו הכובשת, מספר הולך וגדל של אנשים הסובלים מבעיות פיסיות ורוחניות, וכן ייסד את תקופת סאי החדשה, תקופה של שלושה ושמחה.

כחלק משליחותו למען החזרת כללי ההתנהגות (דהארמה) על כנם, החל באבא, בפברואר 1956, להוציא את הירחון, אשר לו נתן שם רב משמעות: "סאנאטאנה סאראטי". כמובן שבכוונתו היה להציג את עצמו בצורה יותר ברורה בעזרת כותרת זו, שלמעשה הוא עצמו הינו סאנאטאנה (נצחי) וגם סאראטי (הרכב של כל הברואים המגולמים בגוף גשמי). הוא הכריז שה"סאנאטאנה סאראטי" יוצא כנגד סילופים מכל הסוגים והמינים, וכן גם נגד גישות אנוכיות.

סדרות אלה של דיאלוגים עם באבא, אשר בתחילה התפרסמו בירחון בשפת הטלוגו, מגלות את תעלומות האמת הרוחנית ובמלוא האהבה, שמות קץ לערפל המסתיר את חזונו של שוחרי-האמת. אם קוראים דיאלוגים אלה בתשומת לב ובאמונה, ללא ספק, הם יבהירו, יחזקו וישכנעו.

מי ייתן וקריאה ובדיקה של תשובות סאי באבא לשאלות התלמיד, יובילו אתכם קרוב יותר ויותר אל היעד.

נ. קאסטורי

עורך סאנאטאנה סאראטי – שנת 1985

פרק 1

התלמיד: סוואמי (מורי) האם חופשיים אנו להציג לפניך שאלות על כל נושא שאינו ברור לנו בנתיב הרוחני?

סאי באבא: בוודאי, מדוע שתהיה לי התנגדות? מדוע אתה מפקפק? לשם מה אני פה? האם לא על מנת להסביר לכם דברים שאינכם יודעים? יכול אתה לשאול אותי ללא פחד או היסוס בלבך. אני תמיד מוכן לענות. אך אני רוצה שתהיה זו שאלה רצינית מתוך שאיפה ורצון לדעת.

התלמיד: כן, אבל יש בין זקני העדה מי שאומרים שזה לא בסדר להציק למורה ולהציג לו שאלות, האם הם צודקים סוואמי?

סאי באבא: אין זה נכון. אל מי אם לא אל המורה יוכל התלמיד לפנות? מאחר והמורה מהווה את הכל עבורו, מוטב שיתיעץ עמו בכל הדברים ויפעל בהתאם.

התלמיד: יש אומרים שעלינו לעשות כל מה שהמורים מבקשים שנעשה, מתוך רחשי כבוד אליהם ומבלי להביע כל התנגדות. האם גם אתה נוהג כך?

סאי באבא: יקשה עליכם למלא אחר הוראות מורים אלה, מתוך רחשי כבוד, אלא אם כן טפחתם אמונה מלאה בהם ואתם יודעים שדבריהם הם בעלי תוקף. לכן, לא תהייה זו שגיאה לשאול אותם על חשיבות ותקפות דרישותיהם וזאת כדי שתשתכנעו.

התלמיד: סוואמי, למי עלינו להאמין? וממי עלינו להתרחק? העולם כה מלא במרמה. כיצד אפשר לטפח אמונה, כאשר אלה שאנו רואים כטובים מתגלים כרעים?

סאי באבא: ובכן ילדי, איזה צורך יש בעולם הזה, או בכל עולם אחר, לטפח את האמונה באחרים? דבר ראשון טפחו אמונה בעצמכם. לאחר מכן טפחו אמונה באלוהים. כשבלבכם אמונה בשני אלה, הטוב והרע לא ישפיעו עליכם.

התלמיד: סוואמי, האמונה באלוהים גם היא פוחתת לעתים, מה הסיבה לכך?

סאי באבא: כשהאדם נתון לאשליה של העולם החיצוני וכשהאדם לא נוחל הצלחה בתשוקות חיצוניות שכאלה, האמונה באלוהים קטנה. אם כך, ותר על התשוקות האלה. השתוקק רק למערכת יחסים רוחנית, אזי לא תיהפך ליעד של ספקות וקשיים. החשוב ביותר, כאן, היא האמונה באלוהים. בלעדיה אתה תתחיל להטיל ספק בכל דבר, גדול כקטן.

התלמיד: יש האומרים שעד שנבין את אמיתות האלוהים, זה חשוב להיות בחברתם של הגדולים והטובים וגם למצוא מורה. האם דברים אלה נחוצים?

סאי באבא: בוודאי. חברתם של הגדולים והטובים היא הכרחית, על מנת שתגלה את האמת, המורה גם כן חשוב. אך בעניין זה עליך להיות מאד זהיר כי מורים אמיתיים מאד נדירים בימינו. מספרם של הרמאים הוכפל והמורים מתבודדים על מנת להגיע למימוש עצמי ללא הפרעה. יש מספר מורים אמיתיים אך לא ניתן להגיע אליהם בקלות. גם אם הצלחת להגיע אליהם, תהיה בר-מזל אם הם יואילו בטובם לומר לך יותר ממשפט קדוש אחד. הם לא יבזבזו את זמנם כדי לספר לך כל מיני מעשיות. לכן, אין צורך להזדרז בחיפושים אחר מורה.

התלמיד: ובכן, מהו הנתיב בעולם?

סאי באבא: הכיצד? הרי רק מסיבה זו יש לנו את הוודה, הסאסטרה, הפוראנה, וסיפורים כגון הראמאייאנה והמאהאבהרטה (ספרי הקודש ההודיים). לימדו אותם; היצמדו לנתיב שהם מלמדים ואספו את ההתנסויות. הבינו את משמעותם ומסריהם, הגשימו אותם, מידטו על הישות העליונה וראו אותה כמורה וכאלוהים. או אז ספרים אלה בעצמם יעזרו לכם כפי שעוזר המורה. כי מהו המורה? המורה הוא זה אשר באמצעותו מתמקדת המחשבה באלוהים. אם תראו את הישות העליונה כמורה ותעסקו במשמעת רוחנית ובאהבה איתנה ועזה, אלוהים בעצמו יופיע לפניכם וייתן לכם מנטרה (נוסחה קדושה), כשם שמורה עושה. או שאלוהים יברך אתכם בחסדו ואתם תפגשו **במורה האמיתי**.

התלמיד: אבל כיום, כמה אנשים גדולים מעניקים מנטרות לכל מבקש. באבא, האם לא מדובר במורים אמיתיים?

סאי באבא: לא אומר שהם כן או שהם לא מורים אמיתיים. אומר רק זאת: אין זה מטבעו של מורה אמיתי להעניק מנטרות לאף אחד או לכל אחד שבא אליו ומהללו. מבלי לקחת בחשבון את עברו ואת עתידו, מבלי לגלות את הכישורים של התלמיד והעמדתו במבחן האם הוא מתאים.

התלמיד: ובכן באבא, עשיתי טעות גסה. איש גדול הגיע לכפרנו, וכמו כולם שקבלו ממנו מנטרה (נוסחה קדושה), השתחוויתי גם אני לפניו ובקשתי ממנו מנטרה. הוא נתן לי מנטרה טובה אותה שיננתי במשך זמן מה, אך עד מהרה נודע לי שהאיש הגדול הוא רמאי. מאז אותו היום איבדתי את האמון בשם שנתן לי וויתרתי על המנטרה. האם הייתה זו טעות? או שמא אני צודק?

סאי באבא: האם אתה תוהה אם הייתה זו טעות או לא? זוהי טעות חמורה. כשם שהמורה, כפי שאמרתי לך עכשיו, בודק את כשירותו של התלמיד, כך גם התלמיד צריך לבדוק בדייקנות את מהימנותו של המורה, לפני שהוא מקבל ממנו מנטרה. שגיאתך הראשונה הייתה שלא שקלת זאת והזדרזת לקבל ממנו מנטרה. אבל אפילו אם מורה לא כשיר נתן לך מנטרה, מדוע הפרת את נדרך והפסקת לשנן את השם? השגיאה השנייה היא הטלת טעותו של האחר, על שמו הקדוש של אלוהים. לפני קבלת המנטרה, היה עליך לקחת זמן כדי לגלות את אמיתותו של המורה, ולטפח אמונתך בו. ורק אז, כשהיית מוכן לקבל אותו כמורה, היה עליך לקבל ממנו

את המנטרה. אך ברגע שהסכמת, עליך לשנן את המנטרה על אף הקשיים, ומבלי לוותר על זה. אחרת, אתה שוגה בכך שאתה מסכים לקבל מנטרה ממורה מבלי לשקול, וגם בכך שאתה פוסל אותה מבלי לשקול. שגיאה זו תעיק על מצפונך. אינך צריך לקבל על עצמך שם, כל עוד יש לך ספקות, או שם שאינך מעדיף. אך אם הסכמת אל תשנה את דעתך.

התלמיד: מה קורה אם אנו משנים את דעתנו?

סאי באבא: ובכן ילדי, כתוצאה מחוסר נאמנות למורה וזניחת שם אלוהים, מאמציק והתמקדותך במטרה אחת בלבד – ייפגעו. וכפי שנאמר: "הזרע החולה לעולם לא יגדל ויהיה לעץ".

התלמיד: אך האם קיים מצב בו מורה מעניק לנו מנטרה גם אם זה לא מגיע לנו?

סאי באבא: מורה כזה איננו מורה. תוצאת פעולתו המוטעית לא תפגע בך. החטא במעשה רע זה יחול עליו בלבד.

התלמיד: אם התלמיד פועל בהתאם להבטחה שניתנה למורה, וממשיך לכבדו גם כאשר מגיע מידע סותר על המורה. האם התלמיד יכול לממש את ייעודו?

סאי באבא: בוודאי, מדוע להטיל ספק? האם אינך מכיר את הסיפור של אקאלאביה? למרות, שדרונאשאריה לא קבל אותו כתלמידו, הוא הציב פסל וראה אותו כדרונאשאריה בעצמו. הוא למד קשתות, כשליבו מלא ברגשות הוקרה, והוא אף הפך מומחה באמנות זו. לבסוף כשהמורה, שפעל בחוסר צדק, דרש כשכר, את אגודלו הימני של אקאלאביה, הלה הגיש אותה ברצון. האם רגשותיו של אקאלאביה נפגעו מן הנזק שנגרם לו על ידי המורה?

התלמיד: מה הייתה התועלת במעשה זה? הרי ללא אגודל, הוא לא יכול היה לעסוק בקשתות, ומכאן הרי גם הזמן שהקדיש ללימוד הנושא היה בזבוז זמן. אם כך מה הרווח שהשיג?

סאי באבא: אם כי אקאלאביה איבד את היכולת לעסוק במומחיותו, הרי את האופי שרכש על ידי הכשרה זו לא איבד לעולם. האם הפרסום אשר רכש כתוצאה מהקרבת עצמו אינו מהווה פיצוי הולם?

התלמיד: טוב מה שעבר עבר. לפחות בעתיד אחזיק מעמד ואנסה לא להזניח את השם. אנא תן לי אתה בעצמך מנטרה.

סאי באבא: גישתך דומה לזו של אדם אשר לאחר שראה את המחזה הראמאיינה מוצג במשך כל הלילה, שאל מישהו, לעת בוקר, מהו הקשר בין ראמה וסיטה. אמרתי לך שהמורה והמנטרה יופיעו כאשר תהיה מוכן לכך. זה יבוא מעצמו, אין לך צורך לבקש. למעשה התלמיד לא צריך, על דעת עצמו, לבקש מנטרה. הוא לא יכול לדעת אם הוא בשל לכך. המורה יחכה לרגע המתאים והוא בעצמו, יברך ויעזור לך. אל תקבל מנטרה יותר מפעם אחת. לא חוזרים

על זה. וויתור על מנטרה ולקיחת אחרת במקומה, כאשר משתוקקים לכך, דומה לאישה נשואה אשר סרה מדרך הישר.

התלמיד: אם כן מהו גורלי עתה? האם אין דרך אשר תושיעני?

סאי באבא: הבע חרטה על השגיאות שעשית, אך המשך למדוט על השם שקבלת. כדי לזכור את שם אלוהים, להבדיל מג'אפה – חזרה על שמו תוך כדי העברת חרוזי התפילה – אתה יכול להשתמש בכמה שמות של אלוהים שאתה רוצה. בשביל Dhyana מדיטציה, השם שניתן כמנטרה הוא לבדו מתאים. אל תשנה את השם הקדוש הזה. שנה את עצמך באמצעות כמיהה ומאמץ בלתי מתפשרים והתקדם.

התלמיד: סוואמי, היום הוא אכן יום חשוב, מאחר וכל ספקותיי נעלמו, הודות למסר שנתת לי. כפי שאמרת, המנטרה המקודמת עוררה בי ספקות והמסר שלך פיזר אותם. אם תרשה לי, אחזור עתה אל

מקומי וכשאבוא שנית אביא עימי ספקות חדשים, כדי שיפוזרו בנוכחותך ויעניקו לי שלווה וחדווה. אבוא בחודש הבא, אם כך תחליט.

סאי באבא: טוב מאד. זה בדיוק מה שאני חפץ, שאנשים כמוך ישתחררו מן הספקות, יבינו כהלכה את המשמעות האמיתית של החיים, תוך קבלת המסר, ויחיו באמונה ויציבות כשהם זוכרים בתדירות את שם האלוהים. כל פעם שאתה בא, ולא חשוב מה קורה, למד ממני את השיטה והאמצעים אשר ישחררו אותך מצער, ספק ודאגה. לעולם אל תסבול מצער, כי כשיש כאב בלבך לא תוכל לעסוק בתרגול רוחני. כל מה שתעשה במצב זה ידמה למי ורדים אשר נשפכו על אפר. טוב, לך עכשיו וחזור מאוחר יותר.

פרק 2

התלמיד: אני משתטח לפניך, סוואמי.

סאי באבא: אני שמח לראותך. נראה שהנך עייף מאד, בקיץ הזה הנסיעות מעייפות עוד יותר. נוה מעט ואחר כך נשוחח.

התלמיד: אם אין שקט נפשי איך אפשר לנוח?

סאי באבא: טוב בני, המנוחה מיועדת לגרום לשקט נפשי. ברגע שהשגת שקט זה, מה הצורך במנוחה? לתחבושת זקוקים עד שהפצע נרפא. לאחר מכן מה התועלת בה?

התלמיד: סוואמי, ברגע זה נפשי חסרת מנוחה. אינני מסוגל להגיע לשום החלטה, אינני יודע מה הסיבה לכך. מה עלי לעשות?

סאי באבא: לא יכולה להיות תוצאה ללא סיבה. אתה בוודאי יודע את סיבת מצבך הנוכחי.... ובכן, אין צורך לעשות שום דבר אחר. בזמנים כאלה של כאב נפשי, שב בדד במקום כלשהו ושנן את שם אלוהים, או שיר בקול רם שירי תהילה לאלוהים. או, אם זה בלתי אפשרי, הצע את המיטה ותישן במשך זמן מה. לאחר מכן תוכל לחשוב על כל זה.

התלמיד: אמרת לנו שבעולם הזה, לכל אחד יש דבר כזה או אחר שהוא אוהב מאד ואם משהו פוגע בדבר הזה, אנו מאבדים את שלוותנו. אם כן, איך אוכל להגיע לשלווה נפשית, כשאדם אחר מזלזל בדבר שהוא היקר והאהוב עלי ביותר, או שהוא מוצא בו פגמים. מה עלי לעשות?

סאי באבא: ובכן, אדם טוב, אשר הבין את משמעות חקר-הישות-העצמית (האטמה ויצ'ארה), לא יזלזל כך בדברים שאחרים אוהבים. הוא אפילו לא יצור קשר עם אנשים כאלה. כי הוא יודע שכאשר הוא מזלזל בישות האלוהית, אשר האחר מסור לה, הוא ירגיש את אותה הפגיעה כאשר מזלזלים בישות האלוהית אשר לה הוא סוגד. לכן, חייה בשלום עם עצמך, כשאתה יודע שאלו שפוגעים כך הם בורים שאינם מכירים את חקר הישות העצמית... טוב. שחרר את זה. מה באמת קרה שגרם לכל זה? כל הצרות יגיעו לסופן, אם מה שנמצא בפנים יצא החוצה.

התלמיד: העולם יודע היטב שאתה מעניק אומץ והעזה, ומדריך אנשים כדי שיצליחו באופן רוחני, פיסיו ומנטאלי, וכן שהושטת עזרה חינוכית ורפואית. מעולם לא הזקת לאיש ולא גרמת נזק לאף אחד, בכל צורה שהיא. איך אפשר לעצור את אלה אשר ממציאים ומפיצים כל מיני סיפורים טיפשיים על אדם כמוך? מהו הרווח שהם משיגים מכל זה?

סאי באבא: הו, אז זהו הסיפור? ובכן, האם אינך יודע שהטוב והרע הם עצם טבעו של העולם? אם כולם יעסקו במכירה אז מי יהיו הקונים? בכל הנוגע לאלוהים, הניסיון למצוא בו

מומים החל כבר בימי בראשית. אין זה חדש. אלא שאנשים בימים אלה עשויים להמציא סיפורים חדשים. מדוע תיקח אל לבך גידופים כאלה? ראה זאת כאילו הם זוכרים את סוואמי בדרך זו בלבד. לזכור את אלוהים מתוך אהבה ולזכור את אלוהים מתוך שנאה, הם שני דברים שונים. זיכרון האלוהים מתוך שנאה מורה על בורות בכל הנוגע לבריאה ברת החלוף. מדובר בתכונות המודרכות על ידי תשוקות למיניהן. זיכרון אלוהים מתוך אהבה קשור לתכונות המתבטאות בטוהר וישוב הדעת. השנאה גורמת לצער ויגון, האהבה גורמת לאושר עילאי. תוצאותיהן מעידות על עצמן. ובכן מדוע אתה מדכא את עצמך? שאלת מהו הרווח שהם מקבלים מזה? הם לא זקוקים לשום רווח. מציאת חסרונות באחרים נהפך להרגל עבורם. הם רואים זאת כחובתם. הפתגם אומר: "שאיכות הבד אינה מעלה ואינה מורידה מבחינת העש". אין הוא מרוויח דבר אם הבד יקר או זול. דרכו של העש היא לפרוץ ולקרוע את הבד, בין אם הוא בד יקר או סמרטוט. האם יודע הוא את ערך הדברים? זו עבודתו. לכן, שמור על שלווה, כי יודע אתה שעבודתם של מחפשי החסרונות דומה לעבודת העש הזה.

התלמיד: סוואמי, מה שאמרת אמת היא ונוכל לומר שכשבני אדם בורים מתנהגים כך – הם שייכים למשפחת העש. אך כאשר בני אדם מחונכים, יודעים ויודעים מקדישים את זמנם להפצת סיפורים כאלה, איך ניתן לסבול זאת?

סאי באבא: לימוד משמעותו לדעת את הישות העצמית. אין זה ידע המתייחס לעולם החיצוני, אשר מחנך את האדם איך להרוויח למחייתו ומשמש בסיס לחיים. תהיה זו טעות גדולה להשוות את ידע הישות העצמית לחינוך מעין זה. אנשים גדולים הם אלה אשר אינם משמיצים אחרים, אשר מחפשים את האמת מתוך כוונות טובות. אלה החסרים את יכולת האבחנה, אשר מתגאים בסמכות הנתונה בידם, או שאינם מודעים לידע הישות העצמית, לא יבינו נושאים רוחניים. לכן את אלה שתוארת כמחונכים וגדולים ראה כשייכים לסוג המוזכר לעיל. ומבלי לתת מקום למחשבות ודאגות כאלה, עסוק בחיזוק אמונתך.

התלמיד: מאמינים רבים בעולמנו הופכים חסרי אמונה בגלל אנשים כאלה, נכון סוואמי? האם אין אמצעי שיכול לסלק אנשים כאלה, אשר מבלי להתחשב בדרגת חינוכם ובלי כל מאמץ מצידם לגלות את האמת לאמיתה, משמיצים את הצדיקים הגדולים?

סאי באבא: אכן יש. הפתגם אומר: "ערמת סמרטוטים מונחת על אוכף בלוי". דבריהם של אנשים מסוג זה יזכו לאוזן קשבת רק אצל אנשים כמותם, כי מאמינים אמיתיים לא יתקרבו אליהם. אפילו אם מאמינים אמיתיים יתקרבו אליהם, הם ימהרו להתרחק מאד ברגע שבינו שדיבורים אלה הם סיפורי ה. אם כן, הנשק שיכול להרוס אנשים אלה נתון בידיהם. האם לא שמעת את סיפורו של באסמאסורה? כאשר הניח באסמאסורה את ידו על ראשי האנשים הוא הפך אותם לאפר. ולבסוף, כאשר הניח את ידו על ראשו שלו הפך גם הוא לאפר! באותו אופן, מי שמאשים אחרים, לבסוף, דבריו יופנו כלפיו.

אלה שמטילים דופי באלוהים שייכים לארבעה סוגים :
(1) אנשים שאין להם כל עניין בדברים המיוחסים לאלוהים.

- (2) אנשים אשר בגלל טינה אישית אינם מסוגלים לסבול את גדולתו של האחר.
- (3) אלה שאין להם חוויות אישיות, קשר או ידע כלשהו ורק ממצויאים סיפורים על סמך שמועות אשר השתעבדו להן.
- (4) אנשים שיש להם תשוקות ארציות, והם מאשימים את אלוהים, בכישלונם שנגרם על ידי גורלם הם.

רק ארבעה סוגי אנשים אלה יאמרו דברי בלע, כפי שציינת. האחרים לא יצעקו ויקפצו כבובות על חוטים. אפילו אם אין להם חוויות אישיות, כשישמעו ספורים כאלה הם רק ינתחו אותם בתוך עצמם ויגיעו למסקנה משלהם, למען סיפוקם הם.

זו איננה הדרך הנכונה, להטיל ספק בדעתך האישית ולקבל את דבריו של האחר. חוץ מזה, אין כל תועלת בוויכוחים עם אלה אשר אינם מבינים את האמת. למעשה האמת כלל לא מכירה בוויכוחים. להתווכח עם אלה שאינם יודעים, אלא נמצאים בשלב הביניים, זה דומה לראיית חזק הפיל ואמונה שזהו כל גופו. כמו בסיפור על העיוור והפיל.

ובכן, הקשב! אין תועלת בבזבוז זמן בשיחה מסוג זה. גידופים והשמצות הם טבעיים ונפוצים. וכל אלה השואפים להיהפך לדבקים ומסורים אמיתיים, צריכים לחפש רק את היסודות אשר עליהם יוכלו לבנות את אושרם העליון. יש להשתמש בכל שעות הפנאי בעיסוק במטרות קדושות, ולא לבזבזם. הטוב והרע שבאחרים איננו עניינך. במקום לבזבז זמן, השתמש בו כדי לסלק את הרע ולטפח את הטוב בתוכך. שאל אותי על תרגול רוחני, או על מסר שלו אתה זקוק ומחפש – משהו בעל ערך ממשי. מעתה ואילך, אל תביא אלי סיפורים שכאלה, של התעסקות בחיפוש אחר פגמים באחרים. אתה גם כן לא צריך לעסוק בדברים כאלה.

התלמיד: כל זה קרה מכיוון שגם לנו יש אותו הטבע האנושי. אך עתה, משהבנתי את הנושא דרך תשובותיך, אומץ וחדווה נכנסו ומילאו את ליבי והרחיקו את הספק והצער שהיו לי. בגלל דיבוריהם של אנשים כאלה, אפילו מעט האמונה, המסירות והכנות שיש לבני האדם, יכולות להצטמצם. זו הייתה הסיבה בגללה שאלתי אותך שאלות אלה, אחרת, גם לי אין עניין בהם. סלח לי, מעתה ואילך לא אדבר עמך ברוח זו.

סאי באבא: טוב מאד! אם במשך הזמן המועט שעומד לרשותנו, אינך חושב על איזה נושא טוב אלא רק נזכר בפטפוטי סרק של אחרים, הרי זה כאילו שגם אתה משתתף בהאשמות של האנשים האלה. דבר זה מזיק למאמינים המסורים. אל תוותר על אמונתך, על אף מה שאחרים עשויים לומר. משביססת את עצמך ביציבות בתוכה, לעולם לא תחסר מאום. כאשר מילה אחת רודפת אחרת הן גורמות לכעס וכאב. נתיב האמונה נועד כדי לבטל תכונות אלה ולא כדי לטפח אותן.

אתה אומר לי שהמסירות והאמונה נעלמים היות ואנשים מקשיבים למאשימים כאלה.... אך למשך כמה זמן? ברגע שהאמת תתגלה, האם שוב יתנו בהם אמון? האם שוב יתנו ערך לדבריהם?

דבריהם של המותחים ביקורת דומים לקולה של מתכת הברונזה. מתכות זולות משמיעות יותר קול, אך הזהב שאינו משמיע קול הוא בעל ערך רב. מאמינים אמיתיים יהיו שקטים, הם יצעדו בנתיב השתיקה. לשונם תהייה שקועה כליל בשינון גדולתו של אלוהים, כך שלא יהיה להם מקום לכל מילה אחרת. לכן, אל תרשה לקולם של אנשים בעלי קול ברונזה לחדור לאוזניך, אך מלא אותן בשמו של אלוהים שהוא "אום", קול היקום, המעניק אושר עליון.

בחודש הבא אם יהיו לך איזה שהן בעיות ביחס לנושאים כגון תרגול רוחני או התנהגות נאותה בוא לכאן כדי לפתור אותן. אך אל תביא איתך ערמה של ספקות כאלה.

התלמיד: היום באמת התברכתי – הודות להם הענקת לי את אור החכמה. בראותי את כל זה, אני מרגיש שהמשפט האומר, "הכול הוא לטובתנו", אכן נכון הוא. לכן על אף כל מה שמישהו יכול לומר, אהיה סבלני ולא אשים ליבי לכך, כי "הכול לטובתנו". אני משתטח לפניך. הרשה לי לעזוב עכשיו.

פרק 3

סאי באבא: הו! מתי הגעת? אי אפשר היה לראותך בשום מקום בחוץ. האם אתה מרגיש בטוב?

התלמיד: יומיים חלפו מאז בואי. אני רואה קבוצות אנשים בכל מקום בחוץ ואני שומע המולת קולות בלתי פוסקת. עזבתי את מקום מגורי כדי להתרחק ממהומה שכזו, וגם פה אני מוצא קהל בכל מקום. לכן, נכנסתי פנימה, כאן טוב, נפלא ושקט. זו הסיבה שישבתי באולם בפנים. בפנים שקט ובחוץ אין מנוח.

סאי באבא: מה המיוחד בזה? טבעי הדבר. היכן שיש סוכר שם מתקבצות הנמלים. זהו ההבדל בין הפנים והחוץ, אלו הם המאפיינים. כך הוא הדבר.

התלמיד: סוואמי! אינני מבין מה שאתה אומר. אם הסברך יהיה מפורט, אקשיב ולבי ישמח.

סאי באבא: אתה בעצמך אמרת שיש חוץ ויש פנים. לאלה אנו קוראים בשם העולם החומרי החיצוני והעולם הפנימי. כעת, איזהו העולם הפנימי? מה דעתך?

תלמיד: הרוצה אתה שהדבר יבוא מפיו? כמה טוב יהיה אם אתה תדבר.

סאי באבא: שיטת ההוראה העתיקה היא להפוך את שואל השאלות לנותן התשובות. אם אלה ששואלים יתנו את התשובות בעצמם הם, יבינו את הנושא בבירור. שיטת ההרצאה שונה. בימי קדם לימדו כל החכמים את תלמידיהם את הוודנטה (עיקר התורות ההודיות העתיקות), בשיטה זו בלבד. לכן, החל לדבר! הבה נראה.

התלמיד: האם אתה מבקש ממני לדבר על הדברים שראיתי דרך העין?

סאי באבא: לא רק העיניים. אמור לי את כל מה שחווית וידעת באמצעות כל חושי ההכרה, העיניים, האוזניים וכדומה.

התלמיד: אדמה, שמים, מים, שמש, ירח, רוח, אש, כוכבים, חשכה, הרים, גבעות, עצים, נהרות, נשים, גברים, ילדים, אנשים מבוגרים, חיות, ציפורים, קור, חום, שמחה, אומללות, דגים, חרקים, מחלות – מכל אלו ראיתי הרבה.

סאי באבא: מספיק, מספיק, זה מספיק! זהו הפראפאנשה (העולם המורכב מחמשת היסודות). האם ראית זאת רק היום? האם זה היה קיים אתמול? האם מחר זה יהיה קיים?

התלמיד: מדוע אתה שואל אותי, סוואמי? זה היה קיים בצורה זו במשך תקופות רבות, נכון? מי יודע במשך כמה זמן הוא יתקיים, או מאיזה תקופה הוא כבר קיים?

סאי באבא: "ממתי הוא קיים!" אמרת, נכון? זה מה שאנו אומרים עליו שאין לו התחלה. לעולם החיצוני הזה אין התחלה וכשיש "חיצוני" צריך להיות "פנימי", האין זה כך? ובכן, האם ראית אי פעם בית קולנוע?

התלמיד: האם ראיתי אי פעם? מדוע, סוואמי, בית הקולנוע אף הוא חלק מן הבריאה, האין זה כך? אשר לי ראיתי הרבה.

סאי באבא: מה ראית? אמור לי.

התלמיד: ראיתי הרבה סרטים נפלאים. שמעתי חוויות רבות של שמחה וצער.

סאי באבא: אתה אומר: "ראיתי". המסך הוא דבר אחד, הסרט הוא דבר אחר. האם ראית את שניהם?

התלמיד: כן.

סאי באבא: האם ראית את המסך והסרט בו זמנית?

התלמיד: איך זה יתכן, סוואמי? כאשר רואים את הסרט אי אפשר לראות את המסך. כאשר רואים את המסך אי אפשר לראות את הסרט.

סאי באבא: בסדר! המסך והסרט, האם הם תמיד קיימים?

התלמיד: לא. המסך תמידי, הסרט בא והולך.

סאי באבא: כפי שהנך אומר, המסך תמידי ואילו הסרטים באים והולכים. עבור ה"נצחי" וה"זמני" האלה אנו משתמשים במילים "ניתאם" ו"אניתאם" (אינו משתנה ונתון לשינויים), "קשארם" ו"אקשארם" (קבוע וחולף). אשאל שאלה אחרת, האם הסרט מופיע על המסך, או המסך מופיע על הסרט? איזהו הבסיס עבור מה?

התלמיד: הסרטים מופיעים על המסך. אם כן, המסך הוא הבסיס לסרט.

סאי באבא: באותו אופן העולם החיצוני, הדומה לסרט, איננו תמידי. הוא משתנה. העולם הפנימי הוא קבוע. הוא איננו משתנה. הפנימי הוא בסיסו של החיצוני, התשתית שלו.

התלמיד: אבל סוואמי! שמעתי אותך אומר קשארם-אקשארם, ניתאם-אניתאם (נצחי וזמני, אינו משתנה ונתון לשינויים).

סאי באבא: כן נערי! אתה דברת עכשיו על סרטים, האם יש להם שמות וצורות?

התלמיד: האם אין להם? רק מפני שיש להם שמות וצורות אפשר להבין את הסיפור. רק הודות לכך אנו יכולים לזכור את הראמאיאנה והמהאבאראטה (הכתבים ההודים הקדושים). אין שם ללא צורה ואין צורה ללא שם.

סאי באבא: טוב! דיברת נכון היכן שיש צורה צריך להיות שם. והיכן שיש שם צריכה להיות צורה. שני אלה קשורים האחד בשני. כשאנו אומרים "יחסים הדדיים שאינם נפרדים", אנו מתכוונים לקשר זה. האם הבנת עכשיו את משמעות הבריאה? (העולם, המורכב מחמשת היסודות - "פראפאנשה").

התלמיד: הבנתי שהיא מזוהה עם שם וצורה אך, סוואמי, ברצוני לשמוע אותך מסביר איך היא נוצרה.

סאי באבא: אל תיפול עתה לתוך הסבך. כי אם נעסוק עכשיו בהסבר, יהיה זה כאילו נכנסנו לפרדס מנגו ועוד בטרם נאכל את הפרי שקטפנו נתחיל לספור את מספר העצים בפרדס, מספר הזרדים על כל ענף, את מספר הפירות על כל זרד, וכן, מה יהיה מחיר כל פירות המנגו אם מחיר פח-מנגו אחד הוא כך וכך. במקום לבזבז זמן יקר באיסוף מידע זה, עלינו, בדומה לאדם האוכל את הפרי, למצוא מהו הדבר החשוב, וכשנבין זאת תחילה, נשיג סיפוק ושמחה. עזוב את זה לעת עתה. מהו, לפי דבריך, טבעה של הבריאה הזו? לבריאה הזו יש שם נוסף, היודע אתה?

התלמיד: אמרתי שהבריאה מזוהה עם שם וצורה. שמעתי שהיא ידועה גם בשם אחר: ג'אגאט (עולם נע ומשתנה).

סאי באבא: הבריאה הזו המאופיינת בשמות, צורות, שינויים ותנועה דומה לאמנותו של הקוסם, היא אמיתית רק כל זמן שהיא נראית לעין. באותו אופן, העולם הוא אמיתי כל זמן שחווים אותו דרך החושים. כלומר, כל דבר שלא חווים, במצב הערות, נחשב לדבר שאינו קיים. בנסיבות אלה אנו אומרים "סאט" לקיום, למציאות, ו"אסאט" לבלתי קיים. לכן, מה היית אומר על עולם זה? האם הוא קיים או שאינו קיים?

התלמיד: הוא מתקיים (סאט) בהתנסות במצב הערות, ואינו קיים (אסאט) בעת שינה עמוקה.

סאי באבא: הו! אמרת סאט, ואסאט? כשמחברים שתי מילים אלה מקבלים סאדאסאט, נכון? זה מה שאנו מכנים בשם מאיה (אשליה), האם ידעת זאת?

התלמיד: האם אשליה זו דומה למעשי קסמים?

סאי באבא: האין זה כך? "כל הנראה הוא עבודת הקוסם". זה מה שהחכמים נהגו לומר מאז ימי קדם.

התלמיד: אם כן, צריך שיהיה קוסם שמבצע את כל אמנות הקוסם הזו, הלא כן?

סאי באבא: בוודאי שיש, הקוסם הזה הוא אלוהים. הוא מחונן בתכונות מופתיות רבות מספור. החכמים יצרו שם על בסיס של כל תכונה, וצורה על בסיס של כל שם. הם השיגו מימוש עצמי כשהם עשו מדיטציה על צורות אלה – הם הפכו את חסר התכונות לבעל תכונות, וחסר הצורה לבעל צורה. האם אין זו ההתנסות שלהם, אשר עליה הם מכריזים באלפי לשונות? האם לא הצהירו בסאסטר, וודה ואופנישאד (כתבי הקודש ההינדואים), איך הם מימשו את האלוהים כשהגיעו, בעת מדיטציה, לסאמאדהי (התמזגות עם המוחלט בכל הרמות), כל אחד בדרכו הוא, בהתאם לגישתו, מסירותו וסגידתו? וכיצד כל אחד מהם התברך בראיית האלוהים ובהגשמה ומימוש ההתמזגות איתו?

התלמיד: כן, סוואמי! הבנתי זאת. אך אמרת ששם וצורה מבוססים על תכונות. אנא בטובך הסבר לי זאת.

סאי באבא: בוודאי. עלינו לשים עכשיו את הדגש על נושאים חשובים אלה רק מכיוון שהאחרים הם מעבר לכוח דמיון. הקשב היטב. מאחר ואלוהים משמח את כולם הוא ידוע בשם ראמה. הוא גם "פרמה סווארופה", התגלמות האהבה האלוהית. הוא מלא אהבה לנאמניו והוא אוקיינוס הרחמים. בכל שם וצורה שכזה הוא העניק, לנאמנים ולמסורים לו, מימוש עצמי והם התברכו באיחוד עם אלוהים. אלוהים, שהוא ללא צורה, לובש צורות שונות על מנת לברך את שוחרי האמת.

התלמיד: אני שמח. אני באמת כל כך שמח סוואמי! הודות להסדך אני מבין את הדברים בבירור. רק ספק אחד יש לי: אמרת שלא אלוהים, שאין לו צורה, יש שמות רבים מספור. האם כל השמות והצורות שווים? האם יש הבדל כלשהו?

סאי באבא: איזו שאלה! כל השמות והצורות בוודאי שווים. האלוהים הוא ההתגלמות האמיתית והמיוחדת, של כל שם וצורה שסוגדים להם. זה אפשרי לממש אותו דרך השם והצורה הזאת. אך על המסורים לאלוהים לשים לב לדבר אחד, מטרה אחת צריכה להיות לכל המתפללים לחסדי אלוהים, בכל צורה בה סוגדים לו.

התלמיד: איזו מטרה, סוואמי?

סאי באבא: התשוקה לגאולה. את אלוהים בלבד צריך לאהוב, ולא כל דבר אחר. אהוב אותו. עשה מדיטציה עליו. את זה צריך להגשים. לבסוף, בהחלטה נחושה, התאחד עמו. צריך שתהיה לאדם רק תשוקה עזה כזו.

התלמיד: נכון, סוואמי! הבנתי היטב. כפי שאמרת, שמעתי סיפורים רבים מן הבאגאוואטה הראמאייאנה (ספרי קודש הינדואים), על אנשים שביקשו מאלוהים כל מיני חסדים והביאו חורבן על עצמם. היראנייאקשה, ראוואנה, באשמאסורה ואחרים זכורים מאז ועד היום בגלל התנהגותם. אמרת זאת בצורה ברורה. זהו דבר שעל הדבקים לשקול בזהירות.

סאי באבא: טוב! אין טעם להנהן בראשך על כל דבר, מתוך סיפוק שזהו דבר אמת. אם אתה בטוח בלב שלם שזה נכון וטוב, יש צורך, לאחר מכן, להוציא את הדבר אל הפועל. הקשבה זו היא חסרת ערך אם אתה אומר שזו האמת כל עוד אני מדבר, ושוכח זאת כשאתה עוזב. המזון שאוכלים נועד להשביע את הרעב ולא כדי לשומרו על הלשון, רחוק מהקיבה. הרעב יחזור שנית. בדומה לכך, הקשבה בלבד מבלי לפעול כנדרש, היא חסרת תועלת.

התלמיד: עד כה אמרת מספר דברים חשובים: (1) העולם החיצוני, (2) העולם הפנימי, (3) בהאגאווין - האדון, אלוהים. האם אלה הן הוויות נפרדות, כמו הסיבה והתוצאה? או שהן קשורות האחת לשנייה?

סאי באבא: חשוב על זה בעצמך! על שאלה זו עניתי כבר בספר "פרמה ווהיני" ("אוקיאנוס האהבה האלוהית"). זה בוודאי הגיע לידך היום. עיין בו ובדוק היטב את מה שנאמר שם על היחסים בין 'האחד שמשרת', 'לאחד שמקבל את השרות' ו'לאמצעי השרות'.

התלמיד: סוואמי, אמרת גם קשארם - אקשארם, ניטיים - אניטיים (נצחי וזמני, תמידי וחולף), האם ישנם גם שמות אחרים?

סאי באבא: שני אלה ידועים גם כ-פורושה (אלוהים, מודעות עליונה). מתייחסים אליהם כאל ג'יווה - (הנשמה האינדיבידואלית) וג'אדה- (דומם חסר התודעה). הכוונה גם שהם הנפש האינדיבידואלית והחומר הפיסי. הישויות הפנימיות, הנצחיות והזמניות, מכונות גם, בהקשר אחר, בשם מודעות גבוהה ומודעות נמוכה. אם תתבונן על כך בחשיבה צלולה, תגלה שרק השמות משתנים. הדבר עצמו אינו משתנה.

התלמיד: ובכן, סוואמי, בדיוק כמו שלקשארם אקשארם (הנצחי-זמני), יש שם נרדף - פורושה (נשמה, אלוהי), האם גם לבהאגאווין, (הבורא) יש שם נרדף כזה?

סאי באבא: מדוע? בהאגאווין (הבורא), ידוע בשמו המתאים - פורושוטאמה (הישות העליונה), מאחר והוא העליון מבין כל הפורושים. (הנשמות).

התלמיד: הו, איזה שם מתוק! האם הפורושים מקורם בפורושוטאמה?

סאי באבא: כאן הגענו לבעיה הגדולה. לפני כן גם שאלת "האם זה נוצר?" עלינו להשתמש במילים נכונות. אחרת נקבל פירושים מוטעים. אסור לנו לומר נוצר מפורושוטאמה. בתוכו הם זורחים. אמרתי לך קודם לכן שמציינים פורושים אלה (ישויות פנימיות אלה) על ידי המילים, הבריאה הגבוהה והנמוכה, הנשמה והחומר. המילה פראקריטי (הבריאה), נותנת את התחושה שזו האמת העיקרית וכן גם האנרגיה הראשונית, האם אין זה כך?

התלמיד: כן. אני מבין שפורושוטאמה (הישות העליונה), הוא אחד והפראקריטי שלו (הבריאה שלו), היא שנייה.

סאי באבא: לא. אתה טועה. חשוב שוב. האם יש הבדל בין דבר מסוים ומהותו? האם אפשר להפרידם ולראות את המהות בנפרד מהדבר? הרי אמרת "שניים".

התלמיד: זוהי טעות, סוואמי. אין זה נכון. איש לא יכול להפרידם. השניים הם אחד.

סאי באבא: בדיבור היומיומי אנו אומרים: הסוכר הוא מתוק, השמש מאירה, היא חמה וכו'. המתיקות היא בסוכר, האור הוא בשמש. הם אינם נפרדים, הם אחד. את המתיקות אי אפשר לגלות, אלא אם כן שמים את הסוכר על הלשון. מבלי לראות את השמש, אי אפשר להיות מודעים לאור ולחום. אם כך, לאלוהים יש שתי תכונות. כאשר אנו מתייחסים אליהן כאל שתיים, אנו מתכוונים אז לפורושה (האלוהות) ופראקריטי (הבריאה). אך למעשה הם אחד. הבריאה בתוך האלוהים (הידועה בשם ה"מאהאמאיה", "האשליה הגדולה"), היא אינה מתגלה ואינה ניתנת להפרדה, בדומה למתיקות בסוכר. הם קשורים יחדיו. אשליה זו עוטפת את אלוהים, על פי רצונו בלבד, ומתגלה בדמות היקום. ולזה קוראים עולם החומר של המוחלט. המוחלט הזה, (אלוהים), מופיע בדמות הבריאה, דרך כוח הפורות (אווידיה), בהתאם לרצון האלוהי.

התלמיד: מה זה סוואמי? עד כה הכול היה כל כך ברור, אך מילה זו, אווידיה (פורות), בה אנו משתמשים לראשונה, בלבד את הלך מחשבותי! לא הבנתי שום דבר. אנא הסבר.

סאי באבא: אל תמהר! האם שמעת את המילה ווידיה (ידע)? האם ידוע לך פירושה?

התלמיד: בוודאי. ווידיה פירושו לימוד!

סאי באבא: ווידיה פירושו ג'נאנה - ידע. כאשר מוסיפים את האות 'א' למילה, יוצא אג'נאנה - בורות. אם כי הבורות היא אחת היא לובשת צורות רבות.

התלמיד: כן סוואמי. איך נוצרה בורות זו? מהיכן היא באה?

סאי באבא: אור וחושך ידועים לך, נכון? האם הם קיימים באותו זמן?

התלמיד: כשיש אור לא יכול להיות חושך וכשחושך אין אור.

סאי באבא: כשיש אור היכן מצוי החושך? כשחושך היכן מצוי האור? חשוב היטב.

התלמיד: נושא זה הוא מאד קשה, סוואמי! בכל זאת אענה כמיטב יכולתי סלח לי אם אני טועה. החשכה צריכה להיות בתוך האור, האור צריך להיות בתוך החשכה, איך זה יכול להיות אחרת?

סאי באבא: אשאל שאלה קטנה נוספת. ענה לי. אור זה וחושך זה, האם הם עצמאיים? או האם הם תלויים בדבר כלשהו?

התלמיד: הם תלויים בשמש. כשהשמש זורחת, יש אור. כשהשמש שוקעת יש חושך.

סאי באבא: ובכן בני, הידע והבורות (ווידיה ואווידיה) תלויים באלוהים. למילה ווידיה יש שם נוסף "צ'יט" (ידע מוחלט). את כל זה אסביר לך אם תבוא בחודש הבא. לך וחזור. אם הכול נאכל באותו זמן, המזון לא מתעכל וזה יפגע בבריאות. מה ששמענו, מה שאכלנו, דורש זמן לעיכול ולקליטה. זו הסיבה שאני נותן לך הפסקה של חודש. אם במשך זמן זה, הכול ייספג ויתורגל במלואו, אסביר לך בשמחה את השאר. אחרת אתה יכול לתאר לעצמך איך יהיה אותו יום.

התלמיד: נאמאסקאראם, אני באמת מבורך. הכוח לעכל מה ששומעים ומה שאוכלים מוענק על ידך בלבד. כשהכול שייך לאלוהים, איך יכול רק דבר זה להיות שייך לנו? אך אשתמש, כמיטב יכולתי, בכוח ובידע שהענקת לי, מבלי לבזבזם. מעבר לזה, הכול הוא גורלי שלי, וכן **חסדך**. ועכשיו, ברשותך, אצא מכאן.

סאי באבא: אם אתה מניח את המשא שלך על גורלך ולא עושה דבר, פירושו הקטנת מאמצך. באמצעות מאמץ ותפילה אפשר להשיג את המטרה. ללא מאמץ ותפילה, המטרה והחסד אינם מושגים. החל במאמץ! ובכן, ילדי, לך וחזור שוב בשמחה.

פרק 4

סאי באבא: הו, באת! זה זמן מה שאני תוהה, האם הגעת או לא. ידעתי שהנך אדם אשר מגיע בדייקנות. אני שמח לראותך.

התלמיד: גם אם עשוי אני להתעלם מדברים כלשהם, האם אתעלם מהוראותיך סוואמי? למעשה, אני מצפה בהתלהבות ל-16 בכל חודש, כדי לפגוש אותך. איזו שמחה גדולה מזו יכולה להיות לי? איזה מזון טוב יותר יכול אני לאכול?

סאי באבא: טוב מאד! אמונה ונאמנות כאלה מהוות עזרה גדולה בנתיבו האמיתי של האדם. זה טוב יותר מאשר לסבול נדודי שינה ולוותר על אוכל בעת רדיפה חסרת תוצאות אחרי הבלי העולם הזה. כמה יותר משמח זה להשיג את היעד האמיתי, הקדוש ובעל המשמעות! עזוב זאת כרגע. מהו רצונך עכשיו? דבר ותן לי לראות.

התלמיד: סוואמי, בחודש שעבר אמרת משהו על "צ'יט" ושמחת לומר שתתן הסבר נרחב יותר על כך בחודש הזה. מאז ספרתי כל יום שחלף עד שאוכל ללמוד ממך על כך. סוף סוף הגיע היום. אנא ספר לי על כך.

סאי באבא: האם הבנת את מה שנאמר עד כה? להבין, אין פירושו פשוט לצבור ידע במוחך! האם באמצעות תרגול והתנסות, תוך ישוב דעת מוחלט, הבנת במחשבותיך, מילותיך ומעשיך, את טבעו האמיתי של העולם, שהעולם אינו אמיתי?

התלמיד: נכון סוואמי, שרק על ידי הבנת הדברים האלה, יכול האדם להיות שקוע תמיד במחשבות על סאי, אדון העולם, ולוותר על כל העיסוקים והחובות האחרים? אם לא הייתי מבין זאת, הייתי מבזבז את הזמן היקר ורב-הערך הזה.

סאי באבא: טוב, ילדי היקר! כמה עצוב יהיה האיכר אם הזרעים שזרע לא ינבטו ולא יניבו יבול. באותו אופן, אם זרעי החכמה האמיתית, שאני זורע, אינם צומחים כשתילים טובים ואינם נותנים יבול טוב, זה ישפיע גם עלי. מצד שני, אם הם צומחים יפה ומניבים יבול של אנגדה (אושר עילאי), כמה מאושר אהיה. זהו המזון שלי. זהו השרות שעליך לעשות למעני. אין דבר נשגב מזה. אם אינך מבזבז את המילים הטובות והאמיתיות אשר נאמרו למענך, אלא מיישם אותן ומקבל מכך את השמחה שהן מעניקות לך, תמצית השמחה הזאת היא מזוני. אם תפעל כך בהתאם לדברי ותבצע אותם הלכה למעשה, אשמח לומר לך דברים נוספים, ככל שתשאל. אם נותנים לדברים שנאמרו לאבד את ערכם ולא עושים בהם שימוש, ואנשים באים ומבקשים ממני לדבר שוב ושוב, מה אפשר לומר? אם כולם יתחילו ליישם את כל מה שנאמר, כפי שאתה עושה, לא תהיינה צרות בעולם. האמת לא תסולף.

התלמיד: סוואמי! על מנת לבצע את דברי אלוהים, חסדו של אלוהים הוא צורך בסיסי, כשם שהוא צורך לכל דבר אחר. בלעדי חסדו, לא יקרה שום דבר. הוא תמיד קיים, כפי שאמרת.

כשם שהשמש מוסתרת על ידי ערפל, החסד יכול להיות מוסתר על ידי חשכת התחושה של "אני" ו"שלי". אך על אלה אפשר להתגבר, בעזרת תרגול ומשמעת. לכן, אם אנו מבינים כראוי את משמעות הדברים שאנו שומעים ומבצעים אותם, זה נעשה כל כך קל. זו התנסות, אינני יודע על אחרים.

סאי באבא: נכון, נכון. מה שאתה אומר זה נכון. הבנת זאת כראוי. אם לא תופסים את המשמעות, אם נותנים מספר פירושים, הדבר מעוות את האמת. ואם מייחסים לזה מובן מוטעה, זה מסלף את האמת. אך אם מבינים זאת בבירור, הבצוע נעשה קל. ועתה חשוב על הדבר הזה. האם כולם נולדים באותו זמן?

האם כולם מתים באותו זמן? באותו אופן, החכמה הגדולה ביותר תתעורר באדם זה או אחר בזמנים שונים. אם אתה ממשיך לשיר, שיר אחרי שיר, אתה לומד מוסיקה. וכך גם כן, אם אני מדבר וממשיך לדבר, כולם יבינו את האמת. אין זה חלק משליחותי לשתוק היות ואנשים לא מבינים. עם אלה צריך לדבר פעם, פעמיים ויותר, אם יש צורך.

התלמיד: סוואמי, אנו דומים למטילי ברזל. האדון הוא כמו מגנט. שניהם קשורים האחד לשני. אך אם יש צורך לשנות חתיכת ברזל זו, כדי שאלוהים יוכל להשתמש בה, יש לחממה באש החרדה ולהכותה על ידי פטיש הייסורים, כדי שתוכל לציית ולהיענות. אם כן, כדי להפוך חתיכות ברזל כמונו לכלים, עליך לטרוח הרבה. אמרת שזו היא שליחותך. עכשיו, אנא הסבר לי את המילה "צ'יט", שהזכרת בחודש שעבר.

סאי באבא: כן, ל"צ'יט" יש ביטוי נוסף: סודהה סאטוה, אשר פירושו תודעה טהורה. זה היפוכה של תודעה בלתי טהורה, כשם שהידע הוא היפוכה של הבורות. תודעה בלתי טהורה טבועה בתודעה הטהורה, כשם שהחשכה טבועה באור. מאחר ומשתמשים במילים רבות, אל תתבלבל, ילדי היקר! ידע וחוסר ידע, חכמה ובורות, תודעה טהורה ובלתי טהורה, כולם מצביעים על אותו רעיון ולא על דברים שונים. אשאל אותך שאלה אחרת. האם שמעת את המילה שהיא היפוכה של "פראקריטי" (הבריאה)?

התלמיד: שמעתי את המילה, סוואמי. כשלמדתי דקדוק למדתי שהיפוכה של המילה פראקריטי הוא "ויקריטי".

סאי באבא: מה פרוש המילה ויקריטי?

התלמיד: הפרוש של ויקריטי הוא ויקארם - השתנה, עבר שינוי, נובע מ...

סאי באבא: באותו אופן, הבריאה של אלוהים ידועה כ-ווידייה (ידע החכמה העליונה) ומה שנובע ממנה, שהוא צורתה הנמוכה יותר (ויקריטי), ידוע כבורות (אווידייה). הבורות או התודעה הבלתי טהורה, היא צורתה הנמוכה יותר של החכמה העליונה - התודעה הטהורה.

התלמיד: איך זה סוואמי? החכמה העליונה קורנת בתוך אלוהים והבורות מתגלה אך ורק הודות לחכמה העליונה. כלומר, העיקרון הקוסמי האוניברסאלי הוא בתוך אלוהים, ועיקרון

אוניברסאלי קוסמי זה בעצמו מופיע כיחידים השונים זה מזה. (הופעת היחידים נגרמת על ידי תכונות חיצוניות של שם וצורה). כוח הבורות הזה מופיע גם כישות בלתי נפרדת, כי האדון הוא הישות היחידה. לכן ישות יחידה זו היא הבסיס או היסוד לכלל ולפרט, לכוללני וגם לחלקים הנגלים. זוהי כוונתך, נכון סוואמי?

סאי באבא: זו הסיבה שאומרים שהאדון הוא האמת והוא אלוהים המוחלט. אמת זו הינה אין-סופית ואינה ניתנת לחלוקה, היא חסרת שניות – היא אחת. באופאנישד האמת הזאת (הקשורה לכוח האשליה, מאייה שאקטי, הנסתר) קוראים הפורנה 'אדאה', והאמת (הקשורה לכוח האשליה הנגלה), נקראת הפורנה 'אידאם'. זהו סוד המנטרה האופאנישדית פורנאמאדה פורנאמידאם...

התלמיד: הו איזה הסבר מופלא! בדיוק כפי ששמים ביד פרי מקולף, מוכן לאכילה! כל הקוסמוס הזה, הנגלה לעין, או פורנה, [השלם] התהווה מתוך הפורנה [השלם] הנסתר שהוא האמת המוחלטת שאינה ניתנת לחלוקה, על זה דברת, נכון?

סאי באבא: מסיבה זו אנו אומרים: הכול אלוהים, הכול קדוש.

התלמיד: סוואמי, הכול מתוק כצוף. אך עדיין לא אמרת לי מי אני?

סאי באבא: לעת עתה זה מספיק. בחודש הבא אסיר את ספקותיך, בלויית דוגמאות. זכור היטב את מה שנאמר, אל תזניח את הדברים, אלא תרגל ועשה עליהם מדיטציה. עכשיו אתה יכול ללכת.

פרק 5

סאי באבא: ובכן ילדי, שמח אני שבאת. האם אתה מהרהר בתשובות שנתתי לך בפעם האחרונה והאם אתה מיישם את מה שנאמר מתוך אמונה שלמה? האם אתה מרגיש אושר עילאי (אננדה) כתוצאה מכך?

התלמיד: סוואמי, האם איזשהו דבק ומסור כמוני ירשה לדברך, דברי צוף, להתבזבז? אף אדם אשר שואף להשיג אושר עליון אמיתי, לא יפסול את מילות הניחוח שאתה מעניק, ברוב חסדך. אינני יודע מה אחרים עושים, אבל יום ולילה אני חושב על תשובותיך ומתרגל אותן באומץ ואמונה. אני ער כל הזמן, מחכה להזדמנות הבאה לפגוש אותך.

סאי באבא: את הערנות הזו הדבקים והמסורים צריכים לטפח. כשאתם קושרים את עצמכם להבלים העראיים והקטנוניות של העולם, כשאתם רצים אחריהם ודואגים אם הם חומקים מידכם, או כשאתם

מקפצים מרוב שמחה כשהם ברשותכם – כל אלה מצביעים על בורות ביחס לאשליה. אך אם אתם סופרים את הימים, מחכים להזדמנות ונשארים ערים לאפשרות לשמוע את דברי האל וגם לספוג את מהותם – זה מורה על כך שהבנתם את האשליה. אם הדבקים מבינים זאת הם לבטח יגיעו למימוש בבוא העת. אם כן, מאחר וידע זה נתן לך הארה, בר-מזל אתה. עליך לפתח את זה, כלומר למקד את מחשבותיך באלוהים. אל תוותר על זה ואל תצמצם את זה ולו במקצת ובגלל כל סיבה שהיא. אתה תהייה לקדוש ללא ספק. אתה תגיע למימוש ותשיג את המטרה.

התלמיד: סוואמי! בחודש שעבר אמרת לי שתסביר לי מי "אני". אם אבין גם את זה אוכל לסלק מעלי את דמיונות השווא שיש לי, וללא שמץ של ספק, אעשה מדיטציה עליך ואהיה שופע אושר. איזה מזל גדול מזה יכול ליפול בחלקי?

סאי באבא: ובכן ילדי! קל לדבר על הטבע האמיתי של ה"אני", אך לפני שמתנסים בו אי אפשר להגיע לסיפוק מלא. על מנת שאהיה מרוצה ממה שאני אומר לך, וכדי שאתה תתפוס את המשמעות המלאה, דרוש לכך זמן. בחודש הזה, אפילו השעות שהוקצבו במשך היום, אינן מספיקות עבורי. למרות שהמצב הוא כזה, אני מקדיש את כל הזמן למען אושרם של הנאמנים והמסורים לי. עבורי איני צריך דבר. מטרתי האנוכית היא להיות לתועלתם של נאמני. במשך כל החודש שעבר נסעתי לכפרים ולעיירות שונים. את הזמן המועט שהיה לרשותי הקדשתי לכתובת הספר: 'פרמה ווהיני' – 'אוקיאנוס האהבה האלוהית'. לכן אין לי זמן מיותר. בחודש הבא אדבר איתך אודות מיהו "אתה", לסיפוקך המלא. לפי שעה נסה לתפוס את משמעות השיר הזה, שהוא בסגנון של זמר עממי. תוכל להבין במידה רבה מיהו ה"אתה" הזה. יתכן והודות לזה תפתח, במידה מסוימת, גישה של אי-התקשרות. מאוחר יותר תבין את המשמעות של מה שברצוני לומר ביתר בהירות וביתר קלות. אל תקדיש את זמנך לקריאת השיר בלבד, אלא שקול היטב את המשמעות של כל מילה. השיר בוודאי ישנה את דעתך!

התלמיד: בסדר. תן לי לפחות את זה. אספק את תשוקתי. אשתה את הצוף ואספוג אותו.

הערת המתרגמת: בשיר, המופיע כאן ישנן ארבע מילים הדורשות הסבר:

1. בובה-על-חוט או, בקיצור, בובה – הגוף והאישיות של האדם
2. ג'יווה – הנפש האינדיבידואלית
3. קארמה – חוק הסיבה והתוצאה
4. דהארמה – כללי היושר והצדק – חובת האדם, המהות הפנימית של כול דבר ודבר

סאי באבא: הקשב ושים לב לדברי:

1. ראי את משחקה האפל של בובת-חוטים זו.
הקשיבי, הו ג'יווה, לסיפור ארוך ארוך
אודות עברה, עתידה, אחורה וקדימה!
2. ברפש הרך התגלגלה בתחילה,
בחשכת בית הכלא של רחם אמה.
יצאה ביבבה, אך כולם מסביבה,
חייכו בשמחה, חגגו בצהלה.
3. "איזו טרגדיה! נולדתי שוב",
היא ידעה ובכתה ארוכות ובקול.
אך כל אותו הזמן, אותה ליטפו
וצחקו כדי לעורר את צחוקה.
4. מתפלשת כל יום בזוהמת גופה,
ללא כל תחושת בושה.
בכל צעד היא קמה ונופלת,
משחק ילדוטי מדי יום מנהלת.
5. עם חבורות ידידים היא רצה וקופצת,
מאות תחבולות ועיסוקים היא לומדת.
כתפיה מתרחבות, קומתה גדלה,
בחן ובמהירות משנה לשנה.
6. בזוגות היא נעה ומתנה אהבים,
בדומה לקשת ורודה בשחקים.
בצליל, שלא נשמע כמותו, היא שרה
ולוגמת מהכוס - מיוחדת וזרה.

7. אלוהים הוא המאחד את הבובות לזוגות ויוצר מיליוני בובות ובובות, אך לזאת הבובה שלנו איננה מודעת, כאשר עם הבובות האחרות היא משתעשעת.
8. בדומה לשור הקדוש, גם בובת האשליה, חבל הבורות קשור לאפה. התאוה והכעס הם שוטים ארסיים, על גבו של העבד הם מצליפים.
9. כולה שמחה-לאיד וגיל, כאשר האחרות עוצרות, למשמע שאגותיה הצורמות. כאב, ולו זעיר, איננה סובלת, אך לאחרים אותו גורמת.
10. מקללת וצורחת, מנופפת בידיה, כועסת וזועמת, כדם אודמות עיניה. זה באמת מראה מפליא – בחמת השטן נלכדת היא.
11. בוחנת ומאייתת, כותבת ושוקדת, אך אינה יודעת על שום מה, היא רצה בבהלה, מנסה בכל כוחה להשיג מזון, למלא את בטנה.
12. אהה, האם ראיתם בובה-על-חוט זו, מוזרה וקטנה, עם כל-כך הרבה ספרים בבטנה! מלאת קנאה היא מסתובבת ומתפתלת, כשבבובה מלומדת היא נתקלת.
13. את קרקוריה בסתר שמעו, כאשר דחף תאוותני מביש, חמדנות מרושעת וסמויה – בחטא באה על סיפוקה.
14. בגאווה טופחת, על מה? – על כתפה שלה! על הדר יופייה, כוחה, חיוניותה. כשכל הזמן וצעד אחר צעד, מתקדמת היא לעבר הזקנה.

15. היא נעה ונדה עם קמטים וקפלים,
וכשהילדים אומרים:
'קופה זקנה', 'קופה זקנה'
את פיה היא פוערת, ללא שיניים מגחכת,
עצמותיה כה נוקשות ומשקשקות.
16. בפחד היא שרויה, עד רגעה האחרון.
בתשישות ובכי, תגרות רבות ודמע!
הו בובה חסרת בינה, מה הטעם באנקותייך, אנחותייך,
את מר גורלך בהכרח תיפגשי.
17. אהה, הציפור! את כנפיה היא פורשת!
בררר... מכלוב העור היא מתנתקת.
ריק ומתכווץ, מרוקן הוא מתיישר.
הו, מן העין הרחיקוהו, מתנפח ומבאיש הוא.
18. לחמשת היסודות חוזר מה שנותר,
מאוויי הבובה הופכים לאפר ועפר.
שוטים, מה הטעם בבכי כשאחד מכם,
על הבמה הצפופה כורע ונופל?
19. דודים, בני דודים, דודות וידידים,
עד שער הקבר בקדרות צועדים,
אך אבוי, בובת האשליה, את קרוב משפחתה שכחה,
את שם האלוהים, הפודה האמיתי!
20. הו ג'ווה, אל תשעני על קנה רצוץ זה;
התעטשות בלבד! וספינת עור שבירה זו,
אשר בה תשעה נקבים,
אותך תשליך בין הגלים!
21. הבובה-על-חוט מתייפחת. ישנה ומתעוררת,
כשהחוט נמתח על-ידי יד נסתרת.
אלוהים הוא זה העומד מאחור,
אך הבובה נשבעת: זו אני, אני, אני.
22. חוטים קשים הם דהארמה וקארמה.
אלוהים מהדקם או משחררם.
אך ביהירות ובלי דעת, הבובה
לכאן ולכאן על הקורה.

23. בובה שוטה זו, הצועדת בתחושת גאווה, רואה את העולם כבר-קיימא. את המחזה כהרף-עין מסיים אלוהים, ההתהדרות והגאווה מיד נעלמים.
24. הו ג'יווה, התנהלת בכבודות, דרך עולם הנמלים, הנחשים והציפורים, חפשי ומצאי, ללא איחור, את הדרך המובילה ל**חסד** נצחי!
25. ברכי את מזלך! עכשיו לראות את יכולה, את סאי קרישנה, הינה הוא בא! התקרבי אליו ואז תדעי – מי את, מדוע וכיצד.
26. אלפי מילים, כה יפות ונבונות, האם להשקיט את הרעב בקיבה הן יכולות? במקום זה, את מנורת הנשמה הדליקי ומשוחררת מן השעבוד רוצי ושחקי.
27. שיר זה המתאר את הבובה המדומה, לג'יווה מביא עצב וגם חכמה! את זאת אני יודע. אך ג'יווה! את משחקו המופלא של האל סאטיה סאי.....ראי, וכך.....את **עצמך דעי!**

התלמיד: הו, הבנתי! הבנתי בכרור ש"אני" אינני הגוף, לא האינטלקט ולא המחשבה או ההכרה. אם אינני אף אחד מאלה, אני בוודאי האטמה, הניצוץ האלוהי - הישות הפנימית. מאחר ואני האטמה אזי אני גם הפאראמאטמה, הישות העליונה – אלוהים. אם כך הכול הוא פאראמאטמה! את כל זה הבנתי!

כתוצאה מהבורות, אנו מאמינים ש"אני" הוא הגוף הזה והאינטלקט הזה, אנחנו מתנסים בכל הייסורים והמצוקות הללו. נכון, נכון. אנו עוברים את כל מה שציינת עכשיו, האחד אחרי השני, כמו חרוזים על חוט. הו! איזו אמת! איזו אמת! סוואמי, כפי שאמרת, די בשמיעת שיר זה בלבד, כדי שתתעורר התחושה של נכונות לוותר על מאווי העולם הזה. הייתי מאד מאוכזב כאשר בהתחלה אמרת שאין לך פנאי. אך זה היה בגלל הבורות שלי. אם כי ידעתי שמורנו לעולם לא יאכזב איש ולא יגרום למצוקה. אני מרגיש עכשיו שהענקת לי אושר שמימי אפילו רב יותר ממה שחשבתי שאקבל. איך אפשר לתאר את טוב לבך! הם שרים שיר אודותיך:

"בעבור דמעה בודדה אחת יימס לבו של סאי". ואומרים שלעולם אינך יכול לסבול לראותנו
במצוקה. זוהי הוכחה לאמיתות הדברים האלה. שאלך עכשיו?

סאי באבא: טוב מאד. לך וחזור שנית. גם לי אין פנאי. עלי לראות וגם לשלוח את אלה
שחוזרים למקומותיהם.

פרק 6

התלמיד: שלום סוואמי.

סאי באבא: סובהאמאסטו. (ברוך הבא לכל הטוב).

התלמיד: הודות לחסדך, הכול טוב. בלעדיו שום דבר איננו טוב.

סאי באבא: טוב, אך האם נוכחת ששני אלה מבוססים על החסד? שניהם קיימים באחד. שניהם מוענקים על ידי אותו נותן החסד. טוב, נעזוב נושא זה כרגע. בפעם האחרונה קיבלת מזמור עממי, שהיה עליך לעכל וזה בוודאי השפיע עמוקות על אורח מחשבותיך. עכשיו לאיזה מצב של שלווה נפשית הגעת?

התלמיד: אהה, סוואמי, עכשיו הכול נראה כמחזה של תיאטרון בובות – אך רק לסירוגין. מנגנון המחשבה שוכח והוא נתפס בקסמי העצמים. איזו מסתוריות היא זו, סוואמי!

סאי באבא: טוב, המחשבה קשורה לכל מיני פעילויות. היא נגררת תמיד אחרי התשוקות או הדחפים והאינסטינקטים שלה. זהו עצם טבעה.

התלמיד: נראה שזה אומר שאיננו יכולים לשפר את המצב. ובכן, היכן היא התקווה? לבסוף, סוואמי, האם עלינו לשקוע בדחפים ובאינסטינקטים, וכתוצאה מכך להיות בזויים ומושפלים?

סאי באבא: יש תקווה ילדי! אין צורך להיות שקוע בדחפים ובאינסטינקטים ולהרגיש אבוד. למרות שזהו טבעם, אפשר לשנותם. מטבעו של הפחם שהוא משחיר כל דבר שהוא בא עמו במגע. אך אל תראה זאת כדבר סופי. כאשר האש נכנסת לתוך הפחם, הוא נעשה אדום. באותו אופן, למרות שהמחשבה נודדת תמיד באשליית החשכה, כשאש החכמה נכנסת לתוכה, הודות לחסדי אלוהים, משתנה טבעה והאופי הטהור הקשור לאלוהים חובק אותה.

התלמיד: סוואמי, מדברים על דבר שקוראים לו אנטה-קאראנה. מה זה?

סאי באבא: במילה זו מתכוונים למחשבה. קאראנה פירושו אינדרייה (החושים). אנטה-קאראנה פירושו החושים הפנימיים.

התלמיד: אם כן, האם ישנם שני סוגי חושים: חושים פנימיים וחושים חיצוניים?

סאי באבא: כן. כמובן. החושים החיצוניים נקראים קארמנדרייאס; והחושים הפנימיים נקראים ג'נאנדרייאס.

התלמיד: אנא בטובך, סוואמי, אמור לי מה הם החושים החיצוניים ומה הם החושים הפנימיים?

סאי באבא: ובכן, כל אלה שמעבירים ידע מן הפנים, להם קוראים החושים הפנימיים. הפעולות הנעשות על ידי הגוף נעשות על ידי החושים החיצוניים, שהם חמישה במספר. אלה הם: חוש השמיעה, המגע, הראייה, הטעם והריח. שני אלה, הפנימיים והחיצוניים, יחדיו הם מכונים בשם דאסנדרייה (עשרת האיברים).

התלמיד: ובכן מה היא הפעולה ששני אלה עושים יחדיו? מה הקשר בין פעולותיהם ובין מנגנון המחשבה?

סאי באבא: טוב, באמת, ללא מנגנון החשיבה, הם לא היו יכולים להגיע לשום תוצאה של פעולותיהם. החושים החיצוניים מבצעים פעולות בעולם ומקבלים מידע, והחושים הפנימיים מבחינים בין הטוב והרע ובאמצעות המחשבה, מוסרים זאת לאטמה. לולא היה קיים מנגנון חשיבה, כיצד הם היו יכולים להעביר זאת? כשעלינו להגיע לצדו השני של נהר של מים שוצפים, אנו סומכים על ספינה או רפסודה. כאשר החושים החיצוניים והחושים הפנימיים, הקשורים לעולם הגשמי, שואפים להגיע אל הניצוץ האלוהי (האטמה), הם נאלצים להסכים לקבל את עזרת הספינה – המחשבה, אחרת לא יוכלו להגיע אליו.

התלמיד: אם כן, הדברים האחרים שעליהם דברת, האינטלקט, התודעה והאגו, היכן הם שוכנים?

סאי באבא: אלה קיימים גם כן בין עשרת האיברים, הכוללים את החושים החיצוניים והפנימיים. מאלה, ארבעה בולטים וקוראים להם ארבעת החושים הפנימיים והם: המחשבה, האינטלקט, התודעה ותחושת האגו כ"אני".

התלמיד: יפה מאד. כלומר כולם קיימים בתוך אותו דבר? החיים באמת משעשעים. אבל, סוואמי, מהו תפקידם של ארבעת אלה?

סאי באבא: המחשבה תופסת את הדבר; האינטלקט בוחן את הטענות בעד ונגד; התודעה מבינה את הדבר בעזרת כל אלה; ותפיסת האגו כ"אני" משנה את ההחלטה בעד או נגד, ובגלל תכונת ההתקשרות מתרופף כוחו של הידע האמיתי. אלה הדברים שהם עושים.

התלמיד: סלח לי סוואמי, אני שואל רק כדי לדעת, היכן כל זה נמצא בתוך הגוף?

סאי באבא: אני שמח, אל תדאג. המחשבה נמצאת במוח, האינטלקט בלשון, התודעה בטבור וה"אני" בתוך הלב.

התלמיד: מצוין. אם כן, האינטלקט וה"אני" מצויים במקומות החשובים ביותר. אלה הן הסיבות העיקריות לכל הייסורים והמצוקות בעולם. אכן, אם נבדוק את זה תוך הסתמכות על דבריך, נראה שלא תהיה כל מצוקה כאשר שני המקומות הללו יהיו טהורים.

סאי באבא: באמת, האזנת לדברי בתשומת לב. כן, זה נכון. קודם כל, אם משתמשים במילים בצורה נקייה וטהורה, סימן שהאינטלקט צועד על הנתיב הנכון. כאשר מדכאים ומכניעים את ה"אגו", סימן שהלב טהור. לכן הייה זהיר מאד ביחס לשני אלה. כתוצאה מכך, אפילו המחשבה והתודעה שלך יעסקו בעיסוקים טובים. רק אז תהיה משוחרר מכאב ולא יוכלו להיות לך יותר ייסורים.

התלמיד: וכך, בין כל אלה, מי הוא ה"אני"? מי הוא המתנסה בכל אלה?

סאי באבא: הגענו לנקודה הנכונה. "אתה" אינך שייך לכל אלה! כל זה קיים כל עוד שישנה התחושה ש"הגוף הזה שייך לי". הם כולם שייכים לעיסוקים כלשהם. האטמה, אשר מתבוננת על כל העיסוקים הללו, היא "אתה". השמחה והצער, האובדן והייסורים, הטוב והרע שבפעילויות אלה, כולם קשורים לגוף בלבד ולכן אינם שלך. הם לא יהיו שלך. אתה הניצוץ האלוהי. אתה הישן את שנת ה"אני" ו"שלי" עד אשר אמת זו תתממש. בשינה זו רואים חלומות על אובדן, מצוקה, צער ושמחה. החלומות ממשיכים רק עד שאתה מתעורר ומשהתעוררת, הפחד ששלט בך, כאשר חלמת על הייסורים שאותם חווית, נעלם. באותו אופן, כאשר תשתחרר מן האשליה ותתעורר בזרועות הידע, תבין שכל זה אינו אתה, ושאתה הוא הניצוץ האלוהי (האטמה).

התלמיד: ובכן סוואמי, כל אלה, המחשבה, האינטלקט, התודעה וה"אני", עבור מי הם עובדים?

סאי באבא: עבור אף אחד! הם עוסקים בעבודה שלהם! האטמה מתבוננת על הכול, והצל שלה, הגיווה, (הנפש האינדיבידואלית) הסובלת מהתקשרותה לאשליית תודעת-הגוף, משחקת במחזה זה בכל המערכות.

פרק 7

התלמיד: שלום לך סוואמי.

סאי באבא: הו, באת. לא באת בחג הדאסארה (חג שמסמל את ניצחון הטוב על הרע).

התלמיד: חשבתי שמספר הנאמנים בזמן הזה יהיה גדול וחששתי שלא אוכל לשוחח עמך לשביעות רצוני. לכן באתי עכשיו, מספר ימים לפני יום הולדתך כדי שאוכל, הודות לחסדיך, לממש את האידיאל שאתה מלמד וכדי שגם נאמנות וגם בינה יתעוררו בלבי ביום מיוחד זה של הגיגת בואך לעולם.

סאי באבא: טוב! מטרות טובות מאד, באמת! אך האם בכוונתך לומר שנאמנות ובינה יתעוררו בלבך רק ביום הולדתי ולא בימים אחרים? האם זה מה שאתה חושב?

התלמיד: לא, לא! אין זה כך! אתה בא לעולם ביום מבשר טוב, ברגע קדוש, לבוש צורה מופתית, נכון? דעתי היא שלפחות ביום כזה אוכל לבסס בלבי את דבריך הקדושים, וכך לעשותו טהור. היום הוא קדוש והרגע הוא מיוחד.

סאי באבא: בסדר! איזה ספק יש לך היום?

התלמיד: באתי היום, סוואמי, בהחלטה נחושה לשמוע וליישם את מילותיך הקדושות. כך שלא הבאתי עמי את שד הספק, בבואי היום. שד זה גם לא ליווה אותי! כל זה הוא הודות לחסדיך.

סאי באבא: טוב מאד! הבן, כאשר ספקות אלה אינם מתעוררים מעצמם וגם אתה אינך נותן להם מקום, אזי באמת המחשבה היא טהורה. כששני דברים אלה קורים, אפשר לקרוא לזה התמקדות בכיוון אחד. אם אין בלבך ספקות מדוע שאזכיר לך אותם? לכן, אמור לי על מה אדבר אתך עכשיו?

התלמיד: סוואמי, אמור לי, איך עלינו להתנהג בדרך כלל. אילו תכונות צריכות להיות לנו? איזה סוג נושאים עלינו לנסות להבין? אילו פעולות עלינו לעשות על מנת לקבל את החסד האלוהי ולהשיג את הווייתך הקדושה. אנא אמור לי מה הם הדברים החשובים, הדברים העיקריים, התכשיטים הנבחרים?

סאי באבא: טוב! פעם אחת פארוואטי שאלה את איסווארה: "קשה לזכור את אלף השמות של אלוהים. הרבה זמן דרוש כדי ללמוד אותם ולשנן אותם. לכן, אנא תן לי שם אחד בלבד אשר מהווה את תמצית כל השמות האחרים". בדומה לכך, אולי גם אתה מוצא שקשה לתפוס את כל מה שאני כותב ומסביר, ולכן גם אתה מבקש ממני שאומר לך את החשוב ביותר, נכון? אך ראה, לשמות יש תמצית, אך הנושאים עליהם אתה שואל שונים הם. אם כי המטרה והתוצאה

הסופית היא אחת, התרגול ונתיב הפעילות, לא יכול להיות יחיד. אי אפשר לסכם אותם במילה אחת!

בכל אופן, אתן לך עכשיו מבחר אבני-חן, עקרונות התנהגות, שהם חשובים ביותר. אסוף אותם ושמור עליהם בקפדנות. חווה אותם היטב, יישם אותם ושלב מהם שמחה. ענוד אבני-חן אלה ויפה את עצמך.

התלמיד: זה בדיוק מה שרציתי! איזה בר מזל אני!

סאי באבא: ובכן, הקשב בתשומת לב, אני אומר לך:

1. פרמה - (אהבה אלוהית) - צריך להחשיבה כעצם נשמת החיים.
2. האמן שאותה האהבה המתגלה באופן שווה בכל הדברים, היא פאראמאטמה - (הישות העליונה, האלוהים, הבורא).
3. אלוהים, האחד, קיים בכל אחד בצורת פרמה (אהבה).
4. יותר מכל צורות האהבה האחרות, המאמץ הראשוני של האדם צריך להיות בלמקד את אהבתו באלוהים.
5. אהבה כזו המכוונת לאלוהים נקראת בהאקטי (דבקות, נאמנות, מסירות). רכישת בהאקטי הוא המבחן הבסיסי.
6. אלה המחפשים את האושר העילאי שבאטמה (הניצוץ האלוהי באדם), שלא ינהרו אחרי השמחה הנובעת מהחושים.
7. את סאטיה (האמת), צריך לראות כנותנת החיים, כנשימה עצמה.
8. כשם שגוף שאין בו נשימה הוא חסר תועלת ומתחיל, תוך רגעים ספורים, להירקב ולבאוש, כך גם החיים ללא אמת הם חסרי תועלת והופכים למשכן צחנה מלא מריבות וצער.
9. האמן שאין דבר גדול יותר, יקר יותר, מתוק יותר ונצחי יותר מן האמת.
10. האמת היא אלוהים המגן-על-הכול. אין מגן בעל עצמה גדולה יותר מן האמת.
11. האלוהים, אשר צורתו היא אמת, מעניק את נוכחותו לאלה אשר דיבורם כנה וליבם אוהב.
12. התנהג כלפי כל הברואים ברוחב לב וברוח של הקרבה עצמית.
13. צריכה להיות לך גם שליטה על החושים. להיות בעל אופי שליו ולחיות ללא התקשרויות.
14. עמוד תמיד על המשמר מפני ארבעת העבירות אשר הלשון נוטה לעבור:
(1) לומר דברי שקר. (2) לדבר סרה באחרים. (3) לרכל. (4) לדבר יתר על המידה.
רצוי מאד לנסות לשלוט בנטיות האלה.
15. נסה להימנע מחמשת החטאים שהגוף מבצע: הריגה, ניאוף, גניבה, שתיית משקאות משכרים ואכילת בשר. אם מתרחקים, ככול האפשר, מדברים אלה, זוהי עזרה גדולה לחיים של התעלות.

16. האדם צריך להיות ערני וזהיר תמיד מפני שמונת החטאים הנובעים מן המחשבה: תשוקה, כעס, תאוות בצע, התקשרות, חוסר סבלנות, שנאה, אנוכיות, גאווה. חובתו העיקרית של האדם היא להתרחק מכל אלה.
17. מחשבתו של האדם נעה במהירות, היא סוטה מדרך הישר. על מנת לעצור את פזיזותה, זכור את שם אלוהים בזמן הזה, או נסה לעשות מעשה טוב כל שהוא. אלה שעושים זאת, ללא ספק, יהיו ראויים לחסדי אלוהים.
18. ראשית, וותר על הנטייה הרעה לקנא בעושרם של אחרים ועל הרצון להזיק להם. שמח בשמחתם של האחרים. השתתף בצערם של הנמצאים במצוקה ושאף לכך כי ירווח להם. זוהי הדרך לטיפוח האהבה לאלוהים.
19. סבלנות היא כל הכוח אשר האדם זקוק לו.
20. אלה השואפים לחיות חיי אושר, צריכים לעשות תמיד את הטוב.
21. קל להתגבר על כעס דרך אהבה, על התקשרות דרך היגיון, על שקר דרך האמת, על הרוע דרך הטוב ועל תאוות בצע דרך מעשי צדקה.
22. אל תגיב לדבריהם של הרעים. התרחק מהם מרחק רב. דבר זה הוא לטובתך. הפסק כל קשר עם אנשים כאלה.
23. חפש את חברתם של אנשים טובים, אפילו על חשבון הקרבת כבודך וחייך. אך התפלל לאלוהים שיעניק לך את כושר האבחנה הדרוש כדי להבדיל בין האנשים הטובים והרעים. עליך גם להשתדל להשתמש בתבונה שניתנה לך.
24. אלה שכובשים מדינות וזוכים לפרסום בעולם, ללא ספק נחשבים לגיבורים. אך אלה אשר כבשו את החושים הם גיבורים אשר צריך לראותם ככובשי היקום.
25. פירותיהם של הפעולות הטובות או הרעות הנעשות בידי האדם, נדבקים אליו ולא יפסיקו ללכת בעקבותיו.
26. אהבת בצע מניבה רק צער ויגון. שביעות רצון היא הדבר הטוב ביותר. אין שמחה גדולה יותר משביעות רצון.
27. את הנטייה לגרום נזק יש לעקור מן השורש ולסלקה. אם ירשו לה להתקיים היא תערער את החיים עצמם.
28. עליך לשאת בעוז רוח את שניהם אבדן וצער. נסה ליצור תכניות אשר תגרומנה לשמחה והישגים.
29. כאשר אתה נתפס בזרועותיו של הכעס, תרגל שקט, או זכור את שם אלוהים. אל תעלה בזיכרוןך דברים אשר רק יגבירו את התלקחות הכעס. הדבר יגרום לנזק עצום.
30. החל מרגע זה ואילך, הימנע מכל ההרגלים הרעים. אל תעכב ואל תדחה זאת. הם אינם תורמים אפילו לקמצוץ של שמחה.
31. נסה, ככל האפשר, בהתאם לאמצעים שברשותך, לספק את צרכי העניים שהם באמת אלוהים במסווה של עניים. חלוק איתם את המזון שברשותך ושמח את לבם לפחות ברגע זה.

32. את השנוא עליך, אל תעשה לחברך.
33. התחרט בכנות על שגיאות וחטאים שעשית מתוך חוסר ידיעה. השתדל לא לחזור עליהם שנית. התפלל לאלוהים שיעניק לך את הכוח והאומץ הדרושים כדי להיצמד לנתיב הנכון.
34. אל תרשה לשום דבר שיוכל לעצור את כמיהתך והתלהבותך לאלוהים, להתקרב אליך. מחסור בהתלהבות יגרום לירידת כוחו של האדם.
35. אל תיכנע למורך לב, אל תוותר על אושר עילאי.
36. אל תתמלא גאווה כאשר אנשים מהללים אותך. אל תרגיש מדוכא כאשר אנשים מאשימים אותך.
37. אם בקרב ידידיך יש אחד ששונא אחר, וריב מתחיל ביניהם, אל תסית אותו יותר ואל תגביר את השנאה ביניהם. במקום זאת, נסה, באהבה ובאהדה, להחזיר לקדמותם את יחסי הידידות ביניהם.
38. במקום לחפש את חסרונותיהם של אחרים, בדוק בעצמך את הפגמים שלך. עקור אותם משורשיהם וסלק אותם. זה מספיק אם אתה מחפש ומגלה פגם אחד אצלך; זה טוב יותר מאשר לגלות אלפי פגמים באחרים.
39. אפילו אם אינך יכול, או אינך עושה מעשים טובים, אל תתכנן ואל תעשה מעשים רעים.
40. אם אנשים מייחסים לך חסרונות שאתה יודע שאין לך, אל תתרגש מזה. ביחס לפגמים שיש בך, נסה לתקנם בעצמך, אפילו לפני שאנשים מצביעים על כך. אל תטפח רגשות כעס או מרירות כלפי אנשים אשר מצביעים על חסרונותיך. אל תגיב תוך כדי ציון חסרונותיהם של אנשים אלה, אלא הייה אסיר תודה להם. תהיה זו שגיאה גדולה יותר מצדך לנסות למצוא את חסרונותיהם. טוב שתדע את חסרונותיך. לא טוב הדבר לדעת את חסרונותיהם של אחרים.
41. כשיש ברשותך מעט זמן פנוי, אל תבזבז אותו בפטפוטים אך השתמש בו כדי לעשות מדיטציה על אלוהים, או כדי להגיש שירות לאחרים.
42. רק חסידי האל יכולים להבין את אלוהים; את חסידי האל רק אלוהים מבין. אחרים לא יכולים להבין אותם. לכן, אל תשוחח על נושאים הקשורים לאלוהים עם אלה שאינם חסידי האל. אם תנהל שיחות כאלה תפחת מסירותך.
43. אם מישהו משוחח אתך על נושא מסוים, שלא הבינו כראוי, אל תביע דעות מוטעות אחרות אשר תחזקנה עמדה זו, אלא תיקח רק את הדברים הטובים והנעימים שהוא אומר. את המשמעות האמיתית יש להעריך כרצויה ביותר ולא את הפירוש המוטעה, או פירושים רבים נעדרי משמעות לחלוטין אשר רק גורמים להכבדה ולעיכוב בהשגת האושר העליון(אננדה).
44. אם ברצונך לטפח יכולת התמקדות וריכוז, אל תפזר בהיותך בקרב ההמון או בשוק את שדה ראייתך לכל הכיוונים ולכל דבר, אלא ראה רק את הדרך שלפניך בדיוק במידה הדרושה כדי להימנע מתאונות שעלולות לפקוד אותך. ההתמקדות בכוון אחד תהיה יציבה יותר אם האדם יתקדם מבלי להסיר את תשומת ליבו מן הדרך ומבלי להסתכל על אחרים, דבר שימנע סכנות.

45. וותר על כל הספקות ביחס למורה ולאֵלֵהִים. אם תשוקותיך בעולם הזה אינן באות על סיפוקן, אל תטיל את האשמה על נאמנותך לאל. אין קשר בין תשוקות אלה לנאמנות ומסירות לאֵלֵהִים. את מאוויי העולם הזה צריך לנטוש באחד הימים; רגשות של נאמנות יש לרכוש באחד הימים. הייה משוכנע לחלוטין ביחס לזה.

46. אם המדיטציה שלך או שינון שם אֵלֵהִים אינם מתקדמים כראוי, או אם המאוויים שאתה מחזיק בלבך אינם מתגשמים, אל תחוש רגש של אכזבה כלפי אֵלֵהִים. הדבר רק ידכא אותך עוד יותר ותאבד את השלווה המעטה או הרבה שאולי כבר זכית לה. בשעת מדיטציה ושינון שם אֵלֵהִים אל תהיה מדוכדך, מיואש או חסר תקווה. אם יש לך תחושות כאלה, ראה זאת כאשמת המשמעת הרוחנית שלך והשתדל לתרגל אותה בדרך הנכונה.

תוכל להשיג את העיקרון האלוהי בקלות, אם בהתנהגותך היומיומית ובכל פעולותיך, תנהג ותפעל באופן אוטומטי בדרך זו ולאורך קווים אלה. לכן, שמור היטב על כללים אלה. הפנם ועכל מילים מתוקות אלה, אשר הוגשו בחגיגת יום ההולדת של מורך והיה שמח! האם הבנת?

התלמיד: מורי, מילותיך משולות לצוף אלוהי. כן! צוף אלוהי! בכל העיסוקים הרגילים הללו בחיים, האדם אינו מכיר את הדרך. הוא צועד על המסלול המוטעה. גם אין ספרים אשר יוכלו להצביע על הדרכים שיובילו למסע מאושר זה. לכל אלה שנאבקים כמוני, מה שאמרת הוא כאוויר לנשימה (פראנה). אנו אכן מבורכים! ברך אותי שמילים אלה תיחרטנה על לוח לבי ותתממשנה באופן מעשי, בכל יום. אין כל תועלת אם רק מקשיבים להן או רק קוראים אותן. אנו מקבלים כוח רק כאשר חסדיך מלווים מילים אלה. ועכשיו מורי. ברשותך אעזוב.

סאי באבא: בסדר! לך וחזור בחגיגות יום ההולדת. נותרו רק שבעה ימים, נכון? היום זה ה-16 לחודש.

יום ההולדת הוא ב-23 לחודש. וכך נותרו שבעה ימים. עד אז, תן למתיקות זו למלא את לבך ולהעלות על גדותיו!

פרק 8

סאי באבא: הו! מיהו זה? באת כה מוקדם הפעם?

התלמיד: גרמת לבואי, ולכן באתי! האם ישנו דבר שאני יכול לומר שהוא שלי?

סאי באבא: זה נכון, אך האם יתכן שאפילו פיסת נייר תנוע ללא סיבה? כך גם כדי שאתה תבוא כל כך מוקדם, צריכה להיות סיבה מסוימת.

התלמיד: לא דבר מלבד זה, סוואמי! כששמעתי שאתה נוסע לטריוואנדרום ב-16 בחודש, על פי הזמנת סרי ראמאקרישנה ראו, מושל קראלה, חשבתי שלא תהיה לי הזדמנות טובה לדבר עמך, אם אבוא באותו יום בלבד. לכן באתי עכשיו, אנא סלח לי!

סאי באבא: טוב עשית! אך מדוע אתה מבקש שאסלח לך? האמת היא שלא צריך לבקש סליחה, אפילו כשהאדם עושה טעות! לכן, מה הניעך לבקש סליחה אם עשית את המהלך הנכון?

התלמיד: מדוע סוואמי? מדוע שלא נבקש סליחה כאשר אנו שוגים?

סאי באבא: לא, אינך צריך לבקש סליחה כאשר שגיאה נעשית ולא לבקש פרס כאשר הדבר הנכון נעשה! עשיית הדבר הנכון היא חובתו של האדם - הגמול הוא בעשייה. איזה גמול אחר יכול להיות? השמחה הנובעת ממילוי חובתך היא הגמול! עשיית מעשה רע היא נגד חובתו של האדם. לכן, על האדם להתפלל, מתוך חרטה, כי תינתן לו ההבנה וכוח ההבחנה הדרושים כדי לא לחזור שנית על שגיאה שכבר נעשתה. מעבר לכך, הדבר תלוי ב**חסדו**, האם הוא מעניש ומגן, או מוחל ומתקן.

התלמיד: טוב הדבר. מעתה והלאה אעשה זאת, סוואמי.

סאי באבא: יהי כך. האם אתה נוצר את ה"פנינים" אשר ניתנו ביום ההולדת, ועושה בהן שימוש טוב?

התלמיד: עד כמה שאפשר! במרב מאמצי, אני מיישם אותן, בהשתמשי בסגולת התבונה אשר הענקת לי.

סאי באבא: מה כוונתך כאשר אתה אומר "עד כמה שאפשר"? עבור אוהב אלוהים שכמוך, היש משימה נשגבה יותר מזאת? מדוע שזה יהיה בלתי אפשרי? כל מה שאתה זקוק לו זה **אמונה ורצון**. אזי זה לא יהיה קשה בכלל ליישם את **חובתך**.

התלמיד: סוואמי, אתה בעצמך אמרת שאפילו כשיש אמונה ואפילו כשיש רצון, עלול להיות קשה לבצע את הדברים, עקב העדר נסיבות חיוביות וכן גם בגלל שמשמעות הדברים לא תמיד הובנה בבירור.

סאי באבא: הו! זאת אומרת ששני אלה - חוסר נסיבות חיוביות וחוסר הבנה - מטרידים אותך! טוב, אם לא הבנת שאל, ואם חסרה לך אווירה חיובית אמור לי מהו המכשול.

התלמיד: הספק הוא המכשול הגדול ביותר. מה יכול להיות גדול מזה? אפילו אחרי ששמעתי כל כך הרבה, שד הספק תופס אותי מפעם לפעם. אינני יודע מדוע.

סאי באבא: הסיבה הראשונה לכך היא שחסרה לך אמונה בעצמך, אמונה הנולדת כתוצאה מן ההכרה הפנימית שהנך באמת התגלמות אלוהית. הסיבה השנייה - שאתה רואה את האלוהות באנושות, כאנושות בלבד ואתה הולך לאיבוד כתוצאה מן הריצה אחרי הנאות החושים. השדים הללו מזנקים עליך רק בגלל שתי סיבות אלה. במקום זה, אם תייצב את עצמך באלוהים, תוך הבנה שהאלוהות באדם היא האלוהות עצמה, אזי שד הספק לא יתקיף אותך. עליך פשוט לוותר על הטעות שבראיית דבר מסוים כדבר שונה, אדהייאסה, אשר גרמה לכך שאתה מערבב את הדברים.

התלמיד: ראה, מפעם לפעם אתה משתמש במילים שאינן מובנות. זה מבלבל אותי עוד יותר, סוואמי!

סאי באבא: לעולם לא אומר לך מילים בלתי מובנות. אין ברשותך הכוח להבין, לכן אתה מודאג. אני, באמת, משתמש בהן כדי לאפשר לך להבין את משמעותן! ועכשיו, בין הדברים אשר הסברתי לך, איזוהי המילה הקשה?

התלמיד: השתמשת במילה אדהייאסה. מה פירושה, סוואמי?

סאי באבא: מה? אינך יודע את המובן של המילה הזו! "ראייה של דבר אחד ומחשבה שזה דבר אחר, כיסוי של דבר אחד ע"י השני".

התלמיד: איך זה? איזה דבר אנו מכסים על ידי השני? אמור לי.

סאי באבא: טוב. כשרואים את החבל וחושבים שזה נחש. כשרואים בשמש גלים וחושבים שאלו סוסים. כשרואים ראי מבריק בשמש וחושבים שזאת מנורה.

התלמיד: אך מהו הדבר שאני רואה, ומה אני חושב שהוא?

סאי באבא: אתה רואה את אלוהים בדמותה של הבריאה ואתה חושב שזהו רק העולם הפיסי ואתה מפחד. כתוצאה מאחיזת עיניים זו, נעשית קורבן לכל הסוגים והחולשות ואתה מתדרדר בגלל הספק והאשליה. אם תראה את הדברים נכונה התעוועים ייעלמו. הפחד יעלם. האמונה

שזהו אלוהים תתבסס בתוכך בצורה יציבה וברורה. כדי להגיע ליציבות זו דרושה מנורת האבחה.

כמה סובל האדם כל עוד הוא רואה את החבל כנחש! כמה גדול הוא הפחד, התעתוע! האם אפשרי להבין, כיצד זה נעלם ברגע שזה נחשף לאור? באותו אופן, ספקות אלה וכן התעתועים האלה ייעלמו, באורח פתאומי, ברגע שתדע שהבריאה היא אלוהים. כאשר שמים תעתוע אחד על תעתוע אחר, כאשר חושבים שעצם אחד הוא דבר אחר – לזה, בני, קוראים אשליה.

התלמיד: אך סוואמי, איך אפשר לומר שהבריאה היא אלוהים? כאשר אתה מבקש ממני, שאת העולם הזה, אשר נראה לעין כעולם פיזי, אראה כאלוהים, כמובן שספק מתעורר בליבי.

סאי באבא: זה נכון. בכל זאת אם שוקלים את האמת, אפילו מה שתראה עכשיו יופיע כאלוהים. את הבד אי אפשר ליצור ללא החוט, נכון? החוט הוא חיוני עבור הבד. למעשה הוא כולו חוט. למרות זאת, לא אומרים על החוט שהוא בד ולא שהבד הוא חוט. זהו בדיוק הקשר בין הבריאה ואלוהים. אלוהים הוא החוט אשר ממנו יוצרים את הבד – הבריאה. האם החוט והבד נעשו נפרדים? לא. בחוט משתמשים בדרך אחת ובבד בדרך אחרת. אך מסיבה זו בלבד תהייה זו טעות לחשוב שהחוט והבד שונים.

התלמיד: כן, סוואמי. מאחר והבריאה נוצרה מאלוהים ברור שאין הם נפרדים. ועכשיו, אם שני אלה שווים מי מבין אלה הוא הג'יווה (הנפש האינדיבידואלית)?

סאי באבא: בני, זהו בדיוק הספק שמציק לך. הג'יווה היא תודעת ה"אני". הג'יווה קשורה למוגבלות הגוף והחושים. אך הוא האטמה (הניצוץ האלוהי באדם - רוח האל), הוא אשר עושה, הוא אשר נהנה, הוא הכל.

התלמיד: וכן, מילה אחרת, ג'אדה, אשר פרושה הוא חומר חסר תנועה. מהי ג'אדה זו? איך היא פועלת? אמור לי?

סאי באבא: מן האינטלקט ועד לגוף כל שינויי הצורה בבריאה הם ג'אדה, חסרי תנועה. זהו הלא אמיתי, חסר התודעה. כל דבר שאיננו הוויה ומודעות עליך לראות כחסר תנועה, החומר הפיסי. בעקרו, העולם הוא באמת ג'אדה ולא כל דבר אחר. אך הג'אדה אינה נפרדת מן התודעה, או מודעות והוויה, כשם שהאוויר אינו נפרד מן האטמוספירה. הרי בעבר נאמר בגיטה (שירת האלוהים – תמצית ספרי הקודש ההודים), שכל הבריאה, הנעה ושאינה נעה, היא תוצאת המיזוג של הבריאה עם אלוהים. האם אינך יודע זאת?

התלמיד: אם כן מהו הקשר בין האינטלקט והמחשבה (בודדי ומאנאס) מצד אחד, והאטמה מן הצד השני?

סאי באבא: ובכן, באמת, אין קשר מיוחד בניהם ובין האטמה. האטמה טהורה ואין בה כל דופי. גם האינטלקט טהור וללא פגם. וכשם שהשמש משתקפת בראי, תפארת האטמה משתקפת באינטלקט. אזי התודעה הבוהקת של האינטלקט משתקפת במחשבה, ברק המחשבה

מקרין על החושים ואור החושים מקרין על הגוף. ועכשיו, מהו הקשר בין כל אלה? הקשר בין כולם הוא תפארת האטמה, נכון? התפקוד של כל דבר אחר נובע מהעובדה שישנו אינטלקט היכול לשקף תפארת זו, הלא כך? לכן, ראה איך האינטלקט קשור מצד אחד לאטמה ומצד שני למחשבה ולחושים!

התלמיד: ובכן, מהו הקשר בין הג'יווה (הנפש האינדיבידואלית) האומרת "אני", לבין החושים והגוף?

סאי באבא: אין כל קשר! ה"אני" נפרד מן הגוף, המחשבה וכדומה. ה"אני" פשוט מלביש על הג'יווה, שהיא עצמו, את תודעת הגוף וההתנהגות הפנימית של המחשבה וכדומה. "אני נאה", אומרת הג'יווה, ומכסה את עצמה בדבר שאין לה כל קשר אליו. "אני אילמת", היא אומרת, וכך עושה את אותה הטעות ביחס לחושים. היא אומרת שיש לה תשוקה זו או אחרת וכופה על עצמה את פעולות המחשבה וכדומה. כל זה הוא רק כיסוי. האמת הבסיסית היא אחת. האלוהים, האור הזוהר, הנצחי, האמיתי, הוא רק אחד! הבן היטב את כל זה.

התלמיד: הו, סוואמי, איזו תורה מופלאה. אם רק התורה הזו של עקרון האטמה, אשר אפילו ילדים יכולים להבינה, תתפשט ברחבי העולם, העולם יצא מחשכה אל האור.

סאי באבא: זו הסיבה שאני משוחח אתך על כל נקודה ומרשה לכולם להשתתף בזה. אור השמש זורח ומשתקף בראי, האור מן הראי מקרין על הבונגלו, האור שעל הבונגלו מקרין על העין. באותה צורה הוחלט על הוצאתו לאור של "פיזור ענני הספק" על מנת שאור תורתו ישתקף על ראי הנאמנים והמסורים ומשם על הבונגלו - "סאנאטאנה סאראטי" ("הרכב הנצחי" - ירחון שיוצא לאור באשראם של סאי באבא), כדי שזוהרו ישפוך אור על השלווה וההרמוניה בעולם.

פרק 9

סאי באבא: הו, באת! ובכן מה חדש?

התלמיד: אלו חדשות אחרות יש לנו, לבד משלך? שמעתי שהנסיעה שלך לקראלה הייתה מאד נעימה ונפלאה. מצער אותי שלא עלה בגורלי להצטרף.

סאי באבא: מדוע זה מעציב אותך? הקשב לפרטי הנסיעה וזה ישמח אותך. זה הכל. הייה בטוח ומלא תקווה שבפעם הבאה כשתהייה הזדמנות כזו תוכל להצטרף. אל תתעצב על מה שעבר.

התלמיד: מה טעם בביטחון ותקווה כשהדבר לא עולה בגורלו של האדם? התקווה רק תביא לאכזבה יותר גדולה.

סאי באבא: האם לגורל יש צורה ואשיות, כדי שתוכל לזהותו אפילו לפני שהוא מופיע? אל תיצמד לחסדיו ואל תדבר כל הזמן על הגורל, הגורל... כיצד יוכל גורל מיועד זה לשאת פרי מבלי שרצונך ומשאלתך יקבלו צורה מעשית באמצעות פעולה? יהיה הגורל אשר יהיה, זה חיוני להמשיך לפעול. הקארמה חייבת להיעשות, אפילו כדי להשיג את היעוד.

התלמיד: אם זהו הגורל, הכול יבוא מעצמו, נכון?

סאי באבא: זוהי טעות גדולה. אם אתה יושב בשקט כשהפרי נתון בידך, מקווה שהמיץ יגיע לפיך, כיצד תוכל לבלוע אותו? זוהי טיפשות מוחלטת להתלונן שהגורל שלל ממך את המיץ, אם לא סחטת את הפרי ולא בלעת את המיץ. הגורל שם את הפרי בידך. הקארמה (הפעולה) בלבד יכולה לגרום לכך שתהנה ממנו. קארמה היא החובה. הגורל הוא התוצאה. התוצאה לא יכולה להתגשם ללא פעולה.

התלמיד: אם כן, סוואמי, אסור לנו לשבת בחיבוק ידיים, ולהניח את כל המעמסה על הגורל, נכון?

סאי באבא: הקשב. אל תזלזל אף פעם בהערכת כוחותיך. העסק עצמך בפעולה ההולמת לכוח הזה. לגבי השאר, דבר על הגורל לשביעות רצונך. שגיאה היא לחדול מן הקארמה שהוקצבה, ולסמוך על הגורל. אם תעשה זאת אפילו הגורל יישמט מידיך. כל אחד, ולא חשוב מי, חייב להעסיק את עצמו בקארמה.

התלמיד: כן, כן סוואמי. גם ב"גיטה" נאמר לארג'ונה: "אפילו אני עושה קארמה. העולם אינו יכול להתקיים אם אני חדל מלעשות קארמה. וכך, אם אתה נמנע מזה, כיצד תוכל לממש את התוצאה?" אני מאמין עכשיו שקארמה היא סימן ההיכר של הגברים.

סאי באבא: והנשים גם כן. זהו סימן ההיכר של הנשים. כל היצורים, גברים ונשים, עצים ובעלי חיים, תולעים, חרקים, על כולם לעשות קארמה. כל דבר בעולם כבול לחוק זה. אי אפשר להתחמק מחובה זו. קארמה היא דבר המאפיין את הבריאה. אל תתייחס לזה כאל סימן ההיכר הגברי. אלוהים (פאראמאטמה) הוא ההיבט הזכרי הנצחי היחיד והיחיד. הבריאה כולה הינה ההיבט הנשי. זכור, אתם כולכם אינכם הזכרי הנצחי.

התלמיד: אך סוואמי, הבדל זה קיים בטבע, איך אפשר לומר שכולם הם נקביים?

סאי באבא: אתה אולי חושב שהדבר הוא כך, מאחר ואתה מודרך על ידי ההגיון הטבעי שלך, אך האמת אינה כך. כל זה הוא רק התנסות של העולם הזה, שהוא זמני וחולף. זו איננה האמת הבסיסית. זהו רק משחק במחזה, רק גילום דמות. במחזות מסוימים הגברים לוקחים את תפקידי הנשים. לפעמים הנשים מבצעות את תפקידי הגברים במחזות. האם בגלל זה הן גבריות? במחזה הבריאה כל השחקנים הם בעלי אופי נשי, אפילו אם יש תפקידי גברים גם כן. אספקט הזכר האמיתי הוא רק אחד, זהו שיווא, האטמה (הניצוץ האלוהי באדם). האטמה מצויה בכל אחד, אך מסיבה זו בלבד אי אפשר לומר שכל אחד הוא ממין זכר. תאטרון הבריאה דומה לבית ספר של בנות אשר בו כל תפקידי המחזה מבוצעים על ידי בנות. שאקטי (כוח האנרגיה) שהיא בעלת אופי נשי, לובשת את כל הצורות הללו. אך אל תראה את המחזה כאמיתי, ידידי היקר.

התלמיד: סוואמי, אפילו אחרי שאני שומע את כל זה, טבעו של העולם נשאר תעלומה עבורי. כשצד אחד נראה לעין נדמה לי שהוא אמיתי. כשהצד השני נראה לעין, נדמה לי שהוא לא אמיתי. שום דבר אינו מוחלט.

סאי באבא: זהו בדיוק טבעם של דמיונות השווא. פירושו, שהעולם אינו אמיתי וגם אינו לא אמיתי. הוא אמיתי כשם שהוא לא אמיתי. אתה נולד בתוך עולם תעתועים זה, אתה לכוד בתוכו, ולכן אינך יכול להבדיל את זה מזה, את האמת מחוסר האמת.

התלמיד: טוב, אולי נפסיק את הוויכוח על נושא הנוגע לתעתועים. אנא, סוואמי, ספר לי מעט על אמת זו, הפורושה הזה (הישות האלוהית הפנימית) יהיה אשר יהיה.

סאי באבא: לפורושה אין לא לידה ולא מוות. הוא אינו עובר שינויים. הוא התגלמות החכמה והידע הנצחיים. כללי ההתנהגות החברתיים (דהארמה) אינם חלק מטבעו, ולכן הוא אינו התגלמות הדהארמה. החכמה שהיא עצם הווייתו אינה משתנה, אינה עוברת תיקונים או תוספות עם חלוף הזמנים. זוהי חכמה נצחית. האור הוא מהותו וכך החשכה אינה נכנסת לתוכו. השמש אינה מקבלת תוספת של זיו וזוהר מן העולם אותו היא מאירה. היא תשלח את זוהרה בין אם יש, או בין אם אין עולמות.

הפורושה הוא מואר מתוך עצמו. הוא תמיד עצם הידע. הוא מכיר את כל שינויי התודעה. הוא לא משתנה ולא מתפתח. אך התודעה משתנה ומתפתחת. הפורושה הוא התחושה העצמית. אינו מושפע על ידי דאגה או חוסר דאגה. שום פעילות לא יכולה לפגוע בו. אפילו כאשר אינו

מתגלה, הזיו והזוהר הם הווייתו. הזרע באדמה גדל ומתפתח והופך לעץ. העץ הוא התגלות הצורה של הזרע. שינוי זה, מזרע לעץ ומעץ לזרע, מראה שלאנרגיה בעץ יש פעילות. אלו הם שינויים. אך פורושה אינו משתנה ואינו נתון להשפעה. הוא העד - הרואה. הוא לגמרי נפרד מן הבריאה. שום מעשה לא יכול להפחית את תהילתו, או להחליש את אישיותו.

התלמיד : אם כן, מי היא הבריאה ומי הוא פורושה?

סאי באבא: העיקרון מאחורי הנראה הוא הבריאה. העיקרון מאחורי הרואה הוא פורושה. נאמר: לשורש הסיבה אין שורש. ללא סיבה, לשניהם: גם לבריאה וגם לפורושה אין התחלה.

התלמיד: אם כן, זרם החיים החולף, מעגל החיים והמוות, גם כן צריך להיות ללא התחלה? האים זה כך, סוואמי? הוא תוצאת האיחוד של שניהם.

סאי באבא: איחוד זה הוא תוצאה של אשליה, הנגרם על ידי האשליה ושוב יוצר אשליה. זהו חוק הזרע והעץ.

התלמיד: מה פירושו של איחוד, סוואמי? מהו התנאי?

סאי באבא: ההשתקפות של פורושה בתכונות האדם, אשר מתפתחות מן הבריאה, זהו איחוד. הקשב, לדוגמה: השמש איננה מים וגם המים אינם שמש. בכל זאת היות והם עומדים זה בצד זה, נוצרת השתקפות. להשתקפות אין את התכונות שמאפיינות את השמש או את המים, אך גם אי אפשר לומר שהיא נטולת התכונות הללו. כאשר המים סוערים גם ההשתקפות סוערת. ההשתקפות גם היא בוהקת מעט. שוב, המגנט שונה מן הברזל, אך כאשר מקרבים את שניהם, המגנט משפיע על הברזל והופך אותו לדבר הדומה לו. למערכת יחסים זו קוראים איחוד.

התלמיד: מבין אלה מיהו הפורושה האמיתי ומיהו הפורושה הפעיל? אנא אמור לי.

סאי באבא: האם לא דברתי על השמש והדמות? פורושה הדמות, הוא אשר עושה, נהנה ומתנסה. פורושה המקורי אינו מושפע. הוא אינו העושה ואינו המתנסה. פורושה הדמות, יודע לכן כזה שיודע. המקבל. פורושה המקורי הוא האמיתי, הנצחי - הישות העליונה. פורושה הדמות, הוא היודע וכתוצאה מן הידע הוא עובר שינויים.

התלמיד: טוב, סוואמי, נפלא. כמה ספרים עלינו לקרוא על מנת לדעת את כל זה! ואפילו אז, לתפוס את המשמעות זה כל כך קשה. עתה למדתי שפורושה איננו מן העולם הזה, שכל זה הוא רק דראמה, ושהישות האלוהית העליונה (פאראמטמה) הוא האלוהים (הפורושה) האחד. כל דבר בבריאה כמהה ומתאמץ להגיע אליו. אולי לזה מתכוונים כאשר מדברים על שיווה-שקטי (אבי היקום ואם היקום). טוב, טוב.

סאי באבא: אתה צודק. גם מתייחסים לזה כאל איחוד הנפש עם אלוהים. כל אחד צריך לשאוף לאיחוד זה. הנפש אינה יכולה להתקיים לבדה. משמעת רוחנית לשם גאולה (מוקשה), צריכה להיעשות על ידי כל יצור חי, ברצון או שלא ברצון. ללא זה, לא תיתכן שלוה.

התלמיד: סוואמי, מהו בדיוק פרוש המילה מוקשה (גאולה), ומה פרוש המילה מוקטי?

סאי באבא: הפרוש של שתיהן הוא זהה. הנפש האינדיבידואלית היא זו אשר נושאת את מעמסת הדעת: המחשבה, הרגשות (מאנאס). כאשר המחשבה, וכן השמות והצורות אשר היא יוצרת בתוך עצמה, חוסלו, אז משיגה הנפש גאולה. אז היא מתמזגת עם אלוהים. זוהי גאולה. כאשר נהר הגאנגה או נהר גודאווארי מגיעים לים שמותיהם, צורותיהם, טעמים וגבולותיהם נעלמים כולם והם רוכשים את השם, הצורה, הטעם והגבולות של הים.

עד אשר הנפשות נפטרות מן המחשבה, הן נושאות את השם, הצורה והטעם של דמיונות השווא – "אני ושלי". כאשר הנפש מתקרבת לים תכונות אלה מתחילות, אט אט, להעלם. כאשר הושם קץ גם לתכונות וגם לאי היציבות במחשבה, אז אפשר לומר שהמיזוג עם אלוהים הושלם. איך נהר הגאנגה, אשר התמזג עם אלוהים יכול להיות מתוק? אם אומרים שאדם מסוים התמזג עם אלוהים ברור שלא תהייה בו שלושת התכונות וגם לא כל שמץ של מחשבה. זהו מזוג מלא.

התלמיד: או, מה נפלא סוואמי. אנא בריך כל אחד כדי שישגי מזוג זה, אז העולם יהיה שמח באמת.

סאי באבא: מה? אם אני אעניק כך את ברכותי תהייה זו הליכה נגד הרצון החופשי שהוענק לכם. עסוק במשמעת הרוחנית אשר נקבעה, כדי לזכות בברכה זו. השג את הברכה על ידי מאמץ. זוהי הדרך. זה לא דבר שנותנים. אינך מתפלל לשמש שתוריד עליך את קרניה. מטבעה היא זורחת. היא תמיד עושה זאת. סלק את המכשולים בינך ובין השמש ואז ינחו עליך קרני השמש. באותה צורה אם אתה מחזיק במכשולי האשליה – "אני" ו"שלי" – בינך ובין קרני החסד, מה הטעם להתלונן שאין הן נופלות עליך. מה יכולות הקרניים לעשות?

התלמיד: אתה כאילו אומר שאנו צריכים לסלק מן המחשבה כל שמץ של "אני" ו"שלי".

סאי באבא: מדוע אתה אומר: "אתה כאילו אומר"? אני אומר זאת בהדגשה, שוב ושוב. אם אתה מייחל לקבל את קרני החסד, נסה לסלק את המכשולים. זכור, אפילו אם אינך מתאמץ עכשיו, תרגיש את הדחף בזמן אחר. אינך יכול להימלט מדחף זה. היחלצות מנפתולי האשליה צריכה לקרות באחד הימים. מדוע לדחות יום זה של שמחה, יום הגאולה? חתור למען זה החל מהיום הזה. לא, החל מרגע זה. יכול אתה לצאת עכשיו, ילדי. אך חזור, עלי לומר לך דבר נוסף. אל תהייה קיצוני. הייה יציב, הייה סבלני.

פרק 10

סאי באבא: טוב, אתה נראה כה מלא שמחה היום.

התלמיד: אתה בעצמך אמרת שהאדם הוא התגלמות השמחה, נכון?

סאי באבא: אם כן, עליך תמיד להיות במצב רוח זה. האם אתה ממשיך להיות במצב זה?

התלמיד: אני מנסה כמיטב יכולתי.

סאי באבא: מדוע אתה אומר "מנסה"? האם הצער אינו נעלם ברגע שהאמת מתגלה?

התלמיד: אך סוואמי, מהי האמת?

סאי באבא: כל "זה", איננו אמיתי. המאמצים שאתה עושה, המילים שאתה משמיע, כולם אינם אמיתיים. כאשר תדע זאת, האמת תהייה ברורה. סלק את כל הרעיונות, הדעות והפעולות שאינן אמיתיות, ואז תראה את האמת המוסתרת מן העין. אם אתה שואל מהי האמת בשעה שכל זה נערם עליה, איך תוכל לראותה?

התלמיד: איך יתכן שכל הדברים אשר נעשים, שעליהם מדברים, שאותם רואים, מרגישים ולהם מקשיבים, ייראו כבלתי אמיתיים?

סאי באבא: ראשית הבן מיהו המתנסה בכל זה. אתה מתייחס לגוף כ-"אני", נכון? זה לא אמיתי. אם ה"אני" שמתנסה הוא בעצמו לא אמיתי, איך יתכן שההתנסויות תהיינה אמיתיות? לכולם אותה אטמה. האדם אשר התנסה איננו "אתה". האדם אשר הקשיב איננו "אתה". אתה רק היית עד לכל זה.

התלמיד: אמרת, סוואמי, שבכל דבר קיימת אטמה. האם יש אטמה באדם מת?

סאי באבא: הו! זו באמת שאלה טובה! האם השאלה מיועדת לפתור את ספקותיך, או את ספקותיו של אדם מת?

התלמיד: את ספקותיי.

סאי באבא: ובכן, זה רק כאשר אתה מתעורר משינה עמוקה, אתה נוכח שה"אני" קיים. נכון? באותו האופן האטמה קיימת בגוויה גם כן.

התלמיד: אם כן, איך אפשר לומר שהגוף מת? איך יכול לקרות מוות כשיש אטמה?

סאי באבא: אם תבחין כראוי תיווכח שאין חיים ואין מוות. לגוף נע קוראים גוף חי ולגוף דומם קוראים גוף מת. בחלומות רואים מספר גוויות מתות וגופים חיים. כשמתעוררים הם לא קיימים. באותו אופן עולם זה, הנע והדומם, לא קיים. משמעות המוות היא שתודעת ה"אני" נעלמת. לידה מחדש חלה כאשר תודעת ה"אני" חוזרת. לזה, בני, קוראים לידה ומוות. זה הכל.

התלמיד: אם כן אני תמיד קיים? זהו הדבר?

סאי באבא: כמובן! כשתודעת ה"אני" שם, אתה קיים. כשהיא איננה שם, גם כן אתה קיים. אתה הנך רק הבסיס עבור המודעות. אינך המודעות.

התלמיד: אך הם אומרים "השגת גאולה" וכו'. במה המדובר?

סאי באבא: תוך הבנת השורש של המוות והלידה, יש להרוס לחלוטין את התחושה של ה"אני" הנפרד. מצב זה הוא הגאולה.

התלמיד: אם כן, כאשר אמות, אני ואתה נהייה אחד, נכון?

סאי באבא: מי אמר שאין זה כך? ההרגשה הזו של אחדות, כשאתה מבוסס בה היטב, אין בה שום דבר שהוא נפרד.

התלמיד: אומרים שעד אז, כדי לזהות את ה"אני" האמיתי בתוך ה"אני" הבלתי אמיתי יש צורך בתמיכתו של גורו (מורה). עד כמה נכון הדבר, סוואמי?

סאי באבא: רק כאשר יש מספר רב של "אני", ישנו צורך בעזרתו של מישהו, נכון? כשהכל אחד, למה לחפש את האחר? בכל זאת עד אשר "אני" זה נעלם, ה"אני" שמדבר וה"אתה" שמקשיב חייבים להיות שם. כאשר "אני" זה נעלם, עם מי יש לדבר? מי מקשיב? הכול אחד. כשהשתקפות האטמה מותנית על ידי המודעות (צ'יט) היא אלוהים. כשאלוהים מותנה על ידי האנטאקאראנה (החושים הפנימיים), הוא הג'יווה (הנפש האינדיבידואלית). נכון?

התלמיד: אך מהו בדיוק הצ'ידאאבהאסה?

סאי באבא: הצ'ידאאבהאסה פרושה ידע ה"אני" כשהוא מותנה על ידי המודעות (צ'יט). אחד זה הפך לשלושה. השלושה נעשו חמישה. החמישה הפכו לרבים.

ידע ה"אני" שהוא סאטווה (טוהר) הפך לשלושה כתוצאה ממגע עם ראג'אס (תשוקות ובצע) ועם טאמאס (בורות ובערות). משלושת אלו נבעו חמשת היסודות, ודרך חמשת אלה נוצרה הרבגוניות. זה הדבר אשר גורם לאשליה שה"אני" הוא הגוף.

כשמדברים במונחים של אקאסה (אתר, שהוא אחד מחמשת היסודות) ישנם שלושה: צ'ידאקאמם, צ'יסטאקאסם ובוטאקאסם.

התלמיד: מהו צ'ידאקאסם?

סאי באבא: זו האטמה.

התלמיד: וצ'יטאקאסם?

סאי באבא: ההשתקפות של האטמה. כלומר התודעה הפנימית. כשזה משתנה למחשבה, תבונה ותחושת ה"אני", קוראים לזה אנטאקאראנם - מילה אשר מתייחסת לחושים הפנימיים.

התלמיד: ובוטאקאסם?

סאי באבא: זו האטמה (צ'ידאקאסם) המותנית על ידי התודעה הפנימית (צ'יטאקאסם). כאשר היא רואה את חמשת היסודות היא נמצאת בהשפעת המחשבה וכאשר היא רואה את המציאות העיקרית היא רוחנית. זו הסיבה, יקירי, שנאמר שעבור האדם המחשבה היא הגורם לעבדות וגם לגאולה. המחשבה יוצרת מספר רב של דמיונות שווא.

התלמיד: סוואמי, איך יכולים תעתועים אלה להעלם?

סאי באבא: כאשר, בעזרת חקירה, תבין את תעלומתם, הריבוי או יתמוג עם החמישה, השלושה עם האחד והאני יתקיים כאני. כאשר אתה מקבל כאב ראש אתה שם משחה. הכאב נעלם ואז אתה חוזר למצבך הקודם. הטעות ש"אני הוא הגוף" דומה לזה. היא תעלם אם תשים את "משחת החקירה וההבחנה".

התלמיד: האם כל אחד יכול להשתמש בדרך חקירה זו?

סאי באבא: לא, ילדי. דרך זו מיועדת רק לאלה אשר תודעתם הבשילה.

התלמיד: אם כן, מה עלינו לעשות על מנת להגיע לשלב בשל זה?

סאי באבא: עכשיו הגענו אל הנקודה ממנה התחלנו. הרי למען זה יש לך פעולות כגון שינון שם אלוהים, מדיטציה, תפילה ותרגולי נשימה. דרך אלה, תוך כדי התמדה, אתה מבשיל ומסוגל להבין את האני על ידי חקירת האמת. לאנשים כאלה האטמה איננה דבר שונה מעצמם או מעצמך. הכול אטמה.

התלמיד: אך סוואמי, ציינת רק את שינון שם אלוהים, מדיטציה, שירה לאלוהים וכו'. יש אנשים מתקדמים אשר בוחרים בשתיקה. איזה ערך יש לזה? מהו בדיוק נדר של שתיקה?

סאי באבא: הארת הנפש היא השתיקה. איך יכולה להיות שתיקה מבלי שהאטמה תהייה מוארת? בלי זה, פשוט לסגור את הפה אינו מהווה שתיקה. יש אנשים שבוחרים בנדר שתיקה אך מנהלים קשר על ידי כתיבה על נייר או על לוח, או שהם מצביעים ברציפות על אותיות האלף-בית אשר מודפסות על גבי מפה. כל זה הוא רק נדר שתיקה מזויף. זוהי רק דרך אחרת לדבר ללא הפסקה. אין כל צורך להגיע להרגל של שתיקה. השתיקה היא תמיד אתכם. מה שיש לעשות הוא רק להסיר את כל הדברים אשר מפריעים לה.

התלמיד: אך הרבה אנשים לא פותחים את פיהם כדי לדבר. האם בכוונתך לומר שזה חסר תועלת?

סאי באבא: מי אמר זאת? אם אינך משתמש בלשון, אם אתה שומר על שתיקה כדי להרחיק את המכשולים החיצוניים מהתרגול הרוחני, ברור שתוכל לפתח את מחשבותיך, תוכל לחדול מלהפריע לאחרים, תוכל להתחמק מביקורת ודאגות מאחרים, תוכל להתרכז, ראשך יהיה חופשי ממעמסות מיותרות ויחול שיפור רב. עם מוח כזה תוכל ביתר יעילות לזכור את שם אלוהים. את כל היתרונות הללו תגלה כאשר תעסוק בתרגול רוחני.

התלמיד: אם כן, החכם המושלם אינו זקוק לכל זה?

סאי באבא: אין חכם מושלם בעולם. הוא, אינו זקוק לעולם עצמו. ובכן, מדוע שיהיה זקוק לכל זה?

התלמיד: אם כן, מי הם אלה שלהם קוראים חכמים?

סאי באבא: הם השתקנים עליהם דברתי כרגע. במונח חכם משתמשים מתוך נימוס. חכם מושלם אינו קיים בעולם. חכם צריך לדעת שהכול אחד. החכמים שלכם כולם מומחים בתורת ההיגיון או מומחים בידע הקשור לעולם. הם לא יודעים את האמת.

התלמיד: מי הם החכמים האמיתיים?

סאי באבא: זה אשר יודע את האטמה כאטמה, ידע את עצמו, כחלב שהוסיפו לחלב, שמן לשמן, או מים למים. כשהגוף הפיזי מת, באופן דומה הם מתמזגים עם האטמה. אך יש כאלה שיש להם עדיין מספר תכונות שממשיכות להתקיים. הם ממשיכים לשמור על כמה החלטות ותשוקות, וימשיכו לשוטט בעולם עם הגוף עד אשר ימצו את כולן. לאנשים כאלה גם קוראים "חלקיקים מן הקדושה שנולדו בגוף אדם". זה גם כן בהתאם לרצונו של אלוהים.

התלמיד: סוואמי, מדוע מתעורר הבדל זה?

סאי באבא: זה נובע מן המשמעת הרוחנית וההחלטה של כל אחד. אם אתה אוכל מנגו אתה פולט את ריחו. איך יכול אתה למנוע זאת? הגיהוק מוציא את הבושם של מה שנאכל.

התלמיד: האם גם לאנשים כאלה תהיינה מגבלות?

סאי באבא: אם אין מגבלות איך תתקדם העבודה? גם להם יש מגבלות, אם כי רק בצורה קלושה, עד אשר יגאלו מן ההתקשרות לגוף.

התלמיד: מה פרוש הדבר, סוואמי?

סאי באבא: פעולותיהם דומות לקו אשר מושכים על פני המים, אשר אפשר לראותו כל עוד מציירים את הקו, והוא נעלם ברגע שגמרו למשכו. ברגע שעושים זאת אתה מבחין בקו, וכהרף עין לא רואים אותו יותר.

התלמיד: סוואמי, אמרת שסימן ההיכר של החכם הוא פרישות. איך זה עולה בקנה אחד עם הדבר הזה?

סאי באבא: זה נכון! פרישות היא סימן ההיכר שלו. אם, כתוצאה מן התכונות של גלגול קודם, הוא סובל מהתקשרות, הוא צריך לדעת שזה רק עבור הגוף ולא עבורו. התקשרות זו פוגעת באושר ובשמחה של האדם בעל המימוש העצמי. החכמה מאד חשובה כדי להיגאל מההתקשרות אל הגוף.

התלמיד: אפילו אם אדם הוא חסר חכמה, האם יכול הוא להשיג גאולה באמצעות ויתור על מאווי העולם הזה?

סאי באבא: איזו שאלה טיפשית! איך יכול הפרי להיות מתוק מבלי שיהיה בשל? וויתור על מאווי העולם הזה אינו יכול לצמוח אלא מתוך החכמה. אין גאולה ללא וויתור על מאווי העולם הזה. הייה בטוח בכך.

התלמיד: אם כן, מה מקומה של באקטי (נאמנות ומסירות)?

סאי באבא: חזרנו עתה שוב אל ההתחלה! מה שקודם לחכמה בא בצורת נאמנות. לפני הנאמנות זה מופיע בצורת רגש חיבה. כל אלה אחד הם. רגש החיבה הוא הפרח, נאמנות היא הפרי וכשזה בשל זו החכמה. וויתור על מאווי העולם הזה הוא השלב הסופי - המתוק והעסיסי. בלי הראשון לא יכול להיות זה הבא אחריו. כדי לשמור על הפרי עד אשר המיץ והטעם יתפתחו, עליך לעסוק יום יום בתפילה וכדומה, כפי שהוזכר קודם לכן. אך מההתחלה ראה לנגד עיניך את האחדות בכל. הבן ש"אחר" לא קיים.

התלמיד: לפחות, על מנת להעמיד פנים בעולם, אדם צריך לומר לפעמים "זה שייך לי". מה עליו לעשות?

סאי באבא: בהחלט, יתכן ויהיה עליך לומר זאת. אך פשוט היות ואתה אומר זאת, מדוע יהיה לך הצורך לחוש פרוד בין אני ואתה? כאשר אתה נוסע בקרון, האם אתה רואה את הקרון כ"אני"? התבונן על השמש. היא משתקפת בתוך סיר קטן מלא מים, בתוך נהר רחב, בתוך ראי, או על קדרה מלוטשת. האם מסיבה זו תרגיש השמש ש"היא" כל הדברים הללו? האם היא מתעצבת כאשר הסיר נשבר? או כשמי הנהר מתייבשים? דבר זה הוא בדיוק כך. אם אתה חושב ש"אני" הוא הגוף, אז זו רק הטרדה. אם לא תראה את זה כך, תזרח, אז, כמו השמש, ולא תהיה תלוי בשום דבר. חוץ מזה תהיה כלול בתוך הכל.

התלמיד: זה כמו לומר שכל אחד צריך, בתחילה, לגלות בעצמו מי הוא.

סאי באבא: בדיוק. בתחילה חקור את זה. כמובן שעבור אלה שאינם בעלי יכולת דבר זה יהיה קשה מדי. אלה שמנוסים בשטח זה אומרים שלאנשים כאלה אסור לספר דברים אלה. אם אתה אומר לאלה שאינם בעלי יכולת: "אתה אלוהים, השגת גאולה, אתה בשלב זה", הם לא יעסקו בתרגול רוחני, הם יפעלו ללא כול נוהל או סדר ולא ישימו לב לטוב ולרע. דבר זה רק הגורו יכול לגלות, או על פי מצוות אלוהים. אלה שיש להם את הצמא והם בעלי החלטה נחושה לקיים משמעת זו, כמובן יכולים לשאול על כך. אך יש לתרגל זאת. אין טעם פשוט לשמוע זאת ולחזור על המילים "הכל אחד". לזה אין משמעות.

התלמיד: סוואמי, שאנקארה כבר אמר: "העולם, אם אתה באמת חודר לתוך משמעותו האמיתית, דומה לעיר אשר רואים אותה דרך ראי". חזון זה שהבריאה אינה אמיתית שכולה אשליה... האם הוא עבור בני אדם רגילים, או עבור חכמים גם כן?

סאי באבא: בעיני החכם כל דבר הוא אלוהים, הבור, או אדם חסר בינה, אינו מבין מאום מכל הנאמר. לכן, כל הסאסטראס (ספרי החוקים ההודיים) מיועדים לתועלתם של אלה שהם בשלב האמצעי.

התלמיד: האם פרושו שכל התרגולים הרוחניים כלולים בנתיב החקירה?

סאי באבא: כן, תורת הוודאנטה (תמצית ספרי הקודש העתיקים) עוסקת בשאלה "מי אני"? רק אלה אשר מצוידים בארבעת האמצעים מסוגלים לעשות חקירה זו. מטרת הארבעה היא לגלות שהאטמה היא אמיתית וכל השאר אינו אמיתי. וכמו כן, להבחין בין האטמה וכל השאר.

התלמיד: איך אפשר להגשים זאת?

סאי באבא: על ידי חקירת טבעה של האטמה! קודם כל מתרגלים תרגולים רוחניים שונים ולבסוף מגיעים לזה. בעודך ילד מלמדים אותך את האלף בית, נכון? אפילו תכנית למודים של מוסמך או בוגר למדעי הרוח מכילה אלף בית זה, ביחד עם שינויים וצרופים. אך כדי לגלות עובדה זו האדם צריך להשלים את לימודיו. הסאסטראס מבוססים על הנצחי שאין לכלותו. כל הנתיבים מבוססים על נתיב החקירה.

התלמיד: אך יש כאלה שמגיעים לסמאדהי (שלווה וישוב דעת מושלמים), האם יהיה עליהם לעסוק בחקירה זו כשהם בסמאדהי?

סאי באבא: ידיד מופלא! איך יכולה להיות חקירה כשיש שלווה וישוב דעת מושלמים? כשאתה במצב של שינה עמוקה, האם אתה חושב על העולם מסביבך? דבר זה גם הוא כך.

התלמיד: במצב של סמאדהי המחשבה לא קיימת, נכון?

סאי באבא: המחשבה אשר ממשיכה להתקיים בעת שינה תהייה גם שם.

התלמיד: מדברים על שלב בסמאדהי שהוא מעל ומעבר, מהו סוואמי?

סאי באבא: מעבר לשלבי ערות, חלום ושינה עמוקה.

התלמיד: מדוע שלבים אלה אינם קיימים שם? מה הם הדברים המאפיינים שלב זה?

סאי באבא: שלושת אלה מאפיינים את ה"אני" ו"שלי", את האדם בעל המחשבה העושה את כל הפעולות. דבר זה לא יהיה קיים בשלב הסמאדהי. זה נעלם כבר לפני זמן רב. עבורם, הכל זהה, בעיניים פקוחות או עצומות. זה הכול אחד.

התלמיד: סוואמי, ללא תודעת ה"אני", כיצד יכולים הם לדבר?

סאי באבא: כאשר מבינים את האמת, מה שהייה בתחילה תודעת ה"אני", הופך להיות לישות האמיתית. לזה קוראים הרס המחשבה.

התלמיד: אם כן, האם שלב זה שהוא הגבוה ביותר בהתמזגות עם ההוויה האחת הנצחית, הוא כולו הרס?

סאי באבא: ובכן בני, סמאדהי הוא כולו מיזוג ואחדות, לא חורבן. אך השלב של שוחר האמת, כולל בניה וגם הרס.

התלמיד: נושא זה מאד מעניין, סוואמי.

סאי באבא: אל תשב בשקט בעודך מעריך זאת בלבד. תרגל זאת בחיי היום יום. ובכן, עכשיו יכול אתה ללכת.

התלמיד: מצוין, סוואמי. אנא תן לי את ברכתך לתרגול זה. אחזור בהקדם.

סאי באבא: אם אתה מאד אוהב כלב, כלב זה גם הוא אלוהים. לכלב יש שם וצורה. אם אתה מסיר את שמך וגם את צורתך, וכן את שמו וצורתו, אז אלוהים בלבד נשאר. השם והצורה

מהווים מכשולים. העדר שם וצורה, זהו אלוהים. בכל השמות והצורות למיניהם, קיים רק אלוהים אחד. עליך להכיר ב"זה" בכל. ה"זה" הוא הקיום, ידע היודע הוא הזוהר, זיו, התפארת הזוהרת. גם זה הוא אלוהים. קיימת כמיהה לראות זאת, לחוות זאת, לחפש זאת, נכון? דבר זה, בני היקר, נובע מכוח המשיכה, הקסם ונותן העונג והשמחה. שלושת אלה, בעיקרם, אופייניים לאלוהים.

התלמיד: מה הם הסאט-צ'יט-אנאנדה, שעליהם מדברים?

סאי באבא: האטמה עצמה ידועה כ-סאט-צ'יט-אנאנדה (אמת- מודעות- אושר עליון) כי מטבעה היא אסטי-בהאטי-פריאם (קיום - זוהר- שמחה ללא קץ).

התלמיד: מאחר ולהיות נאהבת זה גם כן מטבעה, האם לא כל דבר צריך להיות אהוב? אך עקרבים, נחשים וחיות פרא - אלה אינם מעוררים אהבה.

סאי באבא: אולי אינך אוהב אותם, אך הם אוהבים האחד את השני, נכון? גנב אוהב גנב אחר, חסיד האל אוהב חסיד אחר. כל אחד אוהב את אלה השייכים לסוגו.

התלמיד: סוואמי, אינני מבין בברור את כל זה. תן לי דוגמא מסוימת, אם יש איזו שהיא, של אסטי - בהאטי - פריאם, מן העולם הנוכחי.

סאי באבא: ילדי היקר, מדוע לומר: "אם יש איזו שהיא". אם הכול אלוהים, איזה דבר אינו מהווה דוגמא לזה? ראה, אתה הולך לראות סרט. התמונה קיימת על המסך והיא מתמידה. זה אסטי (קיום). מי רואה זאת ומבין זאת? אתה. אז זה בהאטי (הזוהר). השמות והצורות אשר הם פריאם (משמחים), הולכים ובאים. אפילו אם אתה מניח אותם בצד מבלי שהם יתעתעו בך, המסך תמיד שם. יש לעמוד פה על נקודה אחת. התמונות מופיעות על המסך בעזרת אלומת אור המוקרנת דרך חריץ קטן בקיר של חדר המכונות, אך אם האלומה הייתה באה מן החדר בכללותו ולא דרך החריץ - תוך כדי שהיא נחלצת ממגבלה זו - לא היו רואים את הדמויות. המסך אז היה עטוף כולו אור. באותה צורה, אם רואים את העולם דרך החריץ הקטן של המחשבה, אפשר אז להכיר את הבריאה הרבגונית רבת הצבעים. אם תאורת ידע הישורת העצמית זורמת ואתה רואה זאת דרך האטמה, יהיה זה משטח אור בלתי מוגבל ואי אפשר יהיה לראות שום תמונה אינדיבידואלית. כלומר הכל יהיה מוכר כאלוהים האחד, שאינו ניתן לחלוקה. האם אתה מבין?

פרק 11

התלמיד: סוואמי, בלבי ספק אחד, היכול אני לשאול אותך?

סאי באבא: בוודאי. מדוע אתה אומר "היכול אני לשאול אותך?"

התלמיד: יש אנשים אשר מתארים את אלוהים כ-"אסטי-בהאטי-פריאם". מה פרוש הדבר? איך דברים אלה מתייחסים לאלוהים?

סאי באבא: האם זהו הספק? אסטי פרושו: זה שקיים. בהאטי פירושו: זה אשר זוהר. פריאם פירושו, בוודאי יודע אתה זאת, לא כן? - מהנה, רצוי ומסוגל לספק ולהשביע. כל דבר שהוא פריאם עבורך הוא אלוהים.

התלמיד: סוואמי, הבנתי זאת בברור. עכשיו אני יודע מה הכוונה במילים: "מכשולי העבר". מהם "מכשולי ההווה"?

סאי באבא: טוב, אומר לך זאת. "מכשולי ההווה" הם מארבעה סוגים: התקשרות לדברים שנתפסים באמצעות החושים, העברת בקורת צינית, קשיים בהבנה, ויהירות חסרת הגיון. הראשון נובע מהתקשרות לדברים שמושכים את החושים. השני מוביל את בני האדם, להגיע לפרושים מוטעים בתורות הגורו. השלישי גורם לבלבול, מאחר שדברים אשר הוסברו על ידי הגורו, כלל לא הובנו. המכשול האחרון נותן לאדם הרגשה שהוא מלומד גדול, חכם או פרוש, ובטעות הוא חושב שהגוף והחושים הם האטמה.

התלמיד: ו"מכשולי העתיד"?

סאי באבא: או! הם תמיד קורים כתוצאה ממעשי חטא. הם גורמים למכשולים מבלי שהאדם יהיה מודע לכך!

התלמיד: סוואמי, כיצד עלינו לעמוד בפניהם?

סאי באבא: לא כולם יכולים לעמוד בזה. שוחר האמת יכול, במידה מסוימת, להכיר את הרע המתקרב, ואת פיתוייו. זה יוצר תשוקה העוטה את האדם בכסות המאוים. אזי עליך לזהות זאת כ"מכשול העתיד". קשה לקבל אזהרה כזו, כתוצאה ממאמצים הנעשים במהלך גלגול אחד. זה יכול לקחת גלגולים רבים כדי ללמוד זאת.

התלמיד: האם יש כאלה אשר למדו זאת בדרך הזו?

סאי באבא: כן, יש. כתבי הקודש מספרים על בהאראטה ווסודווה. בהאראטה היה זקוק לשניים או שלושה גלגולים. ווסודווה היה צריך להיוולד פעם אחת.

התלמיד: זה אומר שעל שלושת המכשולים האלה אי אפשר להתגבר, אלא רק אחרי גלגולים רבים. האם איננו יכולים להצליח ללא כל הטרחה הזו?

סאי באבא: מדוע? שוחר האמת, תוך שקול דעת הגיוני של טבעם של שלושת אלה, יכול להיחלץ מן הדאגה הזו. אחרת זה ייקח גלגולים רבים.

התלמיד: איך מתגברים על "מכשולי ההווה"?

סאי באבא: גם לזה ישנה דרך. דרך קארמה, הקארמה המתאימה! אין מכשול שאי אפשר להתגבר עליו. את ההתקשרות לאובייקטים של החושים אפשר לעקור על ידי טיפוח טוהר, שליטה עצמית, סילוק המאוויים והיכולת לשאת בסבל. את בעיית הקושי בהבנה אפשר לפתור על ידי שמקשיבים שוב ושוב. מדיטציה תמידית על הדברים אשר נאמרו תשים קץ להרגל של העברת בקורת צינית. היהירות חסרת ההגיון תעלם באמצעות התורות אשר האדם סופג.

התלמיד: סוואמי, נדמה שלא כל אחד יכול להשתלט על כל זה. על מנת שזה יהיה קל יותר עבור כולם, אמור לי איזהו החשוב?

סאי באבא: ידידי היקר, על מנת לדעת משהו נחוצה החכמה העליונה (וויג'נאנה). חוסר ידע (אג'נאנה) הופך את האדם לנבער. האינך יודע זאת?

התלמיד: כל כך הרבה אנשים אומרים כל כך הרבה דברים, על ידע וחוסר ידע. מהו הדבר העיקרי ביסוד שניהם, אמור לי.

סאי באבא: עכשיו חזרת שוב לצעד הראשון. אג'נאנה היא הגישה המנטלית המתייחסת לדברים החיצוניים, וויג'נאנה היא הגישה המנטלית אשר מתייחסת לנושא הפנימי. אג'נאנה ידועה גם כן כרמת התודעה וכן המחשבה. כאשר הפעילות והגישה מכוונים פנימה קוראים להם בודהי (אינטלקט) ואנטאקארנאם (החושים הפנימיים).

התלמיד: יש האומרים שלחכם (הג'נאני) יהיו רק שני דברים, הרצון להגיע לעולם האחר ומעמסת הקארמה של העבר. האם זה נכון?

סאי באבא: גם לג'נאני (החכם) וגם לאג'נאני (הנבער), יש תשוקה לעולם האחר וגם את מעמסת קארמת העבר, הכל במידה שווה. ההתנסויות שלהם גם כן תהיינה במידה שווה. אלא שלחכם לא תהייה ההרגשה שהוא העושה, וכך לא יהיה כבול. הנבער חושב שהוא העושה וכך הוא נעשה כבול. זהו ההבדל. כבר אמרתי לך שהמחשבה היא הסיבה הן לשעבוד והן לגאולה. המחשבה היא הגורם לכל.

התלמיד: הם חוזרים ואומרים: התודעה, התודעה. מה זה? מהי צורתה?

סאי באבא: צורתה היא "ידיעה", "הבנה". אם יודע אתה את הבסיס של הידע הזה, לא יהיה כל שעבוד.

התלמיד: מהו הבסיס?

סאי באבא: הבסיס הוא מה שאתה מתכוון כשאתה אומר **אני**. כשאתה מחפש את ה**אני**, אם אתה נמצא במצב זה של **אני**, לא חשוב כמה "הבנות" יגיעו או לא יגיעו, אתה לא תפגע.

התלמיד: בסדר. זה טוב מאד. אנא עשה שכל זה יחדור למוחנו, כדי שנממש את מטרת חיינו. אני עוזב עכשיו, סוואמי.

סאי באבא: עשה זאת. עזוב בשמחה וחזור מאוחר יותר. קח את ברכותיי עמך.

פרק 12

התלמיד: סוואמי, בוונקאטאגירי אמרת מספר דברים שלא יכולתי להבינם כראוי. היכול אני לשאול עליהם, עכשיו?

סאי באבא: אני שמח כאשר מישהו שואל אותי על דברים שלא הבין. בוודאי, בידך הזכות.

התלמיד: דברת על הצורה הגלויה ועל הצורה הסמויה, נכון? שני אלה, האם הם אופייניים למחשבה בלבד? או שהם מתייחסים לכל?

סאי באבא: הם אופייניים לכל. למעשה, כל השמות והצורות הנמצאים בעולם הגלוי, קיימים גם במישור הסמוי. הרי הגלוי קיים שם רק כדי שתבינו את הסמוי.

התלמיד: ובכן סוואמי, אנו רואים את הרקיע הגלוי, האם יש גם רקיע סמוי?

סאי באבא: ילדי היקר, כל זה קיים ברקיע סמוי זה. הרקיע הסמוי הוא סמוי וממלא את הכל, כמו הרקיע הגלוי.

התלמיד: מהו שמו, סוואמי?

סאי באבא: הוא ידוע בשם הרקיע הסמוי של הלב.

התלמיד: איך יכול זה למלא את הכול?

סאי באבא: לשום דבר אחר אין את המידה, המשטח והגודל שיש ללב זה. ראה כמה מראות, כמה רגשות, כמה סברות שקועים ומשובצים בו.

התלמיד: ובכן, האם יש לנו גם שמש ברקיע סמוי זה?

סאי באבא: בוודאי! מי אמר שלא? ללא זה איך יתכן שתהייה כל התפארת הזו, כל האור הזה, החכמה, הזיו והזוהר?

התלמיד: מה שמו, סוואמי?

סאי באבא: כאשר הלב הוא הרקיע, השמש, באופן טבעי היא התבונה המאירה רקיע זה. זיו התבונה זוהר כקרני השמש. לכן, השמש הסמויה היא התבונה.

התלמיד: אם כן, יתכן והירח גם כן, בצורתו הסמויה נמצא ברקיע הלב?

סאי באבא: מדוע אתה שואל על כל אלה, אחד אחד? האם לא אמרתי לך כבר בהתחלה? לכל שם וצורה גלויים יש שם וצורה סמויים, מקבילים. הירח בצורתו הסמויה הוא אהבה, כשקרניה הקרירות נעימות ללב. האהבה היא צורתו הסמויה של הירח.

התלמיד: סלח לי סוואמי, נכון שהפאנדאווים והקוראווים נלחמו? הפאנדאווים ה"סמויים" האלה והנוגדים להם, הקוראווים ה"סמויים", איך היה עליהם לנהל את המלחמה הסמויה?"

סאי באבא: מדוע אתה אומר: "היה עליהם לנהל?" הם מנהלים זאת אפילו היום בצורה הסמויה. במלחמה זו התכונות הרעות הם הקוראווים. התכונות הטובות - אמת, יושר, שלוה, אהבה ואי אלימות - הם חמשת האחים הפאנדאווים. התכונות הרעות רבות הן, וכך רבים הם הקוראווים. כל אחד בחסות רקיע הלב שלו, על פי תבונתו, מנהל מאבק זה בכל רגע.

התלמיד: סוואמי, אומרים שהפאנדאווים הם ילדי מלך פאנדו, והקוראווים הם צאצאי המלך דריטאראשטרה. איך נוכל להכיר אותם בצורה הסמויה?

סאי באבא: שניהם רבים כדי להשיג את המלכות באותו לב עצמי. הם קיימים בכל אחד כאישיות חסרת הבנה וכאישיות נבונה. המלך העיוור, חסר ההבנה, הוא דריטאראשטרה. פאנדו, הנבון, הוא אבי כל התכונות הטובות. האם הבנת?

התלמיד: אבל סלח לי, סוואמי, במלחמה זו היו מיליוני חיילים, מרכבות ונתינים. מי הם במאבק סמוי זה?

סאי באבא: כמובן, הם כולם שם, בתוך האדם. מיליוני הרגשות, המחשבות וההתרשמויות הם החיילים והנתינים. עשרת החושים הם החטיבות, חמשת החושית הם המרכבות. בלבו של כל אדם ישנה מלחמה תמידית זו, בין הטוב והרע, בין הפאנדאווים והקוראווים. האם זה ברור?

התלמיד: טוב, ובמאבק הסמוי, מיהו לורד קרישנה? זה אשר היה אז ניטרלי, במאבק עבור כוח שליטה?

סאי באבא: האם אינך יודע? הוא העד, הידוע כאטמה. הוא הרכב של מרכבת הנפש האינדיבידואלית.

התלמיד: שאלה נוספת. באותם זמנים עיר הבירה של כל האנשים הללו הייתה האסטינאפורה. אך בתוך האדם, איזו היא ההאסטינאפורה?

סאי באבא: היסוד לכל הביטויים הסמויים הללו - אנשים אלה, המרכבות, הפאנדאווים והקוראווים - הנו, כפי שידוע לך, "עיר" העצמות, הגוף הזה. שלד זה הוא הגוף. לשניהם יש תשעה שערים. הקוראווים והפאנדאווים, שניהם נולדו שם.

שם הם שיחקו וגם התאמנו. שם הם גדלו יחדיו. וכך, באותו גוף כל התכונות, טובות ורעות, נולדות וגדלות. הן מתפתחות וחולפות, הן מתבוננות ושונאות האחת את השניה, הכל באותו גוף. השליטים הלוחמים בגוף זה, האם גם הם לא האישיות חסרת ההבנה והאישיות הנבונה?

התלמיד: כן, סוואמי. ישנו קשר אינטימי בין מלחמת המאהאבאראטה והתכונות וההתנהגות של האדם. באמת, הקשר הוא שם, ללא כל ספק. איזו השוואה מצוינת. כפי שאמרת, סוג זה של מלחמה קיים בכל אחד, אפילו עכשיו. ובכן סוואמי, מתי תסתיים מלחמה זו?

סאי באבא: אתה שואל, מתי תסתיים מלחמה זו? כאשר התכונות הרעות וגם התכונות הטובות תעלמנה והאדם יהיה חסר תכונות. רק אז בלבד, יחיה האדם בשלווה.

התלמיד: ובאותה עת, שדה קרב זה, עיר העצמות, לא יהיה קיים, נכון?

סאי באבא: כאשר יש קרב, בהכרח שיהיה גם שדה קרב. אם אין קרב מדוע לדאוג לשדה?

התלמיד: האם אין אנו יכולים להימנע כליל מן הקרב?

סאי באבא: למה לא? מלכים מפתחים את הרצון להלחם כי יש להם אמון בנתיניהם. הנתינים מעודדים את שליטיהם לשחרר את "כלבי המלחמה". רגשות התעתועים הם הנתינים, אשר דוחפים את האדם אל הקרב. כאשר יש מחסור בנתינים אלה, לא תהייה מלחמה. לכן, הפטר מנתינים כאלה - שהם תעתועים, אשליות, תחושות של "אני" ו"שלי" - ואז, בני, תוכל להיות בשלווה, וליהנות מן השלווה ללא הפרעות. יכול אתה ללכת עכשיו. חכה! הרשה לי לומר לך דבר נוסף. כשיש ספקות מסוגים שונים גם זה תעתוע. השתדל להיות חופשי אפילו מתכונה זו. ובכן, לך וחזור יותר מאוחר.

פרק 13

התלמיד: בפעם האחרונה דברת על מלחמת המאהאבאראטה. האם הראמאייאנה מתרחשת גם כן, באותו אופן, בליבו של כל אדם? (המאהאבאראטה - אפוס הודי עתיק, שנכתב ע"י וויאסה, העוסק במלחמה בין הפאנדאווים והקוראווים.
הראמאייאנה - אפוס הודי עתיק שנכתב ע"י וואלמיקי, העוסק בהתגלמותו של ראמה, אשר פעל כל ימי חייו כדי להחזיר את כללי הצדק והיושר לעולם).

סאי באבא: ללא ספק! זה קורה באופן שיטתי ובאותו סדר.

התלמיד: אם כן, באיזו צורה מופיע כאן ראמה?

סאי באבא: האטמה היא ראמה. הוא בא בדמותו של הג'יווי (הנשמה האינדיבידואלית) אשר עוטה את הלבוש הנקרא גוף.

התלמיד: אם כן, בהיותו אדם אשר רצונו מולך והוא כל-יכול ומלא בכל העוצמה, מדוע הוא סובל כל כך?

סאי באבא: הכול משחק. משחקו שלו. האלוהי. מה יכולה להיות שמחה עבורו? ומה יכול להיות סבל בשבילו? הוא כולו התגלמות-האוויר-העילאי (אנאנדה) ואיננו יודע אף אחד מן השניים. מכוח רצונו הוא יכול ליצור כל דבר. הוא העלה את הראמאייאנה על בימת תיאטרון העולם, כשהוא עצמו, מגלם תפקיד ומראה כל תכונה כדמות נפרדת. ראמאייאנה כזו קיימת בכל לב. הראמה בלב - האטמאראמה - צופה כעד ומשקיפה על הכל.

התלמיד: אך החומר חסר הפעילות, הג'יווי, איך הוא לוקח חלק בראמאייאנה זו?

סאי באבא: חומר זה מסכים ומקבל את התודעה הפעילה, כלומר את ידע האלוהים. התודעה האלוהית נולדת כשהיא נושאת את השם סיטה (בת זוגו של ראמה). החומר והתודעה נעשים אחד. קוראים לזה סיטאראמה. כל זמן שהחומר והתודעה האלוהית אחד הם, אין בעיות ואין סבל. זוהי ההפרדה של אחד משני אלה אשר יוצרת את כל המצוקה.

התלמיד: איך זה, סוואמי?

סאי באבא: סיטה, אשר מסמלת את ידע האלוהים המוחלט, עוזבת את האטמה אשר קיבלה עליה את צורת הנפש האינדיבידואלית. מכאן, שהנפילה לתוך חשכת הג'ונגל היא בלתי נמנעת. ראמה פעל בדרך זו כדי להראות לנו את זה: אם מרשים לסיטה, או לידע האלוהים, ללכת לאיבוד, אי אפשר לחמוק מנדידה בג'ונגל של החשכה.

התלמיד: אם כך הוא הדבר, סוואמי, מהי הסיבה שלאקשמאנה נמצא תמיד איתו (עם ראמה)?
בחינו אנו, מהו מסמל?

סאי באבא: לא צריך להיות לבד בג'ונגל החיים החשוך. צריך להחזיק את המחשבה תמיד
לצידנו. זו הסיבה שלאקשמאנה
תמיד שמור לצידו.

התלמיד: וואלי וסורגיווה מתוארים בראמאייאנה. מי הם?

סאי באבא: כאשר נודדים בג'ונגל החשוך, נכנסים לייאוש, בעוד שלמעשה צריך לפתח כושר
אבחנה. יש להם שנאה נקמנית האחד כלפי השני. את וואלי, אשר מסמל ייאוש, יש להרוס, רק
אז אפשר להצליח. וואלי מסמל ייאוש וסורגיווה מסמל כושר אבחנה.

התלמיד: האנומן, אשר מופיע בין שני אלה, מיהו?

סאי באבא: זה אשר מהווה עזרה גדולה בהכנעת הייאוש, כלומר אומץ, זהו האנומן. הוא סמל
האומץ. כשיש אומץ אפשר לחצות את אוקיינוס האשליה. מסיבה זו ראמה בנה את הגשר
בעזרתו של האנומן (הקוף).

התלמיד: אחרי שחוצים את אוקיינוס האשליה, מה יש לתכנן?

סאי באבא: האם אינך יודע מה עשה ראמה אחרי חציית הגשר? בניצחוננו על מוהא –
האשליה, הוא קטל את ראג'וגונה (האופי המודרך על ידי תשוקות למיניהן), וטאמוגונה,
(המסמל תכונות של בורות ובערות), שהופיעו בדמותם של רוואנה וקומבאקארנה וכך הכניע
את האשליה. האח שנוטר, האחרון, סאתוואגונה, (האופי טהור), כלומר וויבישאנה - הוכתר
למלך. שלושת התכונות הודגמו על ידי אפיים והקריירה של שלושת האחים, ראוואנה,
קומבאקארנה וויבישאנה.

התלמיד: אחרי זה, מה יש להשיג?

סאי באבא: מה יש להשיג, אתה שואל? הדבר הבא הוא חכמה-עליונה, המושגת דרך
ההתנסויות, או סיטה. זו החוכמה אשר הגיעו אליה אחרי התנסויות, החכמה אשר הגשימו
אותה בחיים עצמם. כאשר החומר והתודעה מתאחדים שוב - זוהי ההכרתה, כלומר, גאולה
לנפש האינדיבידואלית. לכן, התורה העיקרית של הראמאייאנה היא זו: "הנפש
האינדיבידואלית, המחשבה, החכמה, הייאוש, האבחנה, האומץ, האשליה, האופי בעל
התשוקות, האופי הנבער והטהור - אלה מציגים את עצמם, כל אחד, בצורות שונות. יש
ללמוד איך ובאיזו דרך אפשר, את כל אחד מאלה, או לרכוש או להכניע". כל זה נעשה על ידי
האטמה, אשר הופיעה בצורתו ועם שמו של ראמה, על ידי פעילותו, התנהגותו, הכוונתו
והדרכתו. כך, הראמאייאנה לא הסתיימה לפני זמן רב.

כל עוד שבחיו של כל אחד קיים מאבק לשם הצלחות דרך נתיבים אלה ואנשים משיגים, לבסוף, את החכמה על ידי התנסויותיהם והתכונה הטהורה מוכתרת לבסוף, עד אז תמשיך הראמאייאנה לשבת בלבן של האדם. בצד אחד מלחמת המאהאבאראטה, בצד השני הראמאייאנה ובצד אחר הבהגאווטגיטה (ספר קדוש העוסק בהתגלמותו של קרישנה). וכך החיים מודרכים באופן תמידי. אלה הן הצורות הסמויות של הראמאייאנה, המאהאבאראטה והבהגאווטגיטה. האם מבין אתה?

התלמיד: פרוש הדבר הוא שבראמאייאנה של החיים בפועל, האטמה היא ראמה, המחשבה היא לאקשמן וידע האלוהים המוחלט הוא סיטה. וכשיטה זו הולכת לאיבוד, ראמה נלכד ביער הקיום. שם, ביער זה, קיימים יאוש והבחנה. אם אנו יוצרים קשר עם האנומן (הקוף) אשר מסמל אומץ, יכולים אנו לחצות את ים האשליה עם צבא ההתלהבות, הכוח והיציבות, אשר מיוצג על ידי ג'אמבאוואן, אנג'אדה וכן קופים אחרים. ברגע שאנו חוצים אותו, יכולים אנו להרוס את התכונות בעלות התשוקות, והתכונות הנבערות, אשר אותן מסמלים ראואנה וקומבאקארנה. את התכונה הטהורה אפשר אז להכתיר. ואז משיגים את סיטה, או החכמה, שבאה הודות להתנסויות. איחוד זה בין החומר והתודעה, כלומר, סיטה וראמה, הוא האושר העליון, גאולת הנפש. הו, איזו ראמאייאנה נפלאה. הראמאייאנה, אשר הושלמה בדמות בנו של דאסאראטה, ממלאת תפקיד עכשיו כראמאייאנה סמויה, דרך התכונות והחושים בכל אדם-כביכול.

סאי באבא: אין כאן "כביכול". זה קורה בדמות הראמאייאנה הסמויה.

התלמיד: אמרת, סוואמי, שבראמאייאנה כל תכונה וכל חוש מקבלים צורה נפרדת. מפליא הדבר לתאר שהחושים גם כן עוטפים את עצמם בצורה כל שהיא. במקרה זה, באיזו צורה מופיעים החושים בראמאייאנה הגלויה ובראמאייאנה הסמויה? אנה הסבר לי זאת.

סאי באבא: תהיה התכונה אשר תהיה, איך יכולה היא לבטא את עצמה ללא עזרת החושים? התכונות גדולות בחושים. חושי הפעולה הם חמישה במספר. חושי הידע הם חמישה במספר. עשרת אלה, בעזרת המחשבה, יוצרים התקשרות, נכון? אחרת לא יכול להיות כל מיזוג. נאמר: "אדם נולד באשליה, גדל באשליה, משימתו של האדם היא להתגבר על האשליה". וכך, באותו אופן, החומר והתודעה נולדים בחושים, גדלים בחושים וצריכים להתגבר על החושים. האם ידוע לך היכן נולד ראמה - האישיות האינדיבידואלית - בנו של מי הוא? דאסאראטה נושא שם זה כי הוא מסמל את עשרת החושים. כול תכונה או צורה שאנו חושבים עליהן, לא יכולות להתקיים ללא קשר עם עשרת החושים: חושי הפעולה וחושי הידע. בדמותו של דאסאראטה יש לנו את העשרה.

התלמיד: לדאסאראטה נולדו ארבעה בנים. בעלי איזה צורות הם היו, סוואמי?

סאי באבא: מעשרת החושים יכולות להיווצר, לא רק ארבע, אלא כל מספר שהוא של תכונות וצורות. אך רק העיקריות, הארבע המסמלות את ארבעת פניו של אלוהים, נוצרו עקב רצונו. הם נולדו כראמה, לאקשמאנה, בהאראטה וסאטרוגנה. הם בצורתם המעודנת: סאטיה (אמת),

דהארמה (כללי ההנהגות), שאנטי (שלווה) ופרמה (אהבה). אלה הם ארבעת פניו של אלוהים.

התלמיד: סוואמי, מי בין אלו הוא אמת (סאטיה)? מי מייצג את כללי ההתנהגות (דהארמה), שלווה (שאנטי) ואהבה (פרמה)?

סאי באבא: האם אינך יכול לגלות זאת? ראמה מסמל אמת. כאשר הציעו לבהאראטה את כתר המלכות הוא אמר: "יש לתת את העמדה והכבוד לבעל הזכות ולא לי", וכך הוא מסמל את כללי ההתנהגות. לאקשמאנה נתן אמון מלא באטמה, שהיא ראמה, ומתוך אמונה שאין אושר-עליון מתוק יותר מאשר להיות תמיד בחברתו, לאקשמאנה הלך בעקבותיו של ראמה וכך הוא מסמל את האהבה. לסאטרוגנה לא הייתה אמביציה ייחודית נפרדת משלו והוא צעד על הנתיב, כשהוא הולך בעקבות שלושת אלה. הוא היה רגוע, ללא דאגות, וכך הוא מסמל שלווה. האם זה ברור?

התלמיד: כן, סוואמי, אך ארבעת אלה נולדו משלוש אמהות. מי הן אמהות אלה?

סאי באבא: כפי שאמרתי רק עכשיו, "האדם נולד באשליה, גדל באשליה, הוא צריך להתעלות מעל האשליה" - וכך גם כן, האדם נולד מהתכונות, גדל עם התכונות ולבסוף אדם צריך להתעלות מעל לתכונות. שלושת האמהות מייצגות את שלושת התכונות: קוסאליה מסמלת סאטוואגונה (טוהר), קיקיי מסמלת ראג'וגונה (אופי מודרך על ידי תשוקות) וסומיטרה מסמלת טאמוגונה (בורות ובערות). הן ממלאות תפקיד זה בעלילה. לדאסאראטה, בדמות עשרת החושים, יש קשרים עם תכונות אלה. היות והאדם, אינו יכול להשיג ולהבין, בקלות, את האמת דרך החושים והתכונות בלבד, אלוהים לימד אותו באמצעות הראמאייאנה. האלוהים מלמד אותנו אפילו עד עצם היום הזה. האלוהים הציג בעבר את הראמאייאנה הגלויה והיום הוא מציג את הראמאייאנה הסמויה, על בימת ליבו של האדם.

פרק 14

התלמיד: סוואמי, המשמעות הפנימית של המאהאבאראטה ושל הראמאייאנה שהסברת, היא באמת, מעניינת מאוד. אם רק נחקור לעומק, מה עוד נמצא בהם שם? סוג זה של מאהאבאראטה וראמאייאנה מתרחשים בכל לב, על ידי פעולה וכן פעולה הדדית של המחשבה, התודעה והאינטלקט. אמרת שגם הבהאגאוואטם מתרחשת באותו האופן. אם, ברוב טובך, תסביר איך זה קורה, נוכל, אחרי שנדע גם את משמעותו הפנימית, לפעול לפי כל השלושה - הראמאייאנה, המאהאבאראטה והבהאגאוואטם הסמויים.

סאי באבא: הבהאגאוואטם איננו כמו שתי האחרות. אין לו תכונות וגם לא צורות. הוא עוסק באטמה אשר היא מעל ומעבר לתכונות, לחושים, למחשבה ולתודעה. הוא עוסק בכוח וביכולת של האטמה ופעולותיה הנראות לעין. הבהאגאוואטם מכיל סיפורים על התגלמויותיו של האחד שהוא העד של הכל.

התלמיד: מה הן הצורות שעד זה נטל על עצמו? מדוע נטל על עצמו צורות אלה?

סאי באבא: לאמיתו של דבר הוא מהווה את כל הצורות. אין גבול למספר של צורותיו או לאופיין. בכל זאת, אם משהו צריך להיאמר בהתאמה עם מה שקרה, אז בראמה, ווישנו, מאהסווארה, מאטסיה, קורמה, וואראהה, וואמאנה, נאראסימהה, ראמה וקרישנה, הן התגלמויותיו. על מנת לנהל את הבריאה, השמירה וההריסה של העולם, וכדי להעניש את הרעים ולהגן על הטובים, הוא מקבל על עצמו את הצורה אשר יצר, זו המתאימה ביותר לאותו זמן, ולמען המטרה אשר קבע. כאשר מטרה זו מתגשמת הוא ממשיך להיות העד כפי שהיה קודם.

התלמיד: ראמה וקרישנה גם כן הענישו אה הרעים והגנו על הטובים, נכון סוואמי? אם כן, מדוע הנך אומר שבראמאייאנה ובמאהאבאראטה קיימות תכונות וצורות בשעה שבבהאגאוואטם אין תכונות וצורות?

סאי באבא: ראה, לתכונות יש התחלה ויש סוף. לאטמה אין אף אחד מן השניים. בעיקרו, גם לראמה ולקרישנה אין תכונות. הם הוכיחו שכאשר חיים מעל ומעבר לתכונות, אפשר לשלוט על כל התכונות. לסיפורי הראמאייאנה והמאהאבאראטה יש סוף, נכון? מבחינה זו, לבהאגאוואטם אין סוף. מדובר כאן על האלוהים שאין לו התחלה וגם לא סוף. כאן מסופר על צורות שאלוהים לבש בהקשר לעידן, לזמן ולמטרה. שתי האחרות, מבחינה אחרת, מלמדות את השיטות הנכונות, אשר יש לבצען בעולם כוזב וחולף זה, ומעוררות את האדם לפעול על פי האמת, כללי ההתנהגות, השלווה והאהבה. האם מבין אתה?

התלמיד: ובכן, לבהאגאוואטם אין כל תועלת מעשית עבורנו, כביכול?

סאי באבא: מה?! זהו הבהאגאוואטם שהוא בעל התועלת הגדולה ביותר עבור שוחרי האמת. הוא היחידי אשר מסביר את הסוד האמיתי של אלוהים, תפארתו אמיתית ונתיבו האמיתי! הראמאייאנה והמאהאבאראטה משתדלות, במידה מסוימת, לרומם את האדם הפשוט, האדם הרגיל, על ידי דוגמא והוראה של עקרונות מוסריים. הן מראות איך האדם יכול להיות ראוי לחסדו של אלוהים. אלה שרוצים לדעת את מהותה של האטמה ושל הישות העליונה, אלוהים, צריכים ללמוד את הבהאגאוואטיטה, יותר מכל דבר אחר.

התלמיד: סוואמי, מה הם היחסים בין בהאגאוואנטה, בהאגאוואטה והבהאקטי (חסיד האל)?

סאי באבא: כמו היחסים בין המאהאראג'ה (מלך הודי), היובאראג'ה (בנו הבכור) והקומאראג'ה (בנו השני). בהאגאוואנטה, או אלוהים, הוא המאהאראג'ה, כמובן. הבהאגאוואטה הוא השני במעלה היות ויצא מאלוהים כצאצא, עם עמדה של יובאראג'ה. הקומאראג'ה תלוי בשני אלה וכך הוא בהאקטי (חסיד האל). עמדתו של הקומאראג'ה איננה עמדה רגילה, הוא ראוי לעמדתו של המאהאראג'ה. השאר הם פחותים משלושת אלה. לאלה שאינם עולים לעמדתו של בהאקטי, או קומאראג'ה, אין כניסה לחצרו של המאהאראג'ה.

התלמיד: ובכן, סוואמי, היוגים, החכמים והפרושים, האם אלה אינם ראויים לעמדה זו?

סאי באבא: מי שלא יהיה, ללא מסירות, נאמנות ואהבת האמת הגבוהה יותר, איך יכול מישהו להיות יוגי, או חכם או פרוש? גם להם יש בהאקטי במידה שווה. קח לדוגמא מספר מאכלים מתוקים, בכל אחד מהם, הסיבה המשותפת למתיקות צריכה להיות דבר אחד, והוא הסוכר, נכון? אחרת איך אפשר יהיה לעשותם? באותו אופן, בשלושת נתיבים אלה, מתיקות שם האלוהים, או בהאקטי, היא המרכיב. בלעדיה שמותיהם של אלה נעשה מגוחך.

התלמיד: נקודה אחרת, סוואמי! האם אדם יכול להתקרב למחיצתו של אלוהים רק אם יש לו אמונה באלוהים ורק אם, יחד עם אמונה זו, הוא משנן את שם אלוהים, עושה מדיטציה, שר שירי תהילה לאלוהים ועורך פולחן לאלוהים? כלומר, האם אי אפשר להשיג מצב זה דרך נתיב האמת, נתיב כללי ההתנהגות, נתיב האהבה ונתיב השרות לאחרים?

סאי באבא: ובכן, כיצד יכולות להיווצר התכונות שהזכרת ללא הפחד מחטא והיראה מאלוהים? האם נתיבים אלה והסגולות הדרושות עבורם, רגילים ופשוטים? לא, הם משמשים דלתות לחדרים הפנימיים של אלוהים. אלה שצועדים על נתיבים אלה יכולים, בקלות, להגיע לתחומו של אלוהים. אך עדיין יש הבדל בין בני משפחה וידידים. אלה שמפתחים רק את התכונות הללו הם ידידים. אבל אלה שמתרגלים אותן, ביחד עם רגשות מסירות ונאמנות לשם ולצורה, נעשים בני משפחה, זהו ההבדל. מדיטציה על השם והצורה עוזרים גם לחזק את התכונות. ללא בסיס זה התכונות לא יכולות להיות חזקות, יציבות וטהורות. שם אלוהים וצורתו של אלוהים מסלקים את הפסולת מתכונותיו של האדם.

התלמיד: אבל הבהאקטה ואדם בעל תכונות טובות, שניהם משיגים את אותו המקום, נכון, סוואמי?

סאי באבא: בוודאי. מי שהוא פשוט אדם טוב נעשה מועמד, אשר לו מגיע המקום. ואדם טוב שיש לו בהאקטי יש לו זכות למקום. אי אפשר להתעלם ממנו.

התלמיד: יש אנשיהם רבים שהם פעילים, עושים דברים שונים תחת הסיסמה "שרות לאדם הוא שרות לאלוהים". האם מעשיהם מעניקים להם זכות לקבל את המקום?

סאי באבא: מדוע אתה שואל זאת? בוודאי - לאלו שעושים את השרות עם גישה זו. אך זה קשה מאד להגיע לתחושה האמיתית הזאת. אם רואים את האחרים כאנשים, ופשוט אומרים ש"לשרת אותם זה לשרת את אלוהים", אין זה כנה. המחשבה אז תרוץ בשני כוונים. הבן את תפארת אלוהים במלואה, הבן שאלוהים נמצא בכל אדם. האמן ששרות לאדם הוא שרות לאלוהים בלבד. אז בוודאי, יעניקו לך פעולותיך, את הזכות למקום. איזו סגולה גדולה מזו נחוצה? במקום זה, אם "שרות" נעשה למען שם, כבוד ופרסומת, ואם יש השתוקקות לפרי העמל, אז להצהרה "שרות לאדם הוא שרות לאלוהים" אין כל משמעות וגם התוצאה אשר לה מצפים לא תתקבל.

התלמיד: זה מאד מעניין, סוואמי! שיחות על בהאגאוואטם, עוררו היום הרבה רעיונות קדושים ועקרונות מוסריים. כך, אם נתעמק בזה, איזה אמיתות יקרות ערך תתגלינה! אני באמת מבורך היום.

סאי באבא: האם הבנת את הכל? בהאגאוואטם הוא הספור של האטמה, שאין לה לא התחלה ולא סוף. היא קיימת בשתי הצורות, הסמוי והגלוי. היא יותר סמויה מן הסמוי ביותר. יותר גלויה מן הגלוי ביותר. אין לה גבול או מידה. הראמאייאנה והמאהאבאראטה הן אפוס היסטורי. הבהאגאוואטם שונה - זהו תאור של האטמה. הוא נותן הדרכה על נתיב הנאמנות והמסירות לאלוהים, לעולם אינו יכול להסתיים ואיננו "תם ונשלם". זוהי המשמעות והחשיבות של הבהאגאוואטם.

פרק 15

התלמיד: סוואמי, עליך לסלק נטל עצום שרובץ על ליבי. ככל שאני מנסה לשכוח זאת, לא חשוב לאיזה כוון אני פונה, אני סובל מזה. רק את זה אני שומע. אם כן, איך יכול אני למחות זאת מזיכרוני? מאחר ואני מוצא שזה בלתי אפשרי, אני מתפלל אליך. אנא אל תבין את כוונתי שלא כהלכה. ברוב טובך, אנא תן לי תשובה ישירה, היות ואם תעשה זאת, תסולק המעמסה מראשיהם של אנשים כמוני, ותגדל ההתלהבות למשמעת רוחנית. אחרת, אני חושש, נאבד אפילו את מעט האמונה שיש לנו באלוהים, ואני חושש שנהפך לאתיאיסטים. תשובותיך תהיינה בעלות עזרה עצומה, לא רק עבורי, אלא עבור כל המסורים לאלוהים, בכל מקום. לכן, אני מתפלל אליך לסלק, ללא הסוס, את ספקותיי, ולספר לי את האמת לאמיתה, במונחים ברורים ביותר.

סאי באבא: מהו הדבר? אמור לי. מהי הסיבה לכל כך הרבה דאגה?

התלמיד: סוואמי, אמרת לנו שלאדם יש ארבעה שלבים, בדרכו הרוחנית, לקראת השגת אי-היצמדות והגשמה עצמית: תלמיד, בעל משפחה, מתבודד וסאניאסה (נטול מאוויים וקשור לאלוהים בלבד). כן אמרת, שאלה אשר מגיעים לשלב האחרון, הם באמת מבורכים כי הם מגיעים להגשמת העצמי. ועכשיו, אנא אמור לנו מהו בדיוק הסאניאסי?

סאי באבא: ובכן, זה מה שגרם לכל הדאגה שלך? חברי הטוב, אם לובשים לבוש מסוים, או מגלחים את הראש, אלה לא יוצרים סאניאסי. סאניאסי הוא אדם אשר וויתר על כל המאוויים. בכל הנוגע למאוויים, כוונות ומעשים הוא צריך להיות שקוע לחלוטין באלוהים האחד, ובמשמעת הנדרשת כדי להגיע אליו. מי ששקוע בצורה זו הוא סאניאסי. אך במקום זה, אם הם קשורים לכל מני תשוקות, אם הם עוסקים בכל פעילות שתממש את תשוקותיהם, אז הם סאניאסים מזויפים. האם מבין אתה?

התלמיד: אבל סוואמי, עכשיו אנו מוצאים סאניאסים זולים מאד עבור מספר מטבעות או אפילו עבור סיגריה אחת. מבין אלה, למי נפנה ואת מי נקבל?

סאי באבא: מדוע הנך מודאג ביחס לכל אלה? אתה דואג להתקדמותך והתפתחותך. עליך להשתוקק לאדם אשר יכוון אותך לעבר הנתיב הנכון במשמעת הרוחנית שלך. או, אם זה בלתי אפשרי, פנה אל ישותך העצמית וקבל אותה. זה מספיק כדי לתת לך את מה שדרוש לך. הייה תלוי בעצמך וספקותיך ייעלמו.

התלמיד: אם כן, סוואמי, מה בקשר להצהרה: "ידע ללא מורה הוא ידע חסר הכוונה"? הכרחי לסמוך על איזה מורה גדול, נכון? שיראה את הדרך - אני מתכוון.

סאי באבא: אנשים גדולים לא נעלמו מעל פני האדמה, ילדי. אל תחשוב שכולם מאותו הסוג שציננת. אנשים גדולים יש אפילו עכשיו, אחרת, כפי שנאמר, איך יכול היה להיות אור-יום בעולם?

התלמיד: אולי קיימים אנשים גדולים בין בעלי המשפחה, המתבודדים והתלמידים, סוואמי! אין לי מספיק ניסיון עם כאלה, אך בכול זאת, ראיתי ביניהם אנשים עם שמות חשובים ומפורסמים. עדיין, יכול אני לומר שקשה מאד לגלות אנשים באמת קדושים בקרב סאניאסים. אי אפשר למצוא סאניאסי אחד ללא תשוקה זו או אחרת. כאשר לסאניאסים יש כל כך הרבה תשוקות, אין כל רע אם לבעלי-משפחה יש אותם? לאן שאנו הולכים, הבקשה היחידה היא : ממון, ממון, ממון!

סאי באבא: באמת, כפי שאמרת, אסור שתהייה לסאניאסים כל תשוקה. תאוה ואהבת בצע הם אויביהם הנוראים. אסור שיהיה להם כל קשר לזה. הם יכולים לקבל רק איזו כמות אוכל קטנה אשר מגישים להם ומתי שמציעים להם, זה הכול. הם לא צריכים להשתוקק ליותר. זהו הנדר, החוק. אין להם כל עסק עם כסף.

התלמיד: טוב, סלח לי סוואמי. סאניאסים, באופן תמידי, זקוקים לכסף. אף בעל משפחה לא דואג כל כך לכסף כמוהם. הם מנצלים את תלמידיהם ולוקחים בכוח את הכסף אשר הרוויחו בקושי רב. הם מגנים את אלה שאינם נותנים. האם כל זה בסדר סוואמי? האם זה צודק? האם אנשים אלה הם מורים?

סאי באבא: אף אדם נבון לא יאמר שדברים אלה צודקים. איך יכול אני לומר שזה צודק. האם אינך יכול, פעם, לשאול סאניאסים כאלה: "אדוני מדוע זקוק אתה לכסף? האם אין זה עוול שיש לך תשוקה זו לפרסום, אשר באה דרך ממון?"

התלמיד: הו, סוואמי, שאלתי אותם.

סאי באבא: מה הם אמרו?

התלמיד: אחדים אמרו שהם זקוקים לכסף כדי לכסות את הוצאותיהם. אחרים אמרו שהם רוצים להרחיב את האשרם שלהם. ניתנו סיבות רבות כאלה. עבור אלה שלמדו להתווכח, נתינת סיבות אינה דבר קשה. רק כאשר עלינו להחליט אם להאמין, אנו נאלצים לבחור ולהבחין, האין זה כך?

סאי באבא: המורה צריך להעסיק את עצמו בהתקדמותם של התלמידים אשר באים אליו לשם קבלת הדרכה, ולא באשרם. התלמיד יותר חשוב מן האשרם. ההתרגשות והדאגה לאשרם, הופכים למעמסה עצומה. בגלל זה אנשים מאבדים אפילו את מעט האמונה והמסירות שיש להם והופכים לאתיאיסטים. מורים כאלה, במקום לוותר על כל התקשרות, משעבדים את עצמם עוד יותר. ליתר דיוק הם בהמות-משא. ידידי היקר, הקשב לי, אל תשא עיניך אל

המורה אשר מטיל לחץ על תלמיד כדי להוציא ממנו כסף. שמור על מרחק מאנשים כאלה, כמיטב יכולתך. אל תאבד את האמונה כתוצאה מקשר אתם. שמור עליה ושפר אותה, הכול בעצמך.

התלמיד: אנו הולכים לאנשים כאלה, להוטים ללמוד את הדברים הנעלים ביותר בחיים ולדעת את הנתיב המוביל לאלוהים. אנו מחפשים אותם כי איננו יודעים איזה נחש גר באיזה חור; אך אנו מוצאים סאניאסים-קוברות אלה ואנו המומים. התשוקות המדאיגות שהם מציגים ביחס לאשרם, האם אין זה, גם כן, דבר רע, סוואמי? אם הם רוצים לשרת את הקהל בצורה זו, הם יכולים גם להיות אנשים פשוטים, לשמור על שמותיהם המקוריים וללכת לאסוף כספים ולהשתמש בהם, נכון? הם קוראים לעצמם סאניאסים, לובשים את הלבוש הזה, עוברים התקדשויות ולוקחים על עצמם מספר נדרים בזמן טקס ההתקדשות לנזירות, הם מכריזים שהם שמו קץ לכל המאוויים... אם לאחר מכן הם צועדים על נתיב האגירה, האם אין הם מבזים את עצם הקדושה?

סאי באבא: אדם מסוים זה הוא אולי בזוי, זה הכול, ידידי היקר. קדושתו של הסאניאס לעולם לא יכולה לפחות! אל תתהלך עם ראיון כזה בראשך. בוודאי, יש אנשים כאלה בעולם היום. אבל אנא, אל תכלול אותם ברשימת סאניאסים או מורים רוחניים. אין להם כל קשר עם שני סוגים אלה. הם רק מזיקים לתלמידיהם על ידי שמירת הכינויים הללו. אל תבזו אפילו מחשבה אחת עליהם.

התלמיד: בסדר, סוואמי. אך יש מביניהם כאלה אשר בנו אשרמים ואשר התבססו כמורים. עבורם, תשוקה זו לכסף וכדומה, היא שלילית. נכון?

סאי באבא: מדוע אתה שואל? האם לאנשים אלה יש קישוטים מיוחדים כמו קרניים על הראש? לומר את באמת, אנשים אלה צריכים להיות אפילו זהירים יותר. היות והם מאמנים תלמידים רבים, עליהם לעשות מאמץ מיוחד לבדוק שהמודרכים רוכשים את הגישות הנכונות ושוקעים באופן מלא בהתבוננות והגות באלוהים. אחרת, יגרם נזק רב. אם המורה שם לב להתקדמותם הרוחנית ואושרם הפנימי של התלמידים, התלמידים בעצמם ידאגו להתפתחותו של האשרם. איש לא צריך להפעיל לחץ. במקום זה, אם הוא שוכח את התקדמותם, ותובע בחזוקה סכום כסף מתלמיד אחד וסכום כסף ממסור אחר, עבור פיתוח האשרם "שלו", הוא יאבד את האשרם עצמו! התלמיד יחדל מנאמנותו ומסירותו והמורה יאבד את המוסד שלו!

התלמיד: חוץ מכל זה, סוואמי, אם מישהו מעיר להם שזה לא בסדר, הם מתחילים להתפרע ומאיימים שיתנו עונשים רציניים. האם זה בסדר סוואמי?

סאי באבא: זהו דבר נוסף שהוא לא בסדר. איך זה יכול להיות בסדר? אף מורה לא צריך להרפות את ידיו של שום תלמיד. עליו לשמח את לבו ולהשביע את רצונו. אנשים אשר מעוררים פחד וסוחרים כסף אינם מורים אלא רמאים. הם לא רועי-צאן, הם הצאן.

התלמיד: ובכן, מה אתה מייעץ לנו לעשות? איך נתנהג עם אנשים כאלה? אנא אמור לנו.

סאי באבא: ילדי היקר, וותר על כל הדיבורים על אנשים אשר איבדו את דרכם. דבר על הגעתך אל הנתיב. וותר על כל קשר עם אנשים כאלה, ופתח קשרים במקומות שאין לא תאוה ולא אהבת בצע ולא כל תשוקות אחרות. חפש את המורה אשר מסתכל על כולם באהבה אלוהית, באופן שווה. המורה האמיתי צריך להיות בעל סגולות מסוימות. שים לב: אם הסגולות הללו קיימות, לך לשם והייה שמח. אם אינך מוצא מקום כזה, עשה מדיטציה על אלוהים בתוכך. עשה מדיטציה ושיר שירי תהילה לאלוהים. זה מספיק, אינך זקוק יותר לחפש מקום אחר. כשיש לך זמן פנוי קרא ספרים טובים על נאמנות ומסירות לאלוהים. אפילו, מספרים אלה, קח את מה שאתה זקוק לו והשלך את השאר. הזהר, אל תסתבך בכל מיני רשתות ומלכודות.

התלמיד: מה הן הסגולות של אנשים גדולים אלה, סוואמי?

סאי באבא: לא תהייה להם השתוקקות לעושר, וגם לא אמביציה להגדיל את האשרם. הם לא יאהבו את אלה שמשבחים אותם וגם לא ישנאו את אלה שמאשימים אותם. הם לא יעצרו את תלמידיהם מלהתקרב אליהם. הם לא יעצרו באיש מלהתקרב אליהם. הם יתבוננו על כולם באהבה, באופן שווה. הם לא יהנו מהשמצת אחרים. לא תהייה להם תאוות נקם נגד אלה אשר מצביעים על שגיאותיהם וכישלונותיהם. הם יפיצו תמיד: אמת, כללי התנהגות, שלוה ואהבה. הם יכמהו תמיד לשמחתם, בריאותם והתקדמותם של הנאמנים והמסורים להם. חפש אנשים כאלה. אלה הם המורים האמיתיים. אל תעיף אפילו מבט אחד, על אלו אשר סובלים מכעס, דאגה, שנאה, קנאה וכו', או אלה אשר דואגים לשם טוב ומוניטין, כבוד ועמדה, על אף טבעם השחצני. אפילו שמעמדם מתפרסם ויוצר הדים.

התלמיד: בסדר, סוואמי. הכל טוב מאד. אך יש לי רק ספק קטן אחד. מורים גדולים אלה, שהם מאד מלומדים, נותנים הרצאות ארוכות במשך שעות, איך זה שהם לא מודעים לכל זה? האם אנשים נכבדים אלה אינם יכולים, בעצמם, לראות את שגיאותיהם ולתקנן?

סאי באבא: טוב, אפילו קורטוב של התנסות הוא בעל תועלת! אבל טון של למידה יכול להתגלות כחסר תועלת.

הרבה אנשים מרצים במכללות, ומעבירים, שעה אחר שעה, דברים אשר למדו בעל-פה. האם אדם יכול להיות רב-ערך פשוט בגלל אורך או גודל הרצאותיו? עליך לבדוק כמה ממה שנאמר מוצא אל הפועל. אלה שנותנים עצות חייבים, בעצמם, לבצע אותן. אם אינך יכול להימנע מעשיית דבר מסוים, אל תבקש מאחרים להימנע מעשייתו. כך, אפילו אם אדם הוא מלומד, אם אין לו התנסות ותרגול, תהייה זו פשוט סנסאציה ואחרי זה הוא לא יהיה לא פה ולא שם. כמובן יש לשים לב לתכונות שציינתי, לא רק אצל מורה אבל אצל כולם. לכן, הפסק לדבר על אלה שהם רעים או שוגים. הרחב את אמונתך ומסירותך, חזק את המשמעת שלך הנוגעת למדיטציה על אלוהים. התעסק במעשים מועילים, דבר רק על מה שיביא דברים טובים, עבוד את אלוהים, שמור אותו תמיד בזיכרוןך, שגן את שם אלוהים ועשה מדיטציה. אם תהייה שקוע בכל אלה הטוב והרע אצל אחרים לא ידאיג אותך.

התלמיד: סוואמי, הסברת את היחסים של המורה והתלמיד. אם נבחן את המצב של היום נראה שכלל לא אוהבים את מי שחושף את המציאות. כפי שאמרת, הרבה מורים, חכמים ושוחרי אמת מתנהגים בדרך לא נכונה ובצורות שונות פוגעים בשם שלהם. יתר על כן הם נוהגים בצורה הנוגדת לנדריו של סאניסי, וכללי ההתנהגות ביחס לאלוהים. אנשים כאלה אולי לא יעריכו את הצהרותיך. הם אפילו, אולי, יביעו טינה על כי אתה חושף את מגרעותיהם. או, מה שעוד יותר גרוע, הם עשויים לנסות להצדיק אה התנהגותם, ולהמציא ספורים ונימוקים כדי שמעשיהם יראו נכונים. הערותיך מתייחסות רק לאלה שמתנהגים שלא כראוי, הן לא נוגעות לאלה אשר עסוקים בפעולות טובות. לכן, שוחרי-אמת טובים ואלה אשר מעוניינים לתמוך ברעיונות, ישמחו שדברת כך. אך מבלי להתחשב במה שאנשים עשויים לומר, אנא סוואמי, עזור לשוחרי-האמת להתקדם ולגלות לנו את תפארת אלוהים.

סאי באבא: טוב, למה שיהיה לי חשוב איך אנשים מדברים? איך אפשר לתמוך בסילופים בגלל פחד מהערות?! הפתגם אומר: "נושא הנטל שווה לנטל". רק רמאים ירגישו פגועים ויגיבו בצורה שלילית. המורה האמיתי ישמח. רק גנב ירגיש את כתפיו, כאשר מישוהו יכריז שדלעת נגנבה (כפי שאומר הפתגם), כי הוא יפחד, אם באותו זמן, תמצא הדלעת הגנובה על כתפיו. אלה שאינם גונבים דלועים לא ירגישו את כתפיהם. אלה שהם אמיתיים, לא יסבלו מפחד או כעס. האחרים, יכולים ללמוד שעור אם הם מפתחים רגש של בושה ומחליטים לתקן את דרכיהם, לפחות לאחר מכן. עבור מעשים שנעשו מתוך בורות, הדרך לתקן את המעוות ולזכות במחילה, היא חזרה בתשובה. כשלא חוזרים על אותו מעשה, סימן הוא לחזק מבחינה מוסרית.

פרק 16

התלמיד: סוואמי, יש לי מספר ספקות ביחס לנושא המדיטציה אשר עליו אתה כותב עכשיו. האם יכול אני לשאול אותך?

סאי באבא: כמובן, אתה יכול לשאול, כדי שיושם קץ לספקותיך. טוב הדבר עבורך, ואותי זה משמח.

התלמיד: יש אנשים אשר עוסקים במדיטציה אך אינם יכולים לדעת אם המדיטציה מתקדמת או לא. מה תאמר על זה?

סאי באבא: משמעותה של התקדמות במדיטציה היא היכולת להתרכז. כל אחד יכול, ללא ספק, לשפוט בעצמו עד כמה הצליח להתרכז, לא כן?

התלמיד: יש כאלה שאומרים שבזמן מדיטציה הם רואים כל מני דברים. יש ששומעים קולות מסוגים שונים. האם זה מצביע על התקדמות?

סאי באבא: אלה הם תעתועים. הם מעכבים את ההתקדמות. הם יוצרים רגשות גאוה ויהירות ופוגעים בהתרכזות. הסחת הדעת כתוצאה ממראות וצלילים אינה סימן למדיטציה.

התלמיד: ובכן מה ניתן לעשות כאשר רואים דברים כאלה?

סאי באבא: אל תרשה למחשבה לסטות לעברם. לעולם אל תאבד את מראה הדמות הקדושה אשר דמיינת לעצמך. הייה בטוח שאלה הם רק מכשולים, אשר נוצרו על מנת להרחיק את תשומת לבך מהצורה הקדושה. אם תרשה למראות וצלילים אלה לחדור פנימה, הצורה המקורית תתערפל, האנוכיות תגבר ואתה תאבד את דרכך.

התלמיד: אבל, סוואמי, יש שאומרים שדברים אלה הם סימנים להתקדמות במדיטציה!

סאי באבא: זה רק אומר שהם עצמם לא מתרגלים את המדיטציה כראוי! יתרה מזו, מאחר ואינם יודעים מהי מדיטציה, הם מטעים גם את תלמידיהם על ידי זה שהם מדברים כך, על מנת לשמח אותם. זה הרווח היחידי אשר נרכש.

התלמיד: טוב, אז האם זה אומר שבאמצעות מדיטציה איננו יכולים לראות את אלוהים?

סאי באבא: למה לא? בוודאי שזה אפשרי! אם תמקד את תשומת לבך ביופייה הנשגב של דמות אלוהים, ותתרכז בזה בלבד, תקבל את חסדיו, באופנים שונים, בדמות זו עצמה. בשעה שאתה עושה זאת עלולות להיות הפרעות רבות.

אל תלך שולל; עמוד על המשמר. לעולם אל תשכח את הדמות מעניקת-החסד. תאר לעצמך שכל הבריאה טובלת בתוכה.

התלמיד: אבל באמת, האם אין אנו יכולים לדעת, בכל זמן שהוא, לאיזה שלב הגענו במדיטציה?

סאי באבא: תוכל לזהות את ההתקדמות או את השפל במדיטציה, רק כאשר תדע שזהו שלב מספר זה וזה, ולכן שלב זה הוא זה וזה, וכדומה. האם אין זה כך? המדיטציה על הדמות היא ללא התחלה וללא סוף, ולכן אי אפשר לומר שהתוצאות הושלמו ונגמרו.

התלמיד: אם כן, האם אתה אומר שהמדיטציה אין-סופית?

סאי באבא: למה שבדרך כלל קוראים הסוף הוא סוף ה"אני", וההתמזגות של הכול בדמות האחת. למדיטציה אין סוף.

התלמיד: איך נוכל להבין את השלבים של המדיטציה?

סאי באבא: יוכל להיות לך מושג על השלב אם תבחן, מדי יום, את יכולת הריכוז שלך, עד כמה גברת על טבעה הנווד של המחשבה ובאיזה עומק אתה מתנסה בדמות הקדושה. זה הכול. את השלב אליו מגיעים לא ניתן לדעת. מה שאתה מקבל ובאיזה זמן, תלוי בחסד האלוהי. משימתו של שוחר-האמת היא לעסוק במדיטציה, מבלי לסטות מן הנתיב. כל השאר הוא חסד אלוהים. אין זה תלוי במספר הימים או באורך הזמן. אחדים עשויים לממש את המטרה, במספר ימים ויש כאלה שיהיו זקוקים למספר גלגולים. זה תלוי בהתמדה, התמסרות, כנות ואמונה ותרגול רוחני. לא ניתן לחשב או לנתח את זה.

התלמיד: מכאן, שאין לנו צורך לדאוג בגלל התרגול הרוחני שלנו, התקדמותו, שלביו, אפשרות של שפל וכדומה.

סאי באבא: בדיוק כך. דאג למשמעת הרוחנית הדרושה בשביל הלימוד והתרגול הרוחני, אך לא עבור תוצאותיה. אין צעדים או מגבלות למציאות ולהגשמת המציאות. אל תיכנע לכל מני דמיונות שווא או תשוקות ביחס לשלב זה או אחר. דבוק במטרה ובמסע. אל תוותר לעולם על המשמעת של התרגול הרוחני. אל תשנה את שעת המדיטציה. חתור לממש את זה, כשמטרה אחת לנגד עיניך ובגישה בלתי משתנה. זה יעניק את הפירות. זה יברך אותך באושר העילאי. אל תלך שולל על ידי מה שאחרים מספרים על ההתנסויות הדמיוניות שלהם. עבורך, מאום לא יכול להיות טהור ואמיתי כהתנסויותך שלך. לכן, בתחילה השתדל להשיג התרכוז ממוקדת. תן לזה להיות מטרתך האחת.

התלמיד: סוואמי, האם נכון הוא שמשמעות המדיטציה הוא ראיית דמותו של אלוהים? כאשר רואים צורה זו, באופן מעשי, הם אומרים שזה לא אמיתי! למה הם מתכוונים בזה?

סאי באבא: עלית על רכבת כדי להגיע לכפר מסוים. שמעת שלכפר המסוים הזה יש תחנה. תחנות רבות מאותו סוג מופיעות במשך הנסיעה והרכבת עוצרת בכל אחת מהן. אך רק בגלל שהרכבת עוצרת אינך יוצא ממנה יחד עם חפצך. נכון? אם תרד לא תגיע אל המקום אליו אתה צריך ללכת. נכון? לא טוב לרדת בתחנות הביניים, כי אז תחטיא את המטרה ותסבול קשיים רבים - וזה מבלי להכליל איחורים. הדרך הנבונה יותר היא לרשום, אפילו לפני שמתחילים את הנסיעה, את שמות תחנות הביניים וכדומה, על ידי זה שפונים למספר אנשים אשר נסעו לפני כן באותה הדרך.

התלמיד: כל אחד עושה רושם כאילו הוא נוסע מנוסה על הדרך. איך נוכל להבדיל בין אלה שמעמידים פנים ואלה שיודעים?

סאי באבא: כמובן, את זה צריך לשקול. כל אחד צעד אולי על נתיב משלו. יש כאלה שייתנו לך את פרטי הדרך, התחנות וכדומה, בעזרת מפות בלבד. אם כך הוא הדבר אל תקשיב להדרכותיהם על בסיס זה. קח בחשבון מהיכן הם התחילו ומהיכן אתה מתחיל; חשוב על הדרך שהם עברו והדרך שעליך לעבור. יתר על כן, אי אפשר להתייעץ עם אלה אשר נסעו כה רחוק והגיעו אל המטרה, מכיוון שהם לא יחזרו; בשלב הזה שבו אתה נמצא, הם לא יהיו זמינים להתייעצות. לכן, אין לך צורך לטרוח ולחפש אחר אנשים אשר יוכלו לספר לך את התנסויותיהם האישיות על הנתיב. הדבר הטוב ביותר הוא לקבל את עזרתם ועצתם של אלה שהם בקיאים בגיטה, סאסטראם, וודאס והאופנישאד (ספרי הקודש ההודים). סמוך על דבריו של אלוהים ונהג לפי התורות הרוחניות שנמסרו על ידי ההתגלמויות האלוהיות. מלבד זה, יש אנשים גדולים רבים אשר יכולים להדריך אותך עד לנקודה שאליה הם הגיעו, ולא מעבר לכך. שכן, איך יכולים הם לספר לך דברים אשר בעצמם לא התנסו בהם?

התלמיד: טוב, אם כך, כיצד נוכל לקבל את ההזדמנות להגיע אל הנתיב הזה ולהשיג את היעד?

סאי באבא: אם הם נועדו לכך, זה כלל לא יהיה קשה. ההזדמנות תבוא בשעת החיפושים. בוודאי שמעת את האמרה: "האדם שהלך לחפש צמח מטפס, מעד ונפל עליו בדרך". אין לך צורך לפקפק; הדבר יקרה.

התלמיד: סוואמי, ישנם אנשים שאומרים שאם אנו לא רואים חזיונות, צלילים ואורות בשעת מדיטציה, אנו יכולים להסיק שהמדיטציה שלנו לא התקדמה! האם תאמר שהם טועים?

סאי באבא: זהו דימוי הנובע מהרעיונות שלהם. אולי הם עושים מדיטציה על מנת לקבל מראות וצלילים כאלה. לכן הם חווים אותם. אלה הם דברים אשר מוליכים שולל כל אחד מהם. הם לא מנתחים את האמת אשר מהווה את הבסיס לחזיונות. לומר את האמת, הם לא צריכים לחפש דמיונות שווא ארעיים אלה.

התלמיד: אם כן, סוואמי, את מה עלינו לחפש?

סאי באבא: חפש ובקש את העיקרון הבסיסי של הכול: את הדבר, אשר אם הוא ידוע הכול ידוע; זה אשר, אם הוא נראה, את הכול אפשר לראות ולהבין. אל תחפש את הטיפות בשעה שאתה משתדל לדעת את הים. משהשגת את האוקיאנוס (יסוד כל הטיפות), לא תלך שולל אחרי הטיפות.

התלמיד: יש שוחרי-אמת אשר מדמיינים לעצמם את המורה, בעת מדיטציה. האם זה נכון?

סאי באבא: המורה מראה את הדרך. הוא מלמד דברים שיש בהם תועלת. לכן, כמובן, יש לתת לו יחס של כבוד והכרת תודה. אך לא צריך לראות את המורה כאדם רב-כוח ושהכול כלול בתוכו. כמובן, אלוהים מצוי בכל אחד כאטמה. תנו לכל אחד את המעמד המגיע לו ולא יותר.

התלמיד: אבל יש אנשים חשובים אשר מכריזים שהמורה הוא אב וגם אם. שהוא הבורא, אל היקום, שהוא האל התומך ביקום ושהוא אבי היקום אשר הורס ומחדש - כל אלה - כאחד.

סאי באבא: כשזה מבוסס על האטמה, זה נכון. אך מורים כאלה הם נדירים. אתה יכול לומר שהוא אב, אם, אלוהים וכדומה, בגלל רגשות אהבה והוקרה, זה הכול. למעשה, איך הוא יכול להיות את זה? אתה יכול לומר שהוא אוהב כמו אם ושהוא מגן כמו אב. אבל מה תאמר על אלה אשר נתנו לך את הגוף הזה וגידלו אותך, אפילו לפני שמצאת את המורה?

הדבר הראשון והכי חשוב, שתהייה אסיר תודה לאם ולאב. שרת אותם, שמח אותם וכבד אותם. הוקיר את המורה אשר מראה לך את הנתיב, אשר מטפל בהתקדמותך ומעוניין בשלומך ואושרך. עבוד את אלוהים שהוא העד של הכול בכל מקום, שהוא המאסטר של הבריאה, הקיום וההריסה - האחד שהוא כל יכול. זכור, רק את אלוהים אתה יכול לראות כבעל הדמות האוניברסאלית והידיד והמגן האוניברסאלי. אל כל האחרים יש להתייחס רק בהתאם למעמדם האינדיבידואלי: האם כאם, האב כאב, המורה כמורה. באמת, הם לא יכולים להיות אחד.

אם אתה שואף למימוש עצמי, עליך לשלב, בעת מדיטציה, את דמות האלוהים (האטמה האוניברסאלית) שאתה אוהב ביותר, ולא את תמונת המורה שלך. אין זה יאה. האלוהים הוא בעל מעמד גבוה יותר מהמורה, האין זה כך? כמובן, השתמש בדבריו כבסיס ונסה להשיג את המקור של כל הדברים; זה יניב את הפירות של כל המאמצים.

אתה מתבקש להתייחס אל אבן חצץ כאל אבן-חן, ואל אבן-חן כאל אבן חצץ! ברור שכתוצאה מלחץ וחובה למלא פקודה, אנשים עשויים לציית ולהסכים, אך האם רגשות אלה הם אמיתיים? אין זה סימן למדיטציה כשיש מחשבה אחת בפנים ואחרת בחוץ. אם לא תיפטר סתירה זו, כדי שאותה המחשבה תהייה קיימת גם בפנים וגם בחוץ, לא תהייה שום יציבות במדיטציה. וגם לא תהייה כל הצלחה.

התלמיד: טוב מאד, סוואמי, מבלי לדעת את הדברים במלואם, הרבה שוחרי אמת מבזבזים שנים רבות בדברים שהם מכנים מדיטציה. הם אינם שומרים על חוקים או מגבלות. עצותיך מצביעות על האמת, עבור כל אלה. זה יבסס אותם בעקרון הנצחי. סוואמי, אני באמת מבורך היום.

פרק 17

התלמיד: זה זמן רב שאני משתוקק לשאול אותך על משהו וללמוד מתשובותיך. היום, יש לי הזדמנות. ההכרה הזו והעיקרון שלה, הן מחלקות בלתי ידועות. ללא התנסות ממשית, המשמעות שלהן אינה יציבה וברורה. אבל, סוואמי, האשליה הזאת של הסאמסארה (זרם החיים החולף ותהפוכותיו), משתלטת עלינו בצורה חזקה וסמיכה, בדומה לעננים הכהים בעונת הגשמים. מהו כוח עצום זה אשר גורר אותנו? דבר זה מטריד אותי. אני חש שאנשים כמוני צריכים להבין דברים אלה בבהירות כבר מן ההתחלה. אנא ברוב טובך, הבהר לי את הדברים.

סאי באבא: ובכן, ילדי. מה עלי לומר? אתה סובל מפחד, מדמה לעצמך שגזע העץ אשר רואים בגן ציבורי הוא בן אדם. כלומר שאת **האחד** חסר השניות, השלם - שהוא אלוהים - אתה בטעות רואה כנפש אינדיבידואלית, נפרדת ובלתי מושלמת, ואתה סובל מהטעות הזאת. האשליה הזאת היא הסיבה לכל סבלותיך.

התלמיד: איך, אם כן, נוצרה האשליה הזאת?

סאי באבא: ישנת ואז חלמת. ישנת את שנת הבורות והאשליה וכך חלמת את זרם החיים החולף הזה. התעורר. כך לא יהיו לך יותר חלומות. כאשר החלום ייעלם, גם האשליה תעלם.

התלמיד: סוואמי, מהי בורות זו? מה הם המאפיינים שלה? איך היא פועלת?

סאי באבא: זה אשר קשור לגוף ומרגיש כמו שה"אני" זו הנפש האינדיבידואלית. פניה של הנפש מכוונות לעולם החיצוני, היא מאמינה בבריאה ברת-השינוי ובזרם החיים החולף; היא שקועה בשניהם. כאשר הנפש מתעלמת מן האמת היחידה ושוכחת אותה, לזאת אנו קוראים בורות. האם זה ברור?

התלמיד: אבל סוואמי, כל הסאסטראס (חוקי המוסר בכתבי הקודש) אומרים שזרם החיים החולף נגרם על ידי האשליה. עכשיו אתה אומר שזה בגלל בורות. מה ההבדל בין השניים?

סאי באבא: הבורות עצמה ידועה במונחים שונים, כאשליה, חומר, בריאה, חוסר ידע, קושי בהבנה וכדומה. לכן, הבן זאת כראוי, זרם החיים החולף ותהפוכותיו הוא תוצאת הבורות.

התלמיד: כיצד יכולה הבורות ליצור את זרם החיים החולף? ברצוני לדעת זאת ממך, גורודווה.

סאי באבא: דע שלבורות יש שני כוחות: כוח מסווה וכוח מקרין. היא מסתירה את האמת ומקרינה עליה את הלא-אמיתי.

הכוח המסווה גם פועל בשתי צורות נפרדות: כאשר אדם חכם נבער נפגשים, אף על פי שהחכם מסביר שהאטמה היא אחת ואין בה שניות, הנבער שולל זאת; הוא אינו יכול לתפוס את האמת כל כך בקלות. אפילו כשהוא מאזין לאמת אין בלבו האמונה ולא היציבות לקלוט זאת, והוא דוחה אותה במשיכת כתפיים אדישה. זוהי הצורה הראשונה.

כעת ביחס לצורה השנייה, ההתכחשות לדבר קיים: אפילו כאשר האדם מאמין, כתוצאה מלימוד כתבי הקודש והוודות לחסדי ההשגחה העליונה, שקיימת אטמה ללא שניות, הוא דוחה זאת כדבר שאינו קיים והוא נסחף על ידי וויכוחים שטחיים ופשטניים. אם כי התודעה שלו מודעת לדברים שהוא שולל, האשליה מובילה אותו להכריז שזה לא קיים. זהו תפקידה המזיק של הצורה השנייה.

התלמיד: דברת על הכוח המקרין, גם כן. מה כוונת הדברים פה?

סאי באבא: למרות שהנך חסר-צורה, בלתי-משתנה וטבעך הוא אושר עילאי, אתה נכנע לאשליה ומאמין, מרגיש ופועל כאילו הנך הגוף אשר יש לו צורה, אשר משתנה ואשר הוא מושבם של כאב וצער. אתה מתייחס לעצמך כאל זה שעושה ונהנה. אתה מדבר על: אני, אתה, הם, זה וזה וכדומה ובטעות מאמין ברבגוניות ובריבוי, בשעה שרק האחד קיים. אשליה זו, המקרינה דברים רבים על האחד, נקראת כוח מקרין, או הנחת דבר על גבי דבר.

התלמיד: מה זה?

סאי באבא: כאשר אתה מניח את מתכת הכסף על אם-הפנינה, כאשר אינך רואה את המקור אלא את צורתו של האדם, או, כאשר במקום רצועת מדבר אתה רואה אגם, אתה מניח את הלא אמיתי על גבי האמיתי. זהו ההסבר להנחת דבר על גבי דבר אחר.

התלמיד: טוב באבא, מהו האמיתי, מהו הלא אמיתי? בבקשה הסבר גם את זה.

סאי באבא: האחד והאחד בלבד, ללא שניות, אלוהים, המוחלט, שהוא אמת - מודעות - ואושר עליון - הוא האמיתי.

כשם שהשם והצורה של הנחש מכסים את החבל, הבריאה הזו, (הכוללת הכול, החל מהבורא ועד לגבעול העשב, את כל היצורים והדוממים, כמו האדמה), - מכסה את אלוהים, המוחלט, האמיתי. הבריאה איננה אמיתית. היא מניחה דבר על גבי דבר.

התלמיד: ההנחה הזאת של השמות והצורות של הבריאה, על גבי האמיתי שהוא חסר שניות, כיצד היא מתחוללת?

סאי באבא: באמצעות אשליה.

התלמיד: ואשליה משמעותה?.....?

סאי באבא: חוסר הבנה ובורות ביחס לאלוהים - המוחלט.

התלמיד: וכוח הבורות משמעותו?

סאי באבא: אמרתי לך כבר, לא כן? חוסר היכולת להבין את אלוהים... למרות שבאופן בסיסי אתה אלוהים.... זוהי בורות.

התלמיד: טוב, איך בורות זו מציגה את כל הבריאה הזו?

סאי באבא: הבורות ביחס ליקום אינה מרשה לך לראות את החבל. במקום זה היא שמה עליו את הנחש. היא גורמת לכך שאתה רואה את הבריאה, אם כי רק אלוהים הוא אשר קיים שם.

התלמיד: סוואמי, כאשר קיים רק האחד, ללא שניות, איך קרה שנוצרו כל העולמות?

סאי באבא: חזרת שוב אל המקום שממנו התחלנו! אפילו אם אומר לך עכשיו, יהיה קשה מאד לתפוס זאת. בכל זאת, מאחר ושאלת, אסביר לך. הקשב. הבורות ביחס ליקום קיימת בצורה החבויה בחבל עצמו. כלומר, היא חבויה באלוהים, מבלי שתתגלה. לזה גם קוראים חוסר ידע. הבסיס שלו הוא אלוהים, שהוא מודעות ואושר עליון. מבין שני הכוחות שיש לאשליה - הכוח המסווה והכוח המקרין - הכוח המסווה מסתיר את אלוהים והכוח המקרין נותן לו להתגלות דרך מנגנון המחשבה. המחשבה יוצרת את כל התמונות המקיפות הללו, של שמות וצורות, דרך שפע הדחפים והמאוויים.

התלמיד: נפלא, סוואמי. כמה נפלאה היא בריאה זו. מהו ההבדל בין שלב הערות ושלב החלום?

סאי באבא: אופיים של השניים הוא האשליה. בשניהם פועלים הדחפים והמאוויים. הבריאה היא האשליה היציבה. החלום הוא האשליה הבלתי יציבה. זהו כול ההבדל. אין הבדל אחר.

התלמיד: סוואמי, איך אפשר לומר שהבריאה הזו אינה אמיתית בשעה שהיא מוחשית וניתן לחוותה באופנים רבים ומגוונים?

סאי באבא: זוהי האשליה אשר מסתירה את האמת מיכולת ההבנה. הבריאה היא כל כך מכסה ומסתירה את אלוהים, בדומה לסדרה של תמונות על הקיר.

התלמיד: נאמר שחוסר ידע הוא ללא התחלה, נכון? מדוע, אם כן, מאשימים אותו כל כך?

סאי באבא: חוסר הידע, שאין לו התחלה, מסתיים כאשר הידע מתחיל להיות מובן. הרי זה רק הגיוני. החשכה נעלמת עם בוא האור. לכל עצם יש חמישה חלקים: מקור, טבע, תפקיד, תקופה, תוצאה. אך במקרה של הישות העליונה, אלוהים, אי אפשר לומר זאת, אם כי הם מצויים בכל דבר אשר כאילו התפתח ממנו. לאשליה בלבד אין מקור שניתן להסבר. היא

מהווה את ההוכחה שלה. היא שם בתוך אלוהים, עם אלוהים. היא ללא התחלה. אי אפשר לתת שום סיבה כדי להסביר איך היא התגלתה בשפע כזה. כשם שהבועה עולה מן המים בעזרת כוח אשר קיים בה, כך גם הכוח, אשר לובש דמות של שם וצורה, יוצא מן הישות העליונה שהיא מלאה וללא מגבלות. זה הכול. רק הנבער ידבר רעות על חוסר ידע. ובאמת אין טוב או רע.

התלמיד: איך אפשר לומר שלאשליה אין מקור? כשם שעבודתו של הקדר משמשת מקור לחומר כדי ליצור את הכלי, הרצון של איסווארה (האספקט של אלוהים אשר הוא שותף לאשליה), נחוץ כדי להפוך את הכוח החבוי באלוהים, לגלוי.

סאי באבא: בהתפרקות הסופית איסווארה, גם הוא, יפסיק להתקיים. רק אלוהים יהיה קיים, נכון? אם כן, איך יכול להיות שהרצון של איסווארה הוא המקור? זה לא יכול להיות. מאחר ואנו עוסקים בנושא הזה, אל תראה את בראהמה, ווישנוואיסווארה כשלוש ישויות נפרדות. שלושת אלה הן דמויות אשר לבשו צורה על ידי שלושת התכונות (טוהר, תשוקה ובורות). כל השלושה (בראהמה, ווישנו ואיסווארה) הם הישות העליונה - אלוהים האחד. אך מאחר וקשה להבין איך פועל העולם, מסבירים זאת ורואים זאת כשלוש צורות. שלוש צורות העוסקות בפעולות בנות שלושה סוגים, ובעלות שלושה שמות. בזמן הבריאה אין התפרקות. שניהם יכולים להתקיים רק מחוץ לזמן. האדם, אשר קיים בתוך זמן, פעולה וסיבה, לא יוכל לעולם לקוות לתפוס זאת. כאשר תתעלה מעל לשלושת התכונות, גם אתה תוכל להשיג זאת, אך לא לפני כן. לכן, מבלי לבזבז זמן על בעיות אלה, התעסק בדברים שלהם אתה זקוק באופן מיוחד, וצעד בנתיב אשר יוליך אותך אל המטרה.